

Polem.

2770

th. Pol. 1152

Polem. 2770.

Causa
**CAVSA
SALVTIS INFANTIVM
ADVERSVS INFANTICIDIVM
GEBENNENSE
IN DVAS ACTIONES**

DIVISA

**ACTORE
IACOBO FRANCISCO VARENNÆO
E SOCIETATE IESV DOCTORE
THEOLOGO.**

*Errauerunt ab utero, locuti sunt
falsa. Psal. 57.*

**MVSSIPONTI,
Apud GASPAREM BERNARDVM Vniuersitatis
Typographum Iuratum.**

M. DC. XXX.

APPROBATIO.

EGO PAVLVS DV EZ Sacrae
Theologiae Doctor & Vniuersi-
tatis Mussipontanae nec non Colle-
gij Societatis I E S V in ea fundati
Rector, potestatem facio, vt libellus
qui inscribitur, *Causa salutis infantium
aduersus Infanticidium Gebennense in
duas actiones diuisa*, à R. P. Iacobo
Francisco Varennao è Societate no-
strâ Doctore Theologo conscriptus,
& eiusdem Societatis grauium do-
ctorumque virorum iudicio compro-
batus, typis mandetur. In cuius rei
fidem hasce literas manu nostrâ sub-
scriptas, & sigillo nostro munitas de-
dimus.

Pridie Kalendas Iunias.

CIO. MDCXXX.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

ADMODVM
REVERENDO ILLVSTRI
GENEROSOQVE DOMINO
D. HENRICO
DE HARAVCOVRT,
CATHEDRALIS ECCLESIAE METENSIS
CANONICO ET DECANO:
SECVLARIS ET COLLEGIATAE
Ecclesiae S. Petri apud Romaricomon-
tanos Cancellario Vigilantissimo
Domino Temporalis de
Vathiemont &c.

SEMPER fallax fuit, Admo-
dum Reuerende, Illustris,
Generose Domine, & ad fal-
lendas rudioris plebeculae mentes veterato-
rijs plenum artibus Haeticoru ingenium.
Id cum omnia retro saecula non raro sense-
runt, tum nostra potissimum ac proximè
superior aetas frequenter experta est. Ni-

virum suas vulpecule foveas habent, & in his tortuosos cauernarum anfractus, unde ad populandam Christi Domini vineam liberè prodeant, ut si una in parte laqueos tetenderis, per aliam sese proripiant, omnemque insectantium laborem industriamque ludificent. Inter cætera non infrequens hoc illis est effugium, ut cum in defendendis aduersus Catholicos Doctores suis decretis se non satis instructos sentiunt, id vnum respondeant, multa sibi affingi, quæ ipsi ne somniarint quidem, nedum dixerint, ac ab ijs tantum impugnari se posse, qui, quid ipsi sentiant, non intelligunt. Egregiam verò defensionem, & eo homine dignam, qui mille iam perfossum partibus fidei clypeum ad animarum exitiam magis, quàm præsidium, nouus scilicet, non Vulcani, sed dæmonis ex officinâ Cyclops ediderit. Ita illi quidem apud credulas imperitæ multitudinis aures iactare non desinunt. Verùm hoc effugio tantum abest, ut euadant, ut in laqueos sese potius ipsi induant, nec ullâ re magis se prodant, quàm dum sua à nobis dogmata non intel-

ligi, callidè ut existimant, ut ego sentio,
mendaciter gloriantur, falsòque iactitant
oppugnari non posse. Quid enim aliud ad
eorum conuellenda, penitusque evertenda
dogmata magis optandum est, quàm ut ea,
qualia sunt, plenè omnibus fiant manifestas.
Nisi verò nos fugit aurea illa, totque secula-
lorum experimento confirmata vox B.
Hieronymi, Hæreses ad originem
suam reuocasse, confutasse: hæreti-
corum sententias prodidisse, superas-
se est. Ita planè est, stare non possant
meridiano in sole tenebræ, nec in apertis-
simâ Catholicæ veritatis luce consistet pa-
tescens Calvinianorum error, ut nemo
mirari debeat, si tenebras ament, lucem
oderint. Nam quod de vniuersis olim hæ-
reticis ab Ambrosio sapientissimè pro-
nuntiatum est, id de his Nouatoribus
verissimè dici potest, noctuæ similes
illos esse, quæ, ut ipse ait, grandi-
bus oculis tenebrarum caligines di-
ligit, splendorem Solis horrescit,
mirum in modum illuminatur obscu-
ritate, luce cæcatur.

Id ut ego de cæteris Novatoribus affirmare ausim, ita de Calvinianis, Gebenensibusque Ministris dici posse, quisquis eorum scripta versauerit, intelliget. Cum verò in omnibus suæ Reformationis capitibus id affectare videantur, ut non planè constet, quid statuunt, tum id maxime faciunt in asserendâ salute Infantium, & in explicandâ illa admirabili Prærogatiuâ sanctificationis quam suis liberis ab utero concessam esse mentiuntur. Cuius dogmatis rationes vel potius antilogiæ, si palam omnibus innotescerent, non dubito, quin ipsa sui publicatione mox displicerent, & quos ante mentito colore dementarent, eos ad saniora consilia, ac tam exitialis erroris detestationem detectâ fraude traducerent. Enimvero quis equo animo ferre possit tot animarum, dogmatis huius causâ, sine Baptismo pereuntium detrimenta, quibus certè cautiùs à parentibus consuleretur, nisi eos suis mendacijs implicitos ab hoc illis procurando salutis remedio Ministrelli retardarent? Neque ad eos parvulos tantum perniciosissimi huius

sceleris iniuria pertinet, qui sine Baptismo
migrant è vitâ, sed, si vera sunt, quæ illi
hac in re statuunt, etiam in eos redundat
qui Baptismi Sacramento consecrati sunt,
quorum salutem nihilo certiore relin-
quunt, quàm eorum, qui ex Paganis &
Iudeis parentibus progeneri sine Baptismi
signaculo moriuntur. Suus esto sanè cui-
bet hâc in parte sensus, mihi quidem non
mediocres ad hunc quantulumcunque scri-
bendi laborem stimulos admouerunt tot
infelicium pupillorum pro seipsis loqui
minimè valentium casus, quorum eò mihi
causa miserabilior, atque adeò patrocinio
dignior visa est, quod illi amplissimæ hæ-
reditatis ac æterni cælorum regni possessio-
ne per summam Gebennensium Ministro-
rum iniuriam excluduntur. Hoc autem
opusculum tuo ut nomini consecrarem,
iustis de causis adductus sum. Primum
quod præter auitam nobilitatem tuam non
minus Catholicæ religionis, quàm armo-
rum gloriâ clarissimam, insuper in Nobi-
lissimæ Metensium Ecclesiæ Clero eam
obtines dignitatem, quæ te inter omnes non

hominum commendatione magis, quàm
virtutis tuæ merito conspicuum facit; tum
quod tuo ac totius Illustris familiae vestrae
in nostram Societatem benevolentissimo
studio exiguum hoc grati animi monu-
mentum apud omnes extare velim. Quod
quidem uti tibi pro tuâ humanitate, &
fidei Catholicae zelo non ingratum fore
existimo, sic eorum Metensium, qui vel
educationis infelici conditione, vel falla-
cijs errantium, mendaciûmque hominum
seducti, non S. Stephani fidem, sed novo-
rum libertinorum impietatem sequuntur,
saluti prodesse opto, ac summo perè cupio.

TVÆ PERILLVSTRIS D.

OBSERVANTISSIMVS

I. FRANCISCVS.

PRÆMONITIO.

AD GEBENNENSIS.
ERRORIS SECTATORES.

ETSI minime mihi verendum est, nec cui vestrum videar Actor huic causæ parum opportunus accedere, nutantem tamen animum si quis timor afficeret, penitus confirmaret illud S. Apostoli charissimum sibi Timotheum cap. 4. secundæ ad eum epistolæ admonentis: Insta opportunè, importunè, argue, obsecra, increpa in omni patientia & doctrina. Sed si vestram, si vestrorum, quibus charius nihil vobis Deus esse voluit, liberorum salutem amatis; nihil est, quod hac ex parte dubitabūdus hæream; quippe qui nunc ut verè amicus, non ut molestus atque intempestivus interpellator accedā. Defendo enim quod amatis, aut amari certè à vobis diuina atque humana iura postulāt: nec alios hanc in causa mihi propono aduersarios, quàm vestræ ac vestrorum salutis hostes certissimos, eosdemque veritatis veræque fidei ac pietatis inimicos, ipsos nimirum Gebennenses Ministros, Calviniani erroris Doctores,

Magistros eminentis Reformationis , atque omnes qui eorundem dogmatum assertores iisdem mendaciorum orgijs fœderantur. Nolite, quæso per vestram ac vestrorum salutem; nolite eos ideo vobis amicos ac benevolos existimare, quòd vos , liberòsque vestros , beatos : quòd æternæ vitæ hæredes: quòd salutis certos: quod populum electum ac gentem ab vtero sanctam , cuius sint divini fœderis promissiones , adoptionis gratia cœlorumque regnum : plenis identidem buccis audacissimè prædicant. Sanè, hæc illi quæ tantopere iactitant , si tam verè quam impudenter asserunt, si non falsò prolatis sacrarum litterarum testimonijs confirmant, benevolentissimos illos atque amicissimos habetote, imò & si me audieritis omni honoris , atque officij genere complectimini. Sin autem qui illorum est agendi modus , suis illi vobis quotidie mendacijs illudunt ; si salutem quam vobis certissimam falsò pollicentur , re ipsa adimunt: Si vestros infantes , quos cœlo recipi putatis , è cœlo præcipites exturbant ac perdunt; videte quo tandem loco apud vos habendi sint vestri ac vestrorum crudelissimi parricidæ.

Illos porrò quis huius sceleris immanissimi suspicione ac infamia liberet, qui multò sint in vestros infantes, quam Pelagiani olim

in suos hac in parte fauiores ? Etenim si illius qui paruulum salutaris Baptismi lauacro tingendum offerat, ac pro eo Pelagiana fide respondeat, si illius inquam lingua, quantum in ipso est, infantem occidi pronuntiat S. Augustinus ; annon eiusdem sceleris perfidiaque reus merito dicendus Minister Calvinianus, qui paruulum tametsi Baptismo abluit, Baptismo tamen eum gratiani percipere vel eo indigere negat ? Annon crudelis illi se infanticidij crimine obstringunt, qui & paruulis quacunque urgente necessitate Baptismum à quouis laico conferri vetant, ac præstare affirmant vt absque eo Sacramento infans moriatur quam vt id ab eo accipiat qui ad id ex officio non sit destinatus ? Erat sanè Pelagianus error infantibus quodammodo exitialis, sed ad eorum exitium atque interitum, longè certiores vias falso suo dogmate Calviniani reppererunt. Neque enim vnquam eò Pelagij prorupit audacia vt infantibus sine Baptismate cœlorum regnum promitteret. At Gebennenses Ministri longè audentiores ita statuere non verentur, Christianorum paruulis si suscepto Baptismo si sine illo decesserint, patere vel clausum esse regnum cœlorum prout arcano fuerit Dei consilio de singulis constitutum. Ita illi & baptizatis dubiam, non baptizatis autem nullam plane salutis viam, cum

certissimam polliceri videantur, relinquunt.

Quærentibus olim quibusdam, vtrum paruulis suis iam Baptismo consecratis parentes illi nocerent, qui eos dæmoniorum sacrificijs sanare conabantur, responsum est à S. Augustino: Paruulos baptizatos gratiam Christi semel perceptam non amittere, nisi ætatis accessu propria impietate tam mali euaderent, vt eis merito gratia auferretur. *Veruntamen* (subiunxit ille epistola 23. in quâ sibi propositæ quæstioni respondet) *rectè dicuntur parentes vel quicunque maiores filios seu paruulos baptizatos Dæmoniorum sacrilegijs obligare conantes, spiritualiter homicide. Nam in illis quidem interfectionem non faciunt, sed quantum in ipsis est, interfectores sunt. Rectèque illis dicitur, quando ab hoc scelere prohibentur, nolite occidere paruulos vestros.* Nec discrepat ab Augustini sententia B. Cyprianus martyr fortissimus, idemq; sapientissimus Ecclesiæ Carthaginis Præsul: quos enim ille paruulorum interfectores, hic non dissimili nomine nec minus verè parricidas appellat. At quibus putatis sanctissimi illi sapientissimique viri nominibus eos indigitassent, qui vano ac falso diuini fœderis, & præsumptæ infantium ab vtero sanctificationis obtentu, sine Baptismi lauacro quasi minimè necessario eos mori sinunt? Nisi verò dubitari à quoquam iure potest

illis, quos paruulorum interfectores S. Augustinus, parricidas B. Cyprianus nominant, hos longè sæuiores ac nocentiores comprobari. Nam illi quidem paruulos quoad poterant, impuris sacrificiorum contagijs contaminabant, acceptam tamen Baptismo gratiam paruuli reipsa retinebant, nec à Deo Patre optimo, qui eos in filios asciuerat, nec ab Ecclesia, quæ velut mater eos Christo genuerat, profanis licet admoti aris separabantur: Gebennenses verò, & quotquot in Calvinianis castris sunt Tribuni, quum ex Dictatoris sui præscripto denuntiant infantes ex fidelibus progenitos Baptismo non egere, tot perdunt atque occidunt paruulos, quot vnico illo salutis remedio, quod ijs adhiberi facillimè poterat, destituti moriuntur. Illis omnibus Deum Patrem, illis matrem Ecclesiam Ministri Calviniani negant, quibus parentes, aut alij falsis Ministrorum decepti promissionibus necessarium atque vnicum regenerationis Sacramentum subtrahunt. Et erit deinceps qui tam immane, tam horrendum ac barbarum infanticidium possit non detestari?

Neque verò Herodiana sæuities in tenellos olim infantes crudelissimè debacchata, tantum illis vnquam, quantum iam paruulis Calvinianæ persecutionis procella exitium attulit. Fuit nimirum illud callidissimi

veteratoris, hoc est stygij cacodæmonis artificium, qui cum Herediano furore damnum maius accepisse se, quàm intulisse sensisset, eosq; immortalitatem à Deo donatos esse, quibus mortalem ademerat, acerbè ferret, nouum hoc genus cladis excogitauit, vt excitaret homines, qui & à Deo se extra ordinem missos mentirentur, & parètes falsâ prærogatiuæ ex fœdere diuino acceptæ assertione ac fictione seductos impedirent, ne infantes suos quouis etiam mortis imminente periculo, salutaribus vndis expiatis diuino numini consecrarent, & ad Beatorum sedes transmitterent. Hac igitur arte dum subtilis inimicus ac fraudis artifex perdendis paruulis occultâ, sed crudeli, populatione grassatur, moriuntur innumeri reatu per originem contracto vincti, atque à cœlorum regno, Beatorum consortio, iucundissimòque diuini vultus aspectu æternum excludendi. O detestandum iterum Satanici erroris virus! ô fatalem pestilentis doctrinæ calamitatem! Et nos tantam deinceps animarum stragem ac perniciem dissimulato dolore sustinebimus? ferant hæc sanè & diutius dissimulent, si quibus tot Christi sanguine emptarum animarum salus æterna leuioris momēti esse videbitur; me quidem, vt paruulorum causam breui hac disputatione susceperem cum plura alia permonerunt, tum hoc vel maximè quod paruu-

los omnes tãquam pupillos cõsiderari præci-
pit S. Augustinus Serm. 8. de verbis Apostoli:
pro quibus tantò impensius, vt eius vtar verbis,
loqui debemus quanto pro seipsis minus possunt.
Nam si pupillis, ait ipse lib. 3. de peccatorum
meritis & remission. cap. 13. *openferre præci-*
pimur: quantò magis pro istis laborare debemus,
qui destitutiores & miseriore pupillis etiam
sub parentibus remanebunt, si eis gratia Christi
denegatur, quam per seipsos flagitare non pos-
sunt. Vos verò in quorum gratiam præsens
disputatio suscepta atque instituta est, quàm
æquum ac iustum sit, hæc quæ à me vestræ
ac vestrorum liberorum salutis causâ addu-
cuntur, æquissimis oculis intueri, atque
etiam æquioribus animis expendere, vos ipsi
cogitate. Efficite, obsecro, nisi vobis ac ve-
stris charissimis æternum malè esse vultis, vt
plus causæ apud vos æquitas, clarissimæque
veritatis momenta, quàm pertinax atque
obfirmata tuendi ac retinendi tanto cum sa-
lutis damno inueterati erroris voluntas va-
lere videantur. Hoc, si facietis, vti facturos
Deo votis nostris aspirante spero, è duobus
alterum euenire necesse erit, vt aut perspe-
cta falsi contra paruulorum Baptismum
dogmatis iniquitate, ex hoc vel vno cætero-
rum dogmatum, totiusque adeò Calvinianæ
doctrinæ falsitatem ac peruersitatem depre-
hendatis: aut si id necdum vobis persuaderi

finetis, paruulis certè vestris deinceps opti-
mè consulatis. In quo ne vestrorum vos Mi-
nistrorum aut authoritas aut quæ apud im-
peritos solum valere potest, falsò iactata
doctrina retardare possit, pro vestro iure
efficite vt si quid illi aduersus hanc disputa-
tionem nostram opponere possint, id absque
mora & tergiuersatione exequantur.

ACTIO PRIMA
PRO VERA
SALVTE INFANTIVM
ADVERSVS INFANTICIDIUM
GEBENNENSE.

P R Æ F A T I O.

VL TÆ Sunt & insignes
veræ doctrinæ ac religionis
notæ, neque ad Christianæ
solùm fidei veritatem ad-
uersus gentilium superstitiones con-
firmandam, sed etiam ad hæreticorũ
vanitatem ac fidem vel potius infide-
litate[m] demonstrandam vtilissimæ.
E multis vna est longe præclarissima;
nimirum dogmatum omnium, ac
partium doctrinæ consensio, quæ sa-

nè tãta est inter omnia dogmata Catholicæ fidei, vt cum res tam multas ac inter se discrepantes in tot tantisque mysterijs vtriusque testamenti complectatur, nulla tamen vnquam doctrinæ partium discordia deprehendi potuerit. Magnum profectò veritatis argumentum & firmitatis præsidium: nam cum tot ac tam varios omnibus seculis & ingenio & artibus instructos, armatosque sustinerit aduersarios, qui machinis omnibus id molirentur vt modò hoc dogma, modò illud, iam aliud atque aliud euerterent: frustra tamen tentatis omnibus firma atque integra cuncta steterunt æternumque stabunt: quæ profectò non adeò difficile fuisset subuertere, si inter tot ac tam differentium dogmatum partes dissensio aliqua reperiri potuisset. Nec enim vlla firmitate subsistere valerent quæ non solùm ab hostibus omni conatu oppugnarentur, sed etiam secum ipsa pugnarent. Discor-

dia & pugna dogmatum, certum est argumentum falsitatis: cum vero verum nunquam, ac cum vero ac falso falsum pugnat. Neque etiam vt rectè alicubi dixit Philosophus, sicut linum lino attexitur, sic falsa falsis cohærent: quæ causa est vt hæreseon dogmata quæ ab erroris mendacijq; parente primo progenita sunt, non solum veritati quæ Deum ac Spiritû veritatis habet authorem sed sibi invicem contraria sint & maximè aduersentur. Vt quemadmodum consensus & cõcordia doctrinæ, nota est & character veritatis firmitatisque, sic ex dissensione & discordia falsitatem & errorem mendacis doctrinæ deprehendas. Hanc mendacij notam quis non videt in novis sectis? Principio secta vna videbatur reformationis zelum prætendens, mox autem ab ipsa origine in sectas prope innumerabiles scindi visa est: nec iam vna est inter has quæ non in minutissimas partes dissecta fuerit, imò

non solum tot sunt sensus quot sunt capita Ministrorum reformantium, sed eiusdem Ministri ac Doctoris plures ac pugnantes de eadem re sunt sententiæ vel potius errores. Quod olim de Arrianis scripsit Athanasius in lib. de decretis Syn. Nicenæ, id appime conuenit nostræ ætatis Ministris & Doctoribus Gebennensibus & omnibus ijs qui è lacu lemanico prodierunt Calvinianę doctrinæ magistris. *Homines sunt, ut dixit Iacobus, duplici animo, & instabiles in omnibus vijs suis, nec eandem habentes sententiam, sed nunc in hanc, nunc in illam sese vertentes, & nunc quidem probantes, quod dicunt: mox verò vituperantes, quod paulò ante laudauerunt. Hoc autem, ut Pastor ille dicebat, ex diabolo prognatum est. Per quod citius cognoscas caupones, quam Doctores. Est enim, sicut à maioribus traditum est, vera doctrina, & hoc veros Doctores arguit: si eadem inter se profiteantur, neque diuersa sentiant, vel inter ipsos, vel à suis maioribus dissidentes. Etenim*

qui hunc in modum affecti non sunt, improbi potius, quam veri Doctores dicendi sunt. Quamuis autem Catholici Doctores prolatis in lucem innumeris eorum antilogijs luculentissimè demonstrarunt eos non solùm contraria Catholicæ veritati, sed etiam inter se pugnantia sentire, dicere ac scribere, vt superuacaneum videri possit id pluribus velle demonstrare: haud tamen, quantum existimo, actū agam, si palam fecero quantum in assertione salutis infantiū & à veritate fidei deerrent & à seipsis dissideant, atque etiam indoctæ & imperitæ plebi imponāt. Cum enim in omnibus Christianæ religionis partibus magistri Gebennēsis & Calvinianæ reformationis genium ostendant suæ inconstantia, & à se ipsa dissidens doctrina suis vbiq; se prodat antilogijs & contradictionibus, hac tamen in parte quæ ad salutem infantium pertinet, adeò sunt inconstantes & varij, vt quum pro salute infantium assertanda pugnare videri velint, eam ta-

men tam incertam reddant vt iure
quis existimare possit eos ad eius ve-
ritatem euertendam conuenisse &
verò etiam coniurasse. Hanc autem
tractationem libētius suscipio, quòd
pro eorum causa & salute maior cu-
ra & sollicitudo habenda sit, qui vt
verbis B. Martyris Cypriani vtat,
hoc ipso de ope nostra ad diuinam
misericordiam plus merentur quod
in primo natiuitatis suæ ortu ploran-
tes ac flentes nihil aliud faciūt quam
deprecantur. Neque noster hic la-
bor & conatus iure poterit ijs displi-
cere qui Gebennensis confessionis
decreta & magistros sequūtur, quum
potius gratius nihil illis esse debeat
qui suorum liberorum salutem amāt,
quàm vt detectis Ministrorum suo-
rum mendacijs & fallacijs, intelligāt
qua ratione suorum infantium saluti
prospicere debeant & de eorum salu-
te certiores esse possint: ac tandem
agnoscant quam cœcos & malæ fidei
duces elegerint, quorum doctrinæ
non infœliciter minus quam perti-

naciter adhærent. Hoc autem ordine rem totam pertractabimus.

Primum exponemus quæ sit Ecclesiæ Catholicæ sententia de salute infantium qui baptismi gratia accepta de hac vita mortali euocantur antequam peccare ipsi potuerint. Secundo exponemus quid Calvinianæ & Gebennensis Synagogæ magistri de ea statuerint & quam incertos reddant parentes salutis suorum liberorum, non solum eorum qui baptismi Sacramento non accepto moriuntur, sed etiam eorum qui id receperunt. Tertiò illa Scripturæ testimonia quibus suum errorem stabilire conantur, nullo modo eorum doctrinæ favere demonstrabimus. Quarto & ultimo loco quæstiunculis quibusdā propositis, agitabimus inconstantem & sibi dissentientem Ministrorum doctrinam, vanissimumque & mendax esse ostendemus illud Priuilegium sanctificationis ab utero, quod suorum liberis falsissimè asserunt.

*Quæ sit Ecclesiæ Catholicæ doctrina de
salute infantium baptizatorum.*

CAPVT PRIMVM.

MNES infantes qui ritè
ac legitimè baptizati mo-
riuntur antequam grandio-
res facti proprijs peccatis Dei iustam
aduersus se vindictam prouocent,
æternæ vitæ salutisque participes fie-
ri, vt constans est sic certissima Ec-
clesiæ Catholicæ sententia ; ac ne
quis aduersetur & contrarium asse-
rat, olim anathemate denunciato
prohibuerunt Patres Concilij Car-
thaginensis apud Sanctum August.
Epist. 90. verbis. *Quicumque negat
paruulos per baptismum Christi & à per-
ditione liberari, & salutem percipere
sempiternam, Anathema sit. Meritò
sanè anathemate feritur atque à*

Christi consortio separatur, qui negat ad Christum accessum ijs quos ipse Christus lauacro baptismi abluit, purgavit, sibi que adiunxit. Qui in Deum multa peccarunt, ac grauissimis sceleribus flagitijsque perpetratis sæpius meruerunt vt in æternos proijcerentur suppliciorum carceres, baptismo veniam & salutē obtinere possunt: nec est quisquam qui illos ab hoc singulari gratiæ misericordiæque Sacramento repellere audeat: Quantò magis existimandum est Clementissimum Deum qui vult omnes homines saluos fieri, nolle eos à baptismi gratia reijci qui solo communis labis contagio inquinati nihil ipsi peccauerunt. Hæc est autem baptismi gratia vt quem aquæ sacramentum abluit, eius animam gratia spiritus sanctificet, solutoque peccati vinculo in libertatem asserat & in sortem transferat filiorum Dei, atq; etiam Christi cohæredem efficiat. Omnino pertinent ad ipsos etiam

infantes baptismi lauacro ablutos
illæ decem singulares prærogatiuæ,
quibus renatos per baptismum à
Deo donari docent Sanctus Ioan.
Chrysoft. in Hom. ad Neoph. & ex
eo Sanctus August. lib. 1. Contra
Iulian. Cap. 6. his verbis. *Benedictus
Deus qui facit mirabilia solus qui fecit
vniuersa & conuertit vniuersa. Ecce li-
bertatis serenitate perfruuntur qui tene-
bantur paulo ante captiui, & ciues Ec-
clesiæ sunt qui fuerunt in peregrinationis
errore: & iustitiæ in sorte versantur qui
fuerunt in confusione peccati: non enim
tantum sunt liberi, sed etiam sancti sed &
iusti, nō solum iusti sed & filij, sed & hæ-
redes, sed & fratres Christi, sed & cohæ-
redes Christi, non solum cohæredes sed &
membra, non tantum membra sed & tem-
plum, non tantum templa sed & organa
Spiritus. Vides quot baptismatis largita-
tes? Et nonnulli deputant coelestem gra-
tiam in peccatorum tantum remissione
consistere: Nos autem honores computa-
uimus decem. Hac de causa etiā infantes*

SALUTE INFANTIVM. II
baptizamus. Nimirum vt diuinæ be-
neficentiæ largitate ac misericordiæ
erga hominum genus benignitate in
iplos effusa à vinculo per originem
contracto soluti efficiantur liberi,
Ecclesiæ ciues, sancti, iusti, filij Dei,
hæredes, fratres Christi, cohæredes,
eiusdemque membra, templum &
organa Spiritus sancti. Ecquid est
quod tot tantisque prærogatiuis à
Deo donatis infantes remoretur à
regno cœlorum ac beatorum socie-
tate? vt igitur omnes infantes ritè
baptismo abluti, (vt vniuersè de
baptizatis & per baptismum iustifi-
catis definiuit Concilium Trident.
Sess. 5. Can. 5.) sunt planè inno-
centes immaculati, puri, innoxij, ac
à Deo dilecti, hæredes quidem Dei,
cohæredes autem Christi: ita nihil
prorsus eos ab ingressu cœli remora-
bitur. Verissime S. August. lib. 21. de
ciuitate Dei Cap. 16. *Tanta est Dei
misericordia in vasa misericordiæ quæ
preparauit in gloriâ, vt etiam prima ho-*

minis ætas id est infantia quæ sine ullo renisu subiacet carni : & secunda quæ pueritia nuncupatur, ubi nondum ratio suscepit hanc pugnam, & fere sub omnibus vitiosis delectationibus iacet, quia licet iam fari valeat, & ideo infantiam transisse videatur nondum in ea est præcepti capax infirmitas mentis : si Sacramenta Mediatoris acceperit, etiamsi hanc in eis annis vitam finiat, translata scilicet à potestate tenebrarum in regnum Christi, non solum poenis non præparetur æternis, sed ne vlla quidem post mortem purgatoria tormenta patiatur. Sufficit enim sola & spiritalis regeneratio, ne post mortem obsit, quod carnalis generatio cum morte contraxit. Morti quidem remanent obnoxij, sed quia in Christo renati sunt ex aqua & spiritu sancto, liberi sunt ab æterna morte, Christique merito sunt vitæ æternæ hæredes beati.

Multa sunt & præclara sacra Scripturæ testimonia quibus hæc de infantium baptizatorum salute assertio

confirmari potest. Ezech. 36. *Effundam super vos aquam mundam, & mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris.* Quibus verbis Deus promittit aquam Baptismi salutarem ad purgationem sordium animæ, qua abluti efficiantur puri mundique ab omnibus peccatorum inquinamentis, ut docet S. Cypr. ep. 69. S. Hieron. & Theodoretus in eum Ezech. locum. ac verissimè de his aquis Baptismi potest intelligi quod apud eundem Ezechiel. c. 47. dicitur. *Et omnis anima vivens quæ serpit, quocumque venerit torrens, viuet. Et erunt pisces multi satis postquam venerint illuc aquæ istæ & sanabuntur: & vivent omnia ad quæ venerit torrens.* Nimirum Baptismi salutaris torrens viuificat, puritatem & vitam spirituales tribuit omnibus quos abluerit & perfuderit. Ad Ephes. 5. *Christus dilexit Ecclesiam, & seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret, mundans eam lauacro aquæ in verbo.* Et quodnam hoc lauacrum aquæ

nisi Baptismus? De hoc iterum idem
Apostolus ad Titum 3. *Secundum mi-
sericordiam suam saluos nos fecit, per la-
uacrum regenerationis & renouationis
Spiritus sancti, quem effudit in nos abun-
de per Iesum Christum saluatorem no-
strum, ut iustificati gratia ipsius hæredes
simus secundum spem vitæ æternæ.* Adde
quod in Epistola ad Galatas cap. 3.
idem pronunciat. *Quicumque in Chri-
sto baptizati estis: Christum induistis.*
His testimoniis clarissimè demon-
stratur infantes baptismi lauacro
ablutos gratia sanctitatis & puritatis
donari; Christum induere; Spiritus
sancti templum fieri, atque vitæ æter-
næ per Christum hæredes. Neque
enim vlla ratio vel causa est ob quam
infantes ab ea gratia repelli quis
putet, quam vniuerse in omnes qui
baptismi Sacramento abluuntur ef-
fundi pronuntiat Apostolus. Nihil
igitur est quod eos ab hæreditate
Christi possit impedire, si ex huius
vitæ periculis & mortali ergastulo

SALUTE INFANTIVM. 15
discedant, antequam templum Spiritus
sancti, hoc est, suas animas pro-
prio aliquo peccato inquinent, atque
ab accepta Spiritus gratia excidant.
Verissimum enim est quod scripsit
S. Augustinus l. 1. de peccatorum
meritis & remiss. c. 20. *Si percepto
baptismate infans de hac vita emigraue-
rit, soluto reatu cui originaliter erat ob-
noxius, perficietur in illo lumine verita-
tis, quod incommutabiliter manens in
æternum iustificatos præsentia creatoris
illuminat. Peccata enim sola separant in-
ter homines & Deum, quæ solvantur
Christi gratia; per quem Mediatorem re-
conciliamur cum iustificat impium.* Hæc
Augustinus pro asserenda salute in-
fantium baptizatorum. Quæ cum
certissima sit, & ut Christus ipse pro
sua in eos benignissima ac propensis-
sima voluntate pronuntiavit Math.
18. Luc. 18. talium sit regnum cælo-
rum, regnum Dei: quantum & quam
solidum pijs parentibus solatium ac
gaudij fructum hoc Dei beneficium

adferre debet, quum suos infantes
baptismi gratia sanctificatos, in filios
Dei, cohæredes Christi ascitos aspi-
ciunt? Annon toto potius pectore in
gratiarum actionem decet eos effun-
di, quàm tristitia & dolore confici,
quum iidem eorum filij, in filios à
Deo adoptati, ex huius vitæ morta-
tis periculis & ærumnis euocati, non
tam moriuntur quam vitam infeli-
cem & miseram cum vera beatâque
vita commutant? Quam suaue ac
iucundum potest illis esse spectacu-
lum, quoties spectant infantes suos
in Christo renatos ex spiritu sancto,
cælesti gratia donatos, & in eam di-
gnitatē diuina misericordia assump-
tos vt adoptionis gratuitæ beneficio
non solum nominentur sed etiam
verè sint filij Dei? Hæc certè cogita-
tio non solum suauissimi gaudij ma-
teriam suppeditat & ad gratiarum
actionem iucundissime excitat &
permouet, sed etiam in liberis ad
pietatem erudiendis curam ac sollici-
tudinem

eundem affert & inspirat. Nam
 quantus hic parentibus debet esse
 stimulus ad liberos in vero Dei cultu
 ac timore, diuinorumque mandato-
 rum scientia & obseruatione edu-
 candos, quum apud se cogitant libe-
 ros suos statim à baptismo inter Dei
 filios & regni, ô qualis & quanti re-
 gni; hæredes numerari? Profectò
 quot sunt honores & prærogatiuæ
 baptizatorum: tot debent esse stimu-
 li quibus incitentur parentes ad om-
 nem curam & sollicitudinem adhi-
 bendam, vt quam filij, Dei benefi-
 centiâ dignitatem acceperunt, ipsi
 etiam pio religionis cultu & obe-
 dientia diuinorum mandatorum re-
 tinere & cōseruare nitantur. Aman-
 di sunt liberi; quis hanc charitatem
 parentum peccatoribus extorqueat?
 Sed amandi illo amore qui & paren-
 tibus & liberis sit fructuosus & salu-
 taris: eo nimirum quem Deus ipse
 mandauit. *Neque enim*, ait Saluianus
 lib. primo ad Eccles. *Vllus melior fi-*

liorum amor, quam quem ille docuit, qui ipsos filios dedit: neque possunt pignora melius amari, quàm si in eo ipso à quo data sunt amentur: quàm si illi seruentur, qui iam suos & adoptione filios, & vnigeniti cohæredes esse voluit fecitque.

Sed quid de ijs qui non recepto salutaris Baptismi Sacramento ex huius mortalis vitæ vix inchoato curriculo immatura morte rapiuntur? De his non aliud pronuntiat Catholicorū Theologia quam quod ab Aug. l. 1. de peccatorum meritis & remiss. cap. 23. scriptum est his verbis; Nulla ex nostro arbitrio præter baptismum Christi salus æterna promittatur infantibus, quam non promittit scriptura diuina, humanis omnibus ingenijs præferenda. Et quod ait idem 28. ad B. Hieron. scripta, quisquis dixerit quod in Christo viuificabuntur etiam paruuli, qui sine sacramenti eius participatione de vita exeunt: hic profecto & contra Apostolicam prædicationem venit, & totam

condemnat Ecclesiam, ubi propterea cum baptizandis parvulis festinatur & curritur quia sine dubio creditur aliter eos in Christo vivificari omnino non posse. Qui autem non vivificatur in Christo, restat ut in eadem damnatione maneat, de qua dicit Apostolus: per unius delictum in omnes ad condemnationem, &c. Quæ sententia sancti Augustini non ita rigidè intelligenda est, ut nullus salutis locus relinquatur ijs infantibus qui propter Christum seu odium Christianæ fidei ab impijs occiduntur: quandoquidem idem ipse hos ab illa generali sententia exceptos esse docuit. Nam l. 2. & 3. de Symbolo ad Catechumenos c. 5. affirmat Herodem Innocentes fecisse regni cœlestis hæredes, Christumque filios inimicorum ab Herode neci traditos suscepisse in numerum adoptatorum; Et ep. 28. disertis verbis testatur nō immerito dici eos qui pro Christi nomine ac vera religione etiam nescientes mortem patiuntur, salutis

æternæ participes effici. Atque hanc August. sententiam consensu sequuntur & probant Theologi, nec ulla ratio probabilis est ob quam quis ab ea discedat.

Porro illæ suprâ recensitæ baptismi prærogativæ non ita fidelium infantibus asseruntur ab Ecclesiæ Catholicæ Theologis, ut ijsdem negent frui baptizatos Hæreticorum infantes: Quin potius horum salutem perinde certam esse affirmant ac illorum, si ex hac vita mortali rapiantur antequam peccatis proprijs se vita æterna indignos reddant: quandoquidem certa fide tenent baptismi gratiam non ab administrantium vel parentum fide ac probitate iustitiæque pendere. *Non enim scriptum est, inquit S. Aug. ep. 23. Nisi quis renatus fuerit ex parentum voluntate, aut ex offerentium vel ministrantium fide: sed, Nisi quis renatus fuerit ex aqua & spiritu sancto. Aqua igitur exhibens forinsecus sacramentum gratiæ, & spiritus operans in-*

trinfecus beneficiū gratiæ, solvēs vinculū
 culpæ, reconcilians bonum nature, rege-
 nerant hominem in uno Christo, ex uno
 Adamo generatum. & infrà. Nec illud
 te moueat, quod quidam non ea fide ad
 baptisum percipiendum paruulos ferunt,
 ut gratia spiritali ad vitam regenerentur
 eternam, sed quod eos putant hoc remedio
 temporalem retinere vel recipere sanita-
 tem. Non enim propterea illi non regene-
 rantur, quia non ab istis hac intentione
 offeruntur. Celebrantur enim per eos ne-
 cessaria ministeria. Pergit idem paucis
 interiectis. Spiritus ille sanctus qui ha-
 bitat in sanctis, ex quibus una illa colum-
 ba deargentata charitatis igne conflatur,
 agit quod agit etiam per seruitutem, ali-
 quando non solum simpliciter ignoran-
 tium, verum etiam damnabiliter indigno-
 rum. Offeruntur quippe paruuli ad per-
 cipiendam spiritalem gratiam, non tam ab
 eis quorum gestantur manibus, quamuis
 & ab ipsis, si & ipsi boni fideles sunt,
 quàm ab vniuersa Societate Sanctorum
 atque fidelium. Ab omnibus namque

*offerri rectè intelliguntur, quibus placet,
quòd offeruntur, & quorū sancta atq; in-
diuidua Charitate ad communicationem
Sancti Spiritus adiuvantur. Tota hoc
ergo mater Ecclesia quæ in sanctis est fa-
cit. Quia tota omnes, tota singulos parit.*

Neque opponat qui lpiam quod
S. Aug. 16. subiungit. Christiani
Baptismi Sacramētum quod vnum
atque idipsum est, apud hæreticos
valere & sufficere ad cōsecrationem,
non tamen ad vitæ æternæ partici-
pationem: Loquitur enim S. Aug.
de adulto qui suscipit baptismum ab
hæretico, cuius errorum communio-
ne reus fit & alienus ab vnitate Ec-
clesiæ, quem propterea corrigendum
esse monet non iterum consecran-
dum. Infans autem non potest eius-
dem infidelitatis & impietatis socius
esse, ideoque nec Sacramenti fructu
priuari: imò nec adultus priuabitur
si Baptismum suscipiat ab hæretico
quem bona fide existimat esse fide-
lem, vel certe si non adsit alius à quo

possit Baptismi Sacramentum recipere. Verè enim S. Aug. l. 4. de Baptismo contra Donatistas cap. 12. *Nec foris sicut nec intus quisque qui ex parte Diaboli, potest vel in se, vel in quoquam maculare Sacramentum, quod Christi est. Non itaque dat remissionem peccatorum sermo qui ut cancer serpit ad aures audientium; sed cum baptisma verbis Evangelicis datur, qualibet ea perversitate intelligat, ille per quem datur, vel ille cui datur, ipsum per se sanctum est, propter illum cuius est. Et si quis per hominem perversum id accipiens, non tamen accipiat ministri perversitatem, sed solam Mysteriorum sanctitatem in bona fide & spe & Charitate unitati compaginatus Ecclesie, remissionem accipit peccatorum, non per verba sicut cancer serpentina, sed per Evangelica Sacramenta de cœlesti fonte manantia. Ita igitur tenemus & credimus ipsos etiam hæreticorum infantes & ab hæreticis baptizatos & ablutos Sacramento Baptismi recipi à Deo in numerum filiorum, ac fide-*

les esse, non quod ipsi credant sed quod Sacramentum fidei percipiāt, quod, ut ait S. Aug. ep. 23. *valebit ad tutelam aduersus contrarias potestates, & tantum valebit ut si ante usum rationis ex hac vita emigraverit paruulus, per ipsum Sacramentum commendante Ecclesie Catholicæ nimirum cuius est Sacramentum Baptismus ut idem docet. S. Aug. Charitate ab illa condemnatione quæ per unum hominem intravit in mundum, Christiano adiutorio liberetur. Hoc est, saluetur & ad regnum Christi transferatur. Si verò paruulus ad annos rationis perueniat, & parentum ministrorumque prauis erroribus imbuatur, propriisque peccatis gratiam acceptam amittat, alia curatione indigebit, quemadmodum S. Aug. ep. citata admonet. Sed cum nulla curatio reperiat apud hæreticos qua commissa post Baptismum peccata deleri possint, consequens est eum damnandum esse nisi ad Ecclesiam Catholi-*

cam transeat, qui alioqui saluus fuisset, si infans è vita mortali euocatus à Deo fuisset, antequam malitia & error mentem eius corrumpere.

Hæc est Catholica de infantium Baptizatorum vera certaque salute sententia. Iam verò quid Reformationis Gebennensis ministri, Calvinique sectatores teneant, tradātque, exponendum est & discutiendum.

*Quid Gebennenses Calviniani; Ministri
statuant de salute infantium Baptiza-
torum, & quàm incertos salutis
eorum reddant fideles
parentes.*

CAPVT II.

MULTI, opinor, tanquam certum, firmum, atque confessum dogma haberi inter Calvinianæ sectæ Magistros & Do-

etores existimant : omnes fidelium parentum infantes ritè ac legitimè Baptizatos, esse verè Deo consecratos, à Deo ascitos in numerum & sortem filiorum, liberos à damnatione & reatu peccati originalis ac vitæ æternæ hæredes. Qui sic opinantur. producere poterunt in medium quæ habentur tum in Catechismo Gebennensis doctrinæ, tum in confessione fidei apud Calvinianos recepta, tum denique ipsam formulam administrandi Baptismum Ministris præscriptam. Primum enim in Catechismo sic de Baptismo statuunt. *Baptismus veluti quidam in Ecclesiam aditus nobis est. Illic enim testimonium habemus, nos, quum alioqui extranei, alienique simus, in Dei familiam recipi ut inter eius domesticos censeamur. Deinde de Baptismo infantibus non dene-gando hæc subiungunt. Quum satis constet vim substantiamque Baptismi, infantibus esse communem, si illis negaretur signum, quod veritate est inferius*

aperta illis iniuria fieret. His sanè verbis puer in schola Caluiniana edoctus videtur profiteri & affirmare infantes fidelium quotquot Baptismo circumguntur recipi in familiam Dei, inter eius domesticos censeri, ac participes fieri substantiæ Sacramenti, hoc est, ut ipsi intelligunt, ipsius Christi, ac eius Spiritus & virtutis. Eadem profitentur articulo 35. vulgatæ suæ confessionis nulla restrictione vel exceptione adhibita, nimirum Baptismum esse testimonium adoptionis, & in eo Baptizatos inseri corpori Christi, Baptismumque sigillum esse constans & permanens iustitiæ & sanctificationis. Addunt deinde infantes ex fidelibus parentibus progenitos esse baptizandos, eò quod Deus cum parentibus fidelibus liberos etiam in Ecclesiam, hoc est familiam suam & societatem electorum, sic enim ipsi Ecclesiam in Catechismo definiunt, velit admittere. Ita etiã in formula Baptismi, ubi disertis verbis

affirmant suos infantes esse hæredes
vitæ quam Deus ijs qui in fœdere
comprehenduntur, promisit: idque
extra omnem esse dubitationem.
Videntur igitur hoc tanquam cer-
tum ratumque tenere omnes fide-
lium parentum infantes baptizatos,
Christi fieri consortes & hæredes:
imò etiam pertinaciter affirmant fi-
delium parentum liberos ab ipso v-
tero sanctificatos esse & salutis æter-
næ felicitatem assequi etiamsi mi-
grent è vita antequam Baptismi Sa-
mento consecrentur. Verùm hæc de
doctrina Gebennensis & Calvinianæ
Theologiæ præsumpta opinio fallit:
longè aliter se rem habere intelliget
quisquis Ministrorum placita decre-
taque penitiùs scrutatus fuerit. Mi-
retur qui volet, efficiam vt mirari de-
sinat, & verissimum esse intelligat,
quod primo incredibile esse iudica-
uerat. Hoc igitur affirmo, dogma
apud Calvinianos Ministros certum
esse, incertam esse salutem infantium

qui & ex fidelibus parentibus progeneriti sunt & Baptismo abluti priusquã adolefcant, moriuntur: parentesque fideles incertos esse salutis suorum liberorum baptizatorum, nec illos certos esse vtrum baptizatos Deus adoptionis gratia donauerit, & in suam familiam afciuerit.

Hoc, inquam, affirmo, hoc dogma alioquin inter absurda longè absurdissimum, Calvinianum esse neque eos qui confessionis inter Calvinianos receptæ doctrinam sequuntur, posse id reijcere nisi ipsi sua decreta euertant, pugnancia dicant: atque hoc est quod manifestissime demonstratum eo.

Nullus eorum qui non sunt prædestinati, arcanóque Dei consilio electi ad vitam æternam, nullus, inquam, horum, si vera est doctrina Caluini & Gebennensium, efficitur particeps gratiæ adoptionis, remissionis peccatorum, & iustificationis quæ per Baptismum significatur, &

vt ipsi putant, ob signatur. Atqui plurimi ex fidelibus parentibus progeneriti infantes baptizantur, qui non sunt prædestinati & electi ad vitam æternam, sed iustissimo Dei iudicio ab ea reiicientur, ac sempiternis supplicijs afficientur. Ergo multi parentum fidelium infantes baptizantur qui non fiunt participes gratiæ iustificationis remissionis peccatorum, & adoptionis.

Huius syllogismi prima propositio habetur apud Caluinum expressa in libro de concordia inter Tigurinos & Gebennenses, vbi verbis discretis docet, quod Deus haudquaquam promiscue absque discrimine virtutis suæ gratiam impertiatur omnibus qui Sacramenta recipiunt sed solum electis: quod vt eos solum luce sua dignatur & illuminat, quos ad vitam æternam destinavit, sic etiam arcana spiritus sui virtute efficit vt eo verè fruantur quod in Sacramento offertur. Idem etiam expressè apertèque

defendit Beza in Colloquio Mom-
 pelgartenſi, aſſeruitque his verbis.
Quos non elegit Dominus etiamſi millies
baptizentur externo aquæ Baptiſmo, illis
tamen nunquam fides aut Spiritus San-
ctus donatur, ſed iuſto Dei iudicio relictis
ſua culpa pereunt. Interrogatus idem
 Beza à Lutherano prædicante, quæ
 cauſa eſſet cur non omnes infantes
 Baptizati regenerentur, reſpondit
 his verbis. *Quoniam non omnes ſunt*
electi, quod adoleſcentia demonſtrat. Nā
ſoli electi regenerantur, reliqui iuſto Dei
iudicio relictis ſunt in peccatis & miſeria,
in qua concepti & nati ſunt; quos Deus
reprobavit, ut ſuam in illis iuſtitiam de-
monſtret. En duo Gebennēſis Scholæ
 & Synagogæ Dictatores apertè affir-
 mant eos ſolos quos Deus a:cano &
 abſcondito mortalibus conſilio ele-
 git ad vitam, fieri participes gratiæ
 iuſtificationis & adoptionis, quam
 Baptiſmo tauquam ſigillo docent
 obſignari. Atque hoc omnes nouæ
 Reformationis Miniſtros dicere ne-

cesse est nisi pugnantia dicere malint; omnes inquam, qui Caluini Bezaeque doctrinam sequuntur. Est enim hoc apud eos dogma in confesso, eos solos qui reipsa ad vitam æternam perducuntur, eo consilio & fine à Deo esse conditos vt essent vitæ æternæ participes : ac propter hos solos filium Dei hominem esse factum, passum & mortuum : ex quo certissima consecutione deducitur nullos alios præter electos qui reipsa salutem consequuntur, effici posse participes iustificationis & adoptionis per Christum, à qua semel accepta nemo Nouatorum iudicio potest excidere. Neque vllus Calvinianæ Reformationis sectator potest illi Calviniano decreto aduersari, quin Dordracenæ Batauorum Synodi, quam in Gallia Ministri Reformationis approbarunt & recipendam definiuerunt, decreta rescindat: imò quin etiam illi doctrinæ quam in Catechismo profitentur, renuntiet.

ciet. Nam secundum doctrinam sui Catechismi, quisquis in Ecclesiam à Deo recipitur & intromittitur, is est electus & prædestinatus : quandoquidem in eodem Catechismo Dominica xv hæc Ecclesiæ definitio seu descriptio traditur. Corpus ac societas fidelium quos Deus ad vitam æternam prædestinauit. Omnes igitur quos Deus in Ecclesiæ suæ societatem admittit & corpori suo iungit, electi sunt & prædestinati ad vitam, si vera est illa definitio: ergo nullus in eam à Deo recipitur, nisi prædestinatus, omnes autem à Deo recipiuntur, qui gratia iustificationis & adoptionis Baptismo consecrati donantur. Ergo nullus si doctrina Catechismi Calviniani rectè defenditur, sit participes gratiæ iustificationis & adoptionis etiamsi Baptismi Sacramento fuerit ablatus, nisi sit de numero electorum prædestinatorum. Audacter Molinæus sect. 46. clypei pronuntiat. *Quisquis iustificatus est,*

certissimè perueniet ad salutem. Quidnam homo audax hoc auderet affirmare? Ducem habet desperatæ proiectæque audaciæ quem sequatur. Caluinus lib. 3. inst. cap. 21. §. 7. id ipsum disertis verbis definit. Ita in adoptione generis Abrahæ enituit quidem liberalis Dei fauor, quem alijs negauit. In Christi tamen membris longè præstantior eminet vis gratiæ: quia capiti suo insiti nunquam à salute excidunt. Idem l. 3. cap. 22. §. 7. Quos inseruit semel Christus in corpus suū, eorum neminem perire sinet: quia in conseruanda eorum salute quod pollicitus est, præstabit: nempe exeret Dei potentiam quæ maior omnibus est. Eadem est Dor-
draceni Conciliabuli sententia, nam cap. 5. in reiectione errorum. N. 3. damnat eos qui docent, verè credentes & regeneritos non tantum posse à fide iustificante, item gratiâ & salute totaliter & finaliter excidere, sed etiâ re ipsa non rarò ex ijs excidere, atque in æternum perire. Nam hæc opinio inquit ipsam iustificationis ac re-

generationis gratiam & perpetuam Christi custodiam irritam reddit. Hæc boni illi Patres Reformationis pro ascendenda certa salute omnium iustificatorum. Illa igitur prima nostri syllogismi proposito vera est non quidem re ipsa sed opinione Calvinianorum Ministrorum, ex quorum doctrinæ principijs & placitis argumenta conficimus ad eorum falsa dogmata subvertenda.

Altera verò eiusdem syllogismi propositio certissima est, ut verissimum est non omnes infantes ex fidelibus genitos etiam si baptizati sint, electos ac prædestinatos esse. Nam quum omnes electi & prædestinati re ipsa salutem & vitam æternam consequantur: neque omnes ex fidelibus geniti quamvis Baptizati fuerint, vita æterna donentur, evidenti consecutione manifestum fit non omnes baptizatos fidelium infantes esse electos: quòd, ut iam citatus Beza fatetur, multi proprijs pec-

catis inquinati, multi à veritate fidei deficientes damnentur. Quum igitur non omnes baptizati fidelium parentum infantes sint electi, & prædestinati: soli autem electi, si stant decreta doctrinæ Gebennensis & Dor-dracenæ, sint participes gratiæ adoptionis, consequens est non omnes ex fidelibus genitos etiam baptizatos fieri participes gratiæ iustificationis & adoptionis. Eadem consecutionis certissimæ euidencia efficitur parentes fideles non esse certos salutis suorum infantium baptizatorum, qui in infantia annis moriuntur.

Forſitan erit aliquis ſeu Doctor ſeu ſectator Reformationis Calvinianæ qui reſpondeat : non omnes quidem infantes ex fidelibus genitos etiam baptizatos eſſe electos, quandoquidem multi grandiores facti ſuis ſe moribus, impietate & infidelitate reprobos eſſe declarant: omnes tamen infantes ex fidelibus genitos qui priuſquam infantia annos

excedant , ex hac vita euocantur, electos esse & gratiæ adoptionis iustificationisque participes fieri, ideóque nihil esse causæ cur de eorum salute dubitent fideles parentes. Rectè sanè si hæc homines Catholicæ fidei dicerent: nos enim qui Catholicam fidem profitemur , credimus & certum habemus, omnes infantes verè ritèque baptizatos , in Sacramento donari gratia adoptionis, à labe peccati originalis purgari , effici filios Dei, hæredes regni cœlestis : sed hac in parte nullum discrimen facimus inter eos qui in infantia moriuntur & alios quibus longiora sunt vitæ spacia. Neque nouæ Reformationis Doctores possunt vlllo verbi diuini testimonio probare aliquos solùm infantes fidelium, puta eos qui infantes moriuntur , quum Baptismi Sacramento abluuntur , gratia donari: non autem alios quibus vitam longiorem ducere conceditur. Fateantur igitur necesse est, nisi à suæ sectæ

dogmatibus, quod optandum est, velint recedere, parentes non esse certos de salute suorum infantium, quemadmodum neque certi esse possunt de eorum electione & prædestinatione.

Ac ne quis existimet hanc incertitudinem solum colligi per quasdam consecutiones ex Ministrorum Calvinianorum decretis & placitis deductas: quanquam & eam sequi ex ipsa Catechismi confessionis apud Reformationis iactatæ sectatores receptæ doctrina ostensum est, & illud satis esset ad demonstrandum eos verè incertos reddi salutis suorum infantium: Afferro claram & expressam eorundem confessionem. *Non omnes infantes qui ex fidelibus parentibus nascuntur, spiritum regenerationis acceperunt.* Ita Bataui Contraremonstrantes in collatione Hagiensi ad art. 5. vti Tilenus refert in notis ad Drodracenam synodum ad articulum 17. capitis primi: & apud eun-

dem Pareus olim Heidelbergensium
 Caluinianorum Doctor ad cap. 2. ep.
 ad Rom. sic scripsit. *Infantium qui in
 Christo moriuntur, antequam operari ali-
 quid potuerunt, diuersa est ratio. Hi enim
 simpliciter aut seruabuntur secundum
 gratiam, aut damnabuntur secundum na-
 turam filij iræ, vt cæteri.* Nihilo mitius
 Beza in colloquio Mompelgartensi
 de infantibus statuit his verbis. *Deus
 arcano suo iudicio reliquit, quos infantes
 sua gratia donare velit. Ideoque probabi-
 liter tantum fructu adoptionis infantes
 Baptizatos donari, affirmare possumus.*
 Perpendite quid hic Patriarcha Ge-
 bennensis dicat: non affirmat certò
 constare infantes ex fidelibus paren-
 tibus genitos gratia donari, sed pro-
 babiliter tantum, relictis, vt ipse lo-
 quitur, arcanis Dei iudicijs. Quod
 cum dicit apertè fatetur contingere
 posse vt infantes etiam baptizati,
 quos fideles parètes existimant adop-
 tionis gratia donatos à Deo, sint
 re ipsa arcano Dei decreto sic sta-

tuyente ab ea gratia exclusi & reiecti. Quod etiam idem impietatis magister in eod. Colloquio ausus est disertis verbis affirmare. *Multa, in- quiebat, millia infantium accipiunt Baptismum, qui tamen nunquam regene- rantur, sed in æternum pereunt.* Vbi ergo vel vnde vobis ô nouæ & deploran- dæ Reformationis sectatores & Do- ctores, certa vestrorum infantium sa- lus? Accipite Protestantis Lutherani hac in causa infantium vt mitiorem, ita meliorem & saniozem sententi- am. *Non credo, aiebat in eo Colloquio Ia- cobus Andrea Vvirtembergensis Mi- nister, quenquam inter pios parentes re- periri, quos Deus liberis donauit, qui suæ uxori post baptizatum infantem dictu- rus sit. Charissima coniunx, filius recens à Deo nobis datus, nunc quidem baptizatus est, sed nescimus nec certi sumus eum in fi- lium Dei adoptatum, ac receptum esse in gratiam.* Vidit hic Lutheranus Prædi- cans id ex Bezæ responso consequens esse, sed absurdissimum & à fide

Christiana alienum consequens: Parentes fideles haud certos esse salutis infantium baptizatorum ac de eorum gratia, adoptione & salute dubitari posse, de quorum Baptismo nullum sit dubium. Quod profectò sequitur evidenti & necessaria consecutione, si verum est quod dixit Beza multos arcane Dei decreto reprobatos, æternæque damnationi destinatos esse infantes, qui licet baptizentur, nunquam in spiritu regenerantur. Videant qui novæ huius & miserandæ Reformationis Magistros sequuntur, quam suavi & sancto solatio priuantur, cum eos audiunt, quorum doctrina dubitare cogit parentes num sui infantes, etiam Christiano ritu baptizati, sint verè Christiani & gratiæ diuinæ & adoptionis participes.

Et audent Gebennensis erroris Magistri apud imperitam plebem traducere Ecclesiæ Romanæ purissimam de Sacramentorum dignitate

veritare, & efficacia doctrinam, suisque imposturis & mendacijs crimen profanati, polluti, contaminati, adulterati Baptismi Theologis & Sacerdotibus Catholicis imponere? Et possunt homines sani illum Gebennensis confessionis art. 28. admittere, recipere, profiteri, quo mendacissimè asseritur in Romana Ecclesia Sacramenta esse corrupta, superstitionibus contaminata, & propemodum in nihilum redacta? Ita planè mulier adultera flagitiorum suorum infamia castiores & sanctiores matronas denigrare conatur. Nā qui nam rei censendi sunt prophanationis Baptismi, quod plenum & perfectum certissimumque Christus voluit esse remedium humanæ salutis? an non illi qui non verentur affirmare innumerabiles ferè infantes nihil aliud ex baptismi Sacramento referre quàm inanem vacuumque cœlestis gratiæ & misericordiæ vmbra & simulachrum? annon illi Baptis-

mum faciūt prophanū lauacrū quos non pudet apertè negare lauacrum esse animorū? Id enim in catechismo reformationis Gebennensis dominica xv audacter pernegat puer male quidē doctus sed à magistro Calvinianus doctus, Apostolo licet reclamante ad Tit. 3. *Saluos nos fecit per lauacrum regenerationis.* Et ad Eph. 50. *Dilexit Ecclesiam, mundans eam laua-ero aquæ &c.* Sed ad alteram demonstrationem incertitudinis & inconstantiae Gebennensis progrediamur.

Altera demonstratione euincitur Gebennensis confessionis sectatores incertos esse salutis suorum infantium; eosque frustra ex præsumpta eorum sanctificatione ab utero certitudinem sibi asserere.

CAPVT III.

HAud obscure vt ego existimo, demonstratum est nullam ex percepto Baptismi Sacramēto, Gebennensis confessiones sectatoribus relinqui certitudinē de salute suorum infantium baptizatorum; nec illis constare posse Baptismo ablutos, Christianis esse annumerandos. Nemo est, qui, modò aliquid mente cernere & diiudicare possit, non videat hæc penitus esse asystata, quæ consistere non possint. Non omnes qui Baptismi Sacramen-

tum recipiunt, electos esse ad vitam, nec re ipsa salutē assequi. Omnes infantes baptizatos, esse electos ad vitam, & re ipsa ad vitam & salutem peruenire. Hæc tamen Gebennensibus Magistris concilianda sunt, si suos volunt certos esse de salute infantium baptizatorum, suaque dogmata de certa regeneratorū in Christo & iustificatorum perseuerantia & salute tueri. Nam si omnes in Christo regeneriti retinent gratiam & spiritum adoptionis, & verè salutē eternam assequuntur: consequens est non omnes infantes fidelium baptis-
mi Sacramento tinctos recipere gratiam adoptionis & regenerationis, vel illos omnes esse electos ac tādē regni cælestis hæredes fieri: si prius illud consequens admittunt, nulla illis superest certitudo de gratia, iustificatione & diuina adoptione filiorum suorum. Si alterum consequens recipiunt, manifestissimæ & certissimæ & ab ipsis confessæ veri-

tati resistunt, quum certissimum sit eos infātes non omnes esse ad vitam & regnum prædestinatos. Nullam igitur sua ipsorum dogmata relinquunt illis certitudinem de salute infantium baptizatorum: certitudinem, inquam, quam afferat institutio & sanctificatio Baptismi. Et tamē hoc vnum vel præcipuum tribuunt sacramentis vt sint sigilla & testimonia, quibus deus testificetur suam erga ipsos paternam beneuolentiam, obsignetque in cordibus eorum promissiones suæ gratiæ, quò earum veritas melius confirmetur. Sed quid prodest hæc testificatio & obsignatio per Baptismum facta, si nihilo certior es de gratia infantis baptizati, quàm si nunquam sacramentum Baptismi recepisset?

Videamus verò an aliunde habeant quo certi quomodocūq; esse possint de salute suorū infātiū. Vnū superest vnde certitudinis de salute suorum infantium argumētorum accipiunt,

nimirum à priuilegio speciali sanctificationis ab vtero, quod suis infantibus audacter arrogant. Hoc præsumpto priuilegio tantum gloriantur, vt non vereantur affirmare suos infantes iam antequam baptismo consecratur, ad Christi corpus pertinere: virtutem & substantiam Baptismi, illis esse communem cum baptizatis, hoc est, eos perinde participes esse Christi, eiusque communione & spiritu frui atque si baptizati essent: itaque statuunt suos infantes quos è vita præsentis migrare contingit antequam aqua mergi tingiue datum fuerit, haudquaquam à regno cælorum arceri. Verum si quis animo comprehendit argumētum quo demonstratum est nullam illis ex baptismi Sacramento remanere certitudinem de suorum infantium salute, is facile intelliget neque hoc temerè & superbissimè præsumptum priuilegium vllam ipsis suppeditare causam certitudinis, quam secum

baptismus non affert: neque hanc vanæ certitudinis existimationem conciliari posse cum cæteris eorum placitis ac decretis. Sed ne iniuste & inauditi indefensaque damnari, suoque tam felici & optando priuilegio spoliari videantur, videamus & expendamus quas diuinæ scripturæ tabulas proferant, quibus id priuilegium existimant esse consignatum.

Primum è scripturæ diuinæ testimonium præsumpti priuilegij examinatur.

PRimum ac iudicio Gebennensium firmissimum argumentum quo suum sibi priuilegium asserunt, ducitur ex diuina promissione Abrahamo magno fidelium omnium patriam olim facta, Genesis 17. (Et statuam pactum meum inter me & te, & inter semen tuum post te in generationibus suis foedere sempiterno: ut sim Deus tuus & seminis tui post te) Hæc in-
quiunt,

quiunt, promissio vt firmissima ac
certissima est, sic pertinet ad omnes
fideles eorūque filios posterósque,
quibus se Deus promittit fore in
Deum, quod est certam omnino sa-
lutem polliceri. Hoc est quod Mini-
stri Calviniani semper habent in ore,
quod in auribus indoctæ & deceptæ
plebis decantant, inculcantque: vt
persuadeant suorum Sectatorum li-
beros hac gaudere prærogatiua, vt
ab ipso vtero sancti, iusti & Christi
confortes reputentur: sed mendacis-
simè iuxta atq; impiè miseris homi-
nibus imponunt. Quum enim suæ
Reformationis homines hoc testi-
monio diuinę promissionis certos ac
securos de salute liberorum reddere
volunt, iidem illud sic exponunt vt
quos in tutissimo propugnaculo col-
locasse videbantur, inde deiiciant ac
deturbent. Docent enim eam Dei
promissionem eos solum complecti
quos Deus arcano suo consilio ele-
git ac prædestinauit ad regnum, cæ-

teros omnes qui propè sunt innu-
merabiles, ~~quasi~~ ex fidelibus pa-
rentibus geniti sint; atque baptizati
non eo ~~fodere~~ comprehendendi, sed ab
illius promissionis gratia penitus esse
alienos: & illa stante firma & incon-
cussa promissione posse aliquos in-
fantes ex fidelibus parètibz genitos
& baptizatos à regno beatorumque
societate excludi. Hoc non dissimu-
lat Calvinus sed apertè docet lib. 2.
Institut. cap. 8. §. 21. vbi negat Deum
illa sua promissione perpetuam regu-
lam figere voluisse qua suæ electioni
derogaret, eò quod vt idem lib. 4.
cap. 16. §. 15. monet, diuina electio
in discernendis regni hæredibus à
spurijs & extraneis vna libero iure
dominetur. Hanc ob causã docet idẽ
Calu. eodem cap. §. 14. non omnes
genitos ex Abrahamo secũdum car-
nem esse filios promissionis, quod
manifestè declarat Apostolus in epi-
stolis ad Romanos & ad Galatas. Fru-
stra igitur nouæ Reformationis Mi-

SALUTE INFANTIVM. Si
nistri & sectatores illam promissio-
nem & illius fœderis firmitatem ob-
tendunt vt suos infantes huius fœde-
ris iure asserant sanctificatos esse ab
utero, sanctos & à Deo in sortem fi-
liorum ascitos. Quis enim singulis
reuelavit suos infantes esse de nume-
ro eorum, quos Deus arcano suo
consilio à reprobis segregavit, quos-
que absoluto decreto prædestinauit
ad regnum? potuit hic & ille infans
reijci, quis nouit quid factum sit?

Quid multa? habemus reum con-
fitentem, & huic exceptioni subscri-
bentem Bezam. ita enim ipse in ab-
sterfione calumniarum Heshusij ad
6. calumniam. *Res ita se habet. Quo-
niam expresse dicit Dominus in fœdere.
Ero Deus tuus tuus & seminis tui: &
alibi: se facere misericordiam in mille ge-
nerationes ijs à quibus diligitur: idcirco
infantes ex fidelibus parentibus natos pro
sanctis, id est diuino fœdere comprehensis
habemus, & cum Paulo dicimus, si radix
est sancta, sanctos etiam esse ramos. Li.*

tiges igitur Heshusi, cum Paulo. Verum
an negamus Deo liberum esse tum extra-
neos diligere, tum etiam ex sanctorum li-
beris quoscunque libuerit reijcere? Mini-
me. Neque enim a seipso dissidet Aposto-
lus, quum inquit, non omnes esse Israeli-
tas qui sunt ex Israël. Sed occulta hæc iu-
dicia Deo relinquentes, tantisper dum ea
patefaciat, omnes fidelium infantes ad Ec-
clesiam pertinere iudicamus, ac proinde
baptizamus. Cur enim aliter statueremus,
cum sint in fœdere cōprehensi? En quàm
clare, quàm expressè fatetur Beza
salua & integra veritate illius promif-
sionis & firmitate fœderis initi cum
Abrahamo, posse aliquos infantes ex
fidelibus parentibus natos reijci à
Deo, & quoscunque libuerit illi re-
ijcere, posse reprobari. Quo posito,
nihil est quo niti possit illa eorum
præsumpta existimatio de sanctifica-
tione liberorum suorum, aut cur sibi
persuadeant eos iam ante Baptismum
ad Ecclesiam pertinere. Et asystata
loquitur Beza, quum fatetur posse

esse de numero reiectorum, & in fœdere comprehēdi: si quidem ex sententia Bezæ & Gebennensium non alij sunt in fœdere quàm electi.

Verum hæc existimatio Bezana, præsumpta est opinio, non recta fides. Sic autem ipse confessionis suæ cap. 4. art. 48. *Si quis obijciat non omnes esse electos, ac proinde non omnes esse sanctificatos, qui ex fidelibus parentibus nascuntur, quumne Abrahami quidem, neque Isaaci liberos omnes Dominus elegerit, non deest quod respondeamus. Quid tu ergo Magne Magister non Israelitarum sed Gebennensium respondes? audiamus. Etsi enim hæc ita esse minimè inficiamur: tamen arcanum hoc iudicium Deo relinquendum esse dicimus, & in genere ex promissionis formula præsumimus sanctificatos esse, quicumque ex fidelibus parentibus, vel etiam altero duntaxat fidei parente nati sunt nisi quid obstet, unde contrarium colligi possit. Præsumis sanè Beza sed præsumptio haud sana est, nec vlllo Dei testi-*

monio firmatur. Et verò cur non alius dicat nihil esse de sorte infantium qui sunt ex fidelibus nati, præsumendum, aut statuendum: rem totam Dei iudicijs arcanis & absconditis quæ non penetramus, esse committendam? Tu certè fateris loco citato ad 6. calumniam Heshusij, posse esse è numero reproborū, qui tamen ex fidelibus parentibus fit prognatus: tuamq; præsumptionem agnoscis nullam certitudinem habere sed opinionem esse probabilem, quæ proinde fallere & falsa esse possit. Ita etiam tu in Colloquio Mompelgart. *Putamus & probabiliter censemus omnes ad Ecclesiam pertinere & ad numerum filiorum Dei, qui in illo foedere nascuntur. In quo ipsi etiam infantes cōprehensi sunt, reservato tamen semper occulto Dei decreto de electis.* Hęc verò reservatio planè impedit ne quis certus esse possit de salute ullius infantis etiamsi sit ex utroque parente fideli progenitus.

At quid multis opus? annon hoc

ipse Gebennensis Reformationis Calvinianus Catechismus apertè docet Dominica 24. Vbi puer Caluini disciplina instructus primum pronuntiat Deum iuxta Exo. 20. factā promissionē: *Ego sum Dominus Deus tuus &c. faciens misericordiam in millia his qui diligunt me, & custodiunt præcepta mea*: suam benignitatem eò usque se effusurum erga fideles, vt in eorum gratiam, eorum quoque se liberis benignum exhibeat: non tantum res eorum prosperando, quod ad præsentem vitam: sed animas quoque ipsorum sanctificando, quò in grege suo censeantur. Deinde admonitus à Magistro quod hoc non appareret esse perpetuum: respondet his verbis. *Fateor. Quemadmodum enim liberum hoc sibi retinet Dominus, vt misericordem se, quum libuerit, impiorum liberis exhibeat: ita suam gratiam non adeo adstrinxit fidelium liberis, quin pro suo arbitrio repudiet ex illis quos uisum fuerit: sic tamen id temperat, vt pro-*

missionem hanc non vanam esse nec fallacem constet. Hæc respondet puer ex sententia Magistri, nempe Caluini ea verò responsio tollit omnē quam sibi Sectatores Gebennensium arrogare possunt securitatem & certitudinem suæ tum infantium suorum salutis.

Sed quoniam Nouatoribus Calvinianis & ab ipsis seductæ deceptæque imperitæ multitudini persuasum est non solum Baptizatos infantes suos sed etiam non baptizatos esse à Deo ascitos in numerum ac sortem filiorum, & quidē propterea quòd Deus Gen. 17. & Exod. 20. promisit se Abrahamo & semini eius fore Deum, & diligentibus se seruaturum misericordiam vsque ad mille generationes : ne vllam sui erroris defensionem prætere possint, efficiā vt intelligere omnes valeāt Magistrorum & Ministrorum Gebennensium in illius promissionis sensu & veritate intelligenda cæcitatem.

Hęc est igitur Dei promissio. *Ere Deus tuus & semini.* Non est restringenda ad Abrahamum & eius posteros secundum carnem ab ipso progenitos. Fateor. Complectitur omnes fideles imitatores fidei & iustitię Abrahami, & ad horum posteros sese extendit illa diuinę benevolentię & benignitatis promissio. Ita sit. sed interrogo quę bona comprehendat illa promissio, & qua ratione sit intelligenda.

Primum enim si cum S. Chrysostomo dixero Deum illis verbis polliceri quod ipse Abrahami & omnium posterorum eius, singularem & multam curam sit habiturus ut ceretè habuit : an ex illa promissione colligi poterit posteros Abrahamę in hoc fœdere comprehensos certos & securos effici de sua suorumque salute, de gratia adoptionis & remissiones peccatorum ? Minimè. Deinde si dixero Deum eo loco promittere fore ut Abrahami posteros multipli-

cer, eisque terram Chanaan possidendam tradat, ac tandem ex eius semine Christus nascatur : quid ex hoc testimonio sic explicato efficiēt nouatores aut qua ratione colligent omnes qui in eo fœdere cōprehensi sunt, esse inter filios Dei, cohæredes Christi numerandos ? Quamuis autem illa Dei promissio, quā respicit terræ Chanaan possessionem, non pertineat ad Ismaëlem: ipsum tamen comprehendit qua refertur ad multiplicationem gentis, & ad singularem curam diuinæ prouidentia, quæ illis verbis significatur: *Ero Deus eorū* : quemadmodum in illud caput Gen. expressè notauit Lutherus nouæ Reformationis magnus parens.

Præterea si quis, quod Luthero video placuisse, dixerit, illis verbis, *Ero Deus tuus*, significari, quod Abraham in sua familia & domo sit semper habiturus Dei verbum, ex quo posterius eius Deum semper possint agnoscere, cumq; colere : haud qua-

quam ne probabiliter quidem colligi poterit Deum illis suæ promissionis verbis voluisse omnes posteros Abrahamæ certos & securos facere de recepta & semper retinenda adoptionis gratia, vitæque æterna obtinenda. Adhæc probabilissimè dici potest, imò verissimè dicetur Deum illis verbis: *ut sim Deus tuus & seminis tui*: & his: *Ero Deus eorum*: docere voluisse quæ esset & Abrahami & posterorum eius obligatio, ijsque significasse velle se ut ipsi pro Deo eum haberent & colerent, perinde ac si dixisset, Deus ego sum, vos ut decet, mihi debitum reddetis cultum: nec alium Deum coletis. Hoc sensu aiebat Iacob: si fuerit Dominus mecum, & dederit mihi panem ad manducandum, erit mihi Dominus in Deum. hoc est, ego illum colam & venerabor tanquã Deũ, illiq; seruiã. Hac autem illorum verborum interpretatione recepta, quam nemo iure rejicere poterit, nunquam ex illis

colligi poterit quod Reformationis nouæ magistri & præsumpti priuilegij defensores contendunt, nimirum omnes fideles illis verbis certos ac securos fieri de sua suorumque salute.

Postremò neque quicquam euincet ex illis diuini fœderis verbis, etiamsi fateamur, quod verum esse existimamus, in ijs bonis quæ Deus Abrahamo & posteris eius promisit, contineri remissionem peccatorum, gratiam adoptionis, ac vitæ æternæ beatitatem : nihil inquam, ex illis euincēt. Vel enim illa Dei promissio significat absolutum Dei decretum & à nulla pendens conditione, ac eiusmodi quo Deus statuerit omnes omnino posteros Abrahami, iustificare, & efficere per gratiam filios adoptionis & hæredes vitæ æternæ : vel illa promissio continet decretum Dei cuius executio requirit aliquam conditionem ex parte hominum, qua deficiente non sit secutura executio. Primum dici non potest, alio-

quin dicendum esset omnes omnino
posteriores Abrahæ usque ad millesi-
mam generationem donandos esse
gratia iustificationis, adoptionis &
vitam æternam assecuturos: siqui-
dem Deus Exodi 20. promittit eo
usque suam misericordiam extēsum
iri: id autem nemo concesserit, nisi
quis existimet infideles Iudæos ea
gratia & felicitate donandos quod à
sana fide alienum est. Dicendum est
igitur decreti illius executionem re-
quirere aliquam cōditionem ex par-
te hominum, quā deficiēte, promif-
sio nullum sit effectum habitura in ijs
in quibus conditio desideratur. Hæc
autem conditio alia est quam ex pa-
rentibus fidelibus originem ducere;
quandoquidem certissimum est &
etiam apud ministros Gebennenses
in confesso non omnes ex fidelibus
parentibus natos fieri hæredes gratiæ
adoptionis & vitæ æternæ. Neque
dici potest in ijs quidem qui adoles-
cunt requiri aliquam aliam conditio-

nem non tamen in ijs qui in infantia moriuntur. Hoc enim non solum certissimæ veritati sed etiam ipsis principiis doctrinæ Gebennensis repugnat: vel enim omnes infantes fidei, eo ipso iustificantur & gratia adoptionis donantur vi fœderis quod ratione originis comprehenduntur in fœdere: vel solum aliqui, ij scilicet quos Deus præscit morituros antequam adolecant: vel etiam aliqui ex ijs qui adolecent, sanctificantur ab utero non tamen omnes: nullū horum affirmare possunt præsumpti priuilegij defensores, siquidem nullum horum verbi diuini scripturæ sacre testimonio probare possunt. Neque verò primum dici potest, scilicet omnes ex fidelibus parentibus progenitos donari gratia adoptionis; cum enim mordicū defendant eum qui semel iustificationis & adoptionis gratiā recepit non posse excidere à salute, consequens esset omnes ex fidelibus parentibus

natōs, etiam eos qui grandiores effecti sceleratissimi & perditissimi fiūt, salutem assequi, quod tamen testimonio ipsorum Nouatorum falsissimum est. Neque alterum probabiliter dici potest, nimirum eos solos fidelium parentum liberos iustificari & gratia adoptionis donari, quos Deus præscit in infantili ætate morituros esse: alioquin fideles parentes non possent vllōs infantes suos baptizatos censere filios Dei effectos & gratia adoptionis consecratos, nisi quos iam mortuos haberent vel cererent ad certam mortem properare. Postremò, dici non potest aliquos tantum non autem omnes ex ijs qui adolescent, à prima origine recipere gratiā iustificationis, quādoquidem diuina promissio ad quam vnam respiciunt præsumpti priuilegij affectores, nullum discrimen facit: Et quamquam ita esset, adhuc verum esset fideles parentes non posse securos & certos esse de gratia & adoptione

suorum liberorum baptizatorum.

Et verò quid clarius ac certius dici potest quam quod dicit Apostolus ad Rom. c. 9. *non omnes qui ex Israël, ij sunt Israelitæ; neque qui semen sunt Abrahamæ, omnes filij.* Quibus verbis plane demonstratur nullum eo ipso censei debere filium promissionis & adoptionis quod secundum carnem sit ex Abrahamo vel fidelibus parentibus progenitus. Vt igitur infantes fiant participes promissionis alia requiritur conditio præter originem ex fidelium parentum sanguine. Hęc autem in nouo Testamento conditio est Baptismus: sic enim à Domino constitutum est vt nisi quis renatus fuerit ex aqua & spiritu sancto nunquam sit admittendus in regnum cœlorum: neque infantibus hoc lauacro deficiente patere potest aditus nisi sanguinis propter Christum effusi priuilegio. Sed quid multa congerimus? an non Apostolus ad Rom. *proposita electione Iacob & eiectione*

ctione Esau, aperte demonstrat ni-
 hil ad diuinam adoptionem & ele-
 ctionem conferre quod quis ex fide-
 libus parentibus natus sit: certe pro-
 missio illa à Deo facta Abrahamæ, *ut sim*
Deus tuus & seminus tui, ad Isaac
 pertinebat & tamen è duobus eius
 filijs alter eligitur alter eijcitur: vt
 manifestum sit non propterea quen-
 quam habendum esse in numero fi-
 liorum Dei quod sit ex fidelibus pa-
 rentibus procreatus. Adducam in
 medium ex Caluino nouę Reforma-
 tionis Dictatore quæ huc faciunt, sic
 enim ipse libro tertio Institutionis c.
 21. §. 6. *Ismael parem initio gradum*
cum fratre Isaac adeptus erat: quia spiri-
tuale foedus in eo non minus obsignatum
fuerat Symbolo circumcisionis. Excidi-
tur iile: deinde Esau, postremo innumera
multitudo & totus ferè Israël. Et post
pauca idem subiungit. Vitio suo &
culpa fateor exciderunt ad adoptione Is-
mael, Esau & similes quia apposita erat
conditio vt fideliter colerent Dei foedus

quod perfide violarunt. Hæc ille qui illo capite totus in id incumbit vt demōstrer illud generale fœdus initum cū Abrahamo & eius posteris non discreuisse saluandos à reprobis, quod etiam in caput 9. ad Rom. ad illa verba: *cum enim nondum nati &c:* declarat tribus propositionibus. Prima est, Quemadmodum gentem Israeliticam à reliquis omnibus populis separat fœderis benedictio: ita eius quoque gentis homines Dei Electio discernit: quòd alios ad salutem prædestinet, alios ad æternam damnationem. Secunda propositio. Eius electionis aliud non est fundamentum, quam mera Dei misericordia: quæ nullo prorsus operum intuitu quos illi placet amplectitur. Poterat etiam Calvinus dicere, quæ nullo parentum fidelium vel infidelium intuitu quos vult eligit vel præterit vt ipse ac Beza agnoscunt. Tertia propositio. Dominus in sua electione gratuita liber est & solutus nec illi necessitati

astriktus vt omnibus eādem gratiam impertiatur. Ita Caluinus. Iam vero quid est cur vos nouæ Reformationis Sectatores gloriamini falso præsumptoque priuilegio, quasi vobis certum sit liberos vestros ab vtero sanctos esse & hæredes regni cœlestis etiamsi non percepto baptismo ex hac vita mortali rapiantur? Quis enim vobis reuelauit liberos vestros non esse de numero Ismaelitarum, Esauitarum: id est, eorum quos Deus libero & arcano suo decreto reiectos esse voluit à sorte & hæreditate filiorum. Enimuerò si ea esset vis fœderis quam putatis, cum ex eo statuitis liberos vestros etiam ab vtero gratiæ adoptionis esse participes, profectò omnes ex parentibus fidelibus procreati non solum gratiam adoptionis perciperent sed etiam vitam æternam consequerentur: cum Dei decretum sit immutabile, & stante Gebennensi doctrina de certa iustificatorum perseuerantia

non possint à gratia adoptionis deficere quos semel Deus illa dignatus est. *Infantes nostros*, ait Calu. l. 4. *Instituit. cap. 15. §. 20. antequam nascatur, se adoptare in suos pronuntiat Deus, quum se nobis in Deum fore promittit, seminiq; nostro post nos. Hoc verbo continetur eorum salus.* Sequitur ergo omnes saluos fore etiã si adolescentiores, grandiores, vel senes effecti deficient à vera fide & pietate. Sed cum certissimum sit, neque hoc Nouatores inficientur, apostatam à fide & pietate ac in impietate perseuerantem, nunquam salutis æternæ fieri participem, sed sempiternis supplicijs mactandum esse: si verum est Caluini & Gebenensium dogma, quo statuunt suos liberos antequam nascantur, à Deo adoptari, coniequens est nullos eorum liberos posse deficere à vera fide, & pietate, vel perire: cum hoc tanquam certum axioma teneant: Eum quem Deus semel adoptauit perire non posse, quòd verbo fœde.

ris vt dicit Calu. salus eius contineatur. *Nec quisquam in Deum tam contumeliosus esse audebit. vt eius promissionem effectui suo sufficere per se neget.* Et tamen nemo nescit, nemo etiam inter istos præsumptæ sanctificationis & adoptionis assertores negat multos ex fidelibus parentibus procreatos à fidei & pietatis professione deficere, & à regno vitæque beata repelli. Nam si necesse est omnes parentum fidelium liberos gratia adoptionis donari & salutem consequi, eaque est vis & virtus fœderis: necessarium erit fateri Iudæorum, Hæreticorum, Paganorum, & infidelium liberos qui à fidelibus originem ducunt, imò ipsos Iudæos, Hæreticos, Paganos, & vniuersæ infideles, qui ab aliquo fideli progenitore vt Hebræi ab Abrahamo ducunt originem, vel saluos fore etiam si sine baptismo & fide moriantur, vel certe nūquam morituros, antequam conuersionis gratia donati veram fidem ample-

Etantur: quòd longè falsissimum est,
 nec minus falsum, quàm falsa sunt,
 quæ Iudæi & Pagani pro veris se-
 quuntur. Si enim ea est vis promissio-
 nis & fœderis vt eius veritate & fir-
 mitate cõtineatur salus omnium qui
 nascuntur ex fidelibus progenitori-
 bus, cum benedictio illius fœderis
 extendat se vsque ad millesimã ge-
 nerationem, Exodi 20. nîhil est eui-
 dentius quàm virtute illius promif-
 sionis saluandos esse omnes Hæ-
 bræos, Paganos, & Infideles, qui
 non ampliùs quàm per mille genera-
 tiones absint à progenitore fidei. E-
 mergant se si possunt Gebennenses
 ex hoc antilogiarum profundo.

*Explicatur alterũ scripturæ testimonium
 quo præsumpti priuilegiij defensores
 nituntur.*

Alterum testimoniũ quo pueris
 Gebennẽsibus Nouatores, as-

ferere conantur priuilegium sanctificationis & sacrae adoptionis ab ipso utero concessa, sumitur ex Apostoli primae ad Corinth. cap. 7. quo loco quum monuisset Apostolus fidelem coniugem ut ab infidelis consortio non discederet, si modò hic salua religionis & fidei professione permanere vellet in coniugali societate, sic de liberis qui è tali coniugio, statuit: nimirum sanctos esse. *Sancti sunt*, inquit Apostolus. Triumphat Calvinus in hoc loco quasi in inexpugnabili arce constitutus: *Insignis est hic locus*, inquit ipse, *& ex intima Theologia ductus*. Tu verò profundissime Theologe, vel potius *ψευδῶν λόγων* artifex, quid ex hoc profunde Theologiae loco ducis? quid est quod te iudice vel interprete docet Apostolus? Docet, ait Calvinus, segregari piorum liberos ab alijs, quadam prerogativa, ut sancti in Ecclesia reputentur. Idem l. 4. Instit. cap. 16. §. 31. Paulo quidem teste, licet natura perdit sint, qui nascuntur.

tur ex fidelibus, supernaturali tamen gratia sancti sunt. Caluini vestigijs insistens Beza in eundem Apostoli locum ita scribit. Cæterum sancti vocantur liberi, quamuis ex impari matrimonio suscepti, id est puri ac proinde segregati Domino, ut in Ecclesia ipsius, ex fœderis formula, Ero Deus tuus & seminis tui, censeantur: quemadmodum iure civili censentur liberi, qui ex altero parente libero nascuntur.

Verùm à vero tantùm abscedunt hi nouantes interpretes, quantum à sensu Apostoli aberrant. Nam si ex illa appellatione sanctitatis, quàm Apostolus ijs liberis tribuit, qui ex altero saltem parente fidei nascuntur, rectè colligitur, fidelium natos gratia supernaturali sanctos ac puros esse ab ipso vtero, numeróque filiorum Dei adscriptos esse, ac censi in Ecclesia, quam Caluinianus Catechismus definit societatem electorum: cur non pari ratione ex eiusdem Apostoli sententia colligi poterit fidelis

coniugis infidelem consortem æquè in Ecclesia sanctum esse, ac à repro-
bis segregatum? Eum enim coniugis
fidelis consortio sanctificari disertis
verbis affirmat Apostolus. Hæc No-
uatorum interpretationem olim re-
futaui S. Augustinus lib. 2. de pec-
catorum meritis & remissione cap.
26. & libro 3. cap. 12. *Illud, inquit, si-
ne dubitatione tenendum est, quæcunque
illa sanctificatio sit, non valere ad Chri-
stianos faciendos atque ad dimittenda pec-
cata: nisi Christiana & Ecclesiastica in-
stitutione, & Sacramentis efficiantur fi-
deles. Nam nec coniuges infideles, quam-
vis sanctis & iustis coniugibus hæreant,
ab iniquitate mundantur, quæ à regno Dei
separatos in damnationem venire compel-
lit. Nec paruuli, de quibuslibet sanctis
iustisque procreati, originalis peccati rea-
tu absoluntur, nisi in Christo fuerint bap-
tizati.* Ita S. Augustinus, quo inter-
prete, & quis non sapientiore iu-
dicet sexcentis Gebennensis scholæ
Magistris? euidens est Apostolū nul-

lam liberis fidelium tribuere sanctitatem, quæ præstet puros ab originalis peccati reatu, ac vitæ hæredes, & adoptionis filios consecret. Et verò perspicuum est haudquaquam potiore ac sublimiore sanctitatem liberis ipsis ab Apostolo cōcessam esse, quàm ipsi infideli coniugi, in quem ex consortio fidelis quandam etiam sanctitatis speciem deriuari testatur. Nam ex coniugis fidelis consortio infidelem quodam modo sanctificari affirmat, probatque ab inconuenienti consequente: quia si non sanctificaretur infidelis ex coniugio, immūdi essēt liberi, quos tamē sanctos esse dicere necesse sit: Nimirum ea sanctitate & puritate quæ opponitur illi immunditiæ, qua inquinandos esse pronunciat: nisi cōiunx infidelis per fidelem sanctificationis fiat particeps. Hæc autem Apostoli consecutio seu illatio, quo firma & valida subsistat, hoc vnum solūmque supponit & postulat, vt si qua sancti-

tas à fideli coniuge in infidelem derivatur, ea etiam in liberos se extendat: non autem ut liberi præstantioris alicuius sanctificationis prærogatiuâ donati intelligantur. Iam verò illa sanctificatio qua per fidelem cōiugem aspergitur infidelis non est eius dignitatis, nec adeò excellens & sublimis quæ sufficiat, ut ob eam solam liberi censerī debeāt Christiani, Ecclesiæ corpori coniuncti, & à Deo in sortem filiorum asciti.

Porro quæ qualisque sit illa sanctificatio seu sanctitas, quàm Apostolus affirmat in infidelem coniugem ex fidelis consortio, & deinde in liberos ex utroque progenitos derivari, haud omnino conuenit inter ipsos interpretes. Eorum interpretatio maximè probabilis videtur, qui eam sanctificationem existimāt esse quandam ad veri Dei cultum præparationem. Quum enim Maritus infidelis salua & illæsa religione Christiana remanet in consortio fidelis,

fit quodammodo candidatus fidei, ut cum Tertulliano loquitur S. Hieronymus epistola 153. Quum enim Christo, quem à coniuge coli cōspicit, non maledicit, dum piæ coniugis sanctas occupationes non impedit nec turbat, dum signum crucis domui vel thalamo præfixum æquis aspicit oculis, dum etiam patitur filios imbui fide Christi: per hæc velut purificationes quasdam præparatur ad Christi fidem suscipiendam: accedente præsertim sancta & pacifica conuersatione coniugis fidelis; secundum illud S. Petri ep. 1. cap. 3. *Mulieres subditæ sint viris: ut & si qui non credunt verbo per mulierum conuersationem sine verbo, lucrifiant considerantes in timore castam conuersationem vestram.* Et sane ipse S. Paulus haud obscure significat se loco citato de hac sanctificatione loqui, quum subiungit. *Vnde enim scies mulier, si virum saluum facies? aut vnde scis vir, si mulierem saluam facies?* Hæc Apostoli interpretatio proba-

bilis visa est S. August. lib. 1. de sermone Domini in monte : & lib. 3. de peccatorum meritis & remissio. cap. 12. & alij in locis : eamque doctissimi interpretes sequuntur : vt etiam à Tertulliano recepta fuit , probataque auctori Commentariorum quæ nomine Ambrosij circunferuntur. Hic enim ad illa verba, *Sanctificatus est vir infidelis* &c. Ita scribit. *Habere illos beneficium bonæ voluntatis ostendit, quia horrorem nominis Christi non habent : & ad tuitionem hospitij pertinet, in quo signum fit crucis quò mors victa est : sanctificatio enim est.* Quibus significat ille Auctor eo ipso infidelẽ maritum sanctificari quodammodo, quòd cum ferat signum crucis, quod ad domus tuitionem & defensionem valet, ostendat in seipso initium quoddam bonæ voluntatis, qua præparatur ad fidem. Neque huic interpretationi, vt ego opinor, aduersatur illa quæ placuit S. August. sic interpretanti Apostolum : vt hic virum infidelem

per fidelem sanctificari dicat : quod infidelis dum remanet in coniugio cum fidei, abstineat se ab omni turpitudine & immunditia, cui gentiles maximè deditos fuisse constat. Hæc enim continentia, vt erat & dicitur quædam sanctificatio, sic etiam erat quædam ad suscipiendum pietatis, ac fidei Christianæ semen præparatio.

Iam verò quum dicit Apostolus sanctos esse liberos coniugis fidelis, etiam si alter sit infidelis : ideò sanctos vocat quod cura & sollicitudine parentis fidelis altero non resistente præparentur ad fidem : qui alioquin immundi remanerent, & in sordibus ac tenebris idololatriæ, si fidei discedente à consortio infidelis apud hunc educarētur deserti cura & providentia parentis fidelis : tum etiam quod tametsi liberi horum cōiugum non amplectantur fidem & pietatem Christianam, castius tamē & sanctius instituantur si fidelis parens non discedat nec eos deserat, quàm si solus

infidelis parētis curæ committerentur. Quid habent præsumpti priuilegij defensores vanissimi quòd aduersus hanc interpretationem opponāt? quid illis superest quo suos liberos afferant ab vtero Christianos esse ac Christi gratia donatos? Nihil certè.

Sed si quis malit illam viri infidelis sanctificationem sic interpretari; vt per eam nihil aliud significetur, quàm coniugium purum esse, neque fideli timendum esse, ne qua contagione eo ipso cōtaminetur quod cū infideli iungitur: tantùmque ea sanctificatio valeat ne fidelis inquinetur consortio & coniunctione cum infideli, quamuis intrereà nihil infideli proffit hæc sanctificatio, vt exposuerunt Calvinus & Beza, & ante eos magnus Nouatorū parēs Lutherus, si quis, inquam, malit hanc interpretationem sequi, nihil morabor, permittam haud inuitus: sed aduertant qui eam sequi volent, eodem sensu intelligere eos ac interpretari debere

sanctitatem filiorum, quos sanctos esse affirmat Apostolus, ita ut sancti appellentur, non solum quia legitimi sint, sed quia procreati sub cultu & veneratione Creatoris, quem colet fidelis parens: *Quia, inquit commentarius Ambrosianus, quicquid fit sub Creatoris professione sanctum est*: In quem sensum explicata illa sanctitatis appellatio non iuuat assertionem prerogatiua seu sanctitatis ab utero, quam vanissimè suis liberis arrogant Nouatores. Multò minus eam tueri poterunt, si aui sui Lutheri sequatur interpretationem: is enim exponens illa verba Apostoli sanctitatem quam Apostolus tribuit liberis sic interpretatur. *Nunc autem sancti sunt. Non quod in sua persona sancti sint, de qua sanctitate, nulla hic Paulo mentio est: Tibi verò sancti existunt, quod tua sanctitas cum illis degere potest, eosque educare, ita ut non coinquineris, perinde atque ipsi etiam Sanctum quid forent. Sancti sunt, hoc est, fides tua sic exercere se in eis potest, ut*
pura,

pura, sanctaque permaneat. Hæc Lutherus existimans Apostolum eo sensu sanctificatum virum infidelem, & liberos sanctos dixisse, quo alibi affirmat omnia munda esse mundis: hac autem sua interpretatione Lutherus nullo modo suffragatur illi prærogatiuæ, quam Gebennenses Nouatores suis vendicare frustra conantur. Frustra, inquâ, illo Apostoli testimonio suum de præsumpto priuilegio dogma fulcire & stabilire conantur: tantumque aberrant à sensu & sententia Apostoli, quantum aberraret quicumque asserere vellet omnes Iudæorum infantes, atque etiam omnes Iudæos fuisse & etiamnum esse sanctos, propter ea quæ Apostolus in epist. ad Rom. xi. ita de Iudæorum gente statuit. *Si delibatio sancta est, & massa, & si radix sancta, etiam rami.* Nam eodem sēsu Apostolus Iudæos sanctos vocat, quòd ex sanctis progenitoribus sint procreati, quo cap. 7. i. ad Corint. liberos fidelium san-

Etos appellat, vt in hunc Apostoli locum & l. 4. Institut. c. 16. §. 15. Calvinus docet cum sic rationatur. *Nam vt illic Paulus sanctificari à parentibus suis Iudæos disputat: ita alibi docet eandem à parentibus sanctificationem Christianorum liberos ducere.* Idem in hunc Apostoli locum affirmat hæreditariam sanctitatem in omnes posteros transiisse, & in patre suo Abrahamo omnes Iudæos esse sanctificatos. At certissimum est non omnes Iudæos fuisse sanctos ea sanctitate quæ & remissionem peccatorum & gratiam iustificationis complectitur, cum & olim innumerabiles propemodum exciderint à salute, & hoc etiã tempore merito suæ incredulitatis in sempiternum interitum ruant: quos tamen quamlibet contumaces ac fœdifragos, sanctos appellari ab Apostolo affirmat idem Calvinus l. 4. Inst. c. 16. §. 14. Propterea quod Deus tantum honoris deferat sanctę generationi, quàm Deus sacro suo fœde-

re dignatus fuerat. Errant igitur Novatores cum ex illo ad Corinthios loco stabiliri putant suum illud decretum de privilegio sanctificationis ab utero.

Enimvero si recte Calvinus locis citatis illam sanctitatem quæ ab Abrahamo diffunditur in posteros interpretatus est nihil aliud esse quam spirituales generis nobilitatem, & eam quidem quæ non ex naturæ proprietate sed ex fœderis benedictione emanet: quis repræhendet si dixerimus Christianorum liberos sanctos ab Apostolo vocari ob spirituales generis nobilitatem, quæ nō ex naturæ dignitate sed benedictione diuinæ benevolentiae in parentes effusa atque ex fœderis promissione deriuetur? verum ut Hebræos non servavit spiritualis illa nobilitas, ita nec Christianis sufficiet si sola sit. Nam si illa carnalis cognatio Abrahamæ, ut ipse Calvinus l. 4. Institut. c. 16. §. 14. observat, nihil per se con-

fert, quod Ismaelis & Esau documento ostendit Apostolus: nulla ratio est cur Christianorum carnalem ex parentibus fidelibus originem quicquam per se, si sola sit, conferre existimemus: quemadmodum nec illa sanctificatio quæ à fidei coniuge in infidelem dimanat, si sola sit, conducat ad vitam æternam. Est enim eiusdem generis sanctitas quæ & infidei coniuge propter fidelem, & liberis propter parentem fidelem tribuitur, vt etiam agnoscit Minister Molin. sect. 163. sui clypei his verbis. *Concedimus quòd eo loco liberi vocentur sancti eo planè sensu, quo ibidem vir infidelis dicitur sanctificatus in uxore. Docet enim Apostolus fidẽ & sanctitatẽ alterius coniugis efficere vt vinculum illud coniugale viri cum uxore sanctum sit ita vt liberi qui ex eo coniugio procreantur, Deo sint consecrati. At hæc certè consecratio quæ fit per oblationem fidelis parentis non sufficit vt infans censeatur sanctus sanctitate quæ cõiuncta*

est cum iustificationis gratia & adoptionis diuinæ nobilitate: si quidem verum est quod Molinæus confessus est eo sensu liberos vocari sanctos, quo sanctus appellatur vir infidelis ob fidelis coniugis consortium. Ea verò consecratio & oblatio facta per fidelem parentem conferre aliquid potest ad salutem infantis, quòd fidelis parētis in infante offerendo & commēdando pietas impetrare possit vt Deus paternæ prouidentia suæ cura & benignitate prosequatur infantem sibi cōsecratum vt Baptismi sacramento regeneretur, & , si aliquando adolescat, veram fidem amplectatur. Frustra igitur Nouatores Apostolum adducunt veluti patronum præsumpti priuilegij. Iam verò num ipsum Christum habeant fauentem aut etiam authorem videamus.

*Tertium testimonium quo in asserenda
præsumptæ sanctificationis præroga-
tina abutuntur Nouatores
Gebennenses.*

Tertio loco obtendunt testifica-
tionē illa voce Domini expref-
sam. *Sinite paruulos ad me venire: talium
enim est regnum cœlorum: Matth. 19.
Luc. 18.* hoc certè testimonio nulla
potest firmior ac solidior desiderari
confirmatio; sed discutiendum est,
an illa sententia Christus testificari
voluerit infantes priuilegio & gratia
sanctificationis ab ipso vtero gaude-
re. Benè monent interpretes eos
paruulos quos Christus sibi oblatos
amplexans sua benedictione digna-
tus est, quorum gratia pronunciat;
Taliū esse regnum cœlorum: haud
grandiusculos fuisse qui per se ad
Christum accedere possent: sed verè
fuisse infantes, quos etiam S. Lucas

βρέφη vocat, quique parentum bra-
 chijs gestarentur atque ab vberibus
 adhuc penderent. Rectè etiam illud
 observant hac voce, *Talium*, verè il-
 los ipsos infantes, aliosque pares æ-
 tate signari. Haud satis probabilis est
 eorum interpretatio, qui eam Christi
 sententiam referri putant ad eos so-
 lum qui se quum ætate grandiores
 sunt, innocentia, candore animi, ac
 simplicitate infantibus similes præ-
 stant. Cum enim Christus infantes
 sibi oblatos vlnis excipiens, sinu cõ-
 plexus, benedictionis gratia sanctifi-
 cans, vetaret ne à se repellerentur
 hac reddita ratione quod talium sit
 regnum cœlorum; manifestum est
 ab eo veram infantiam notari. Hanc
 Christi pro infantibus sententiam ad
 assertionem sanctificationis ab vtero
 suis liberis vt dicunt concessæ infle-
 ctunt. Ministri Reformationis præ-
 sumptæ, vt videre est in ea formula
 Baptismi, quam suis Sectatoribus
 præscripserunt. Molinæus sect. 163.

sui clypei, hanc ex Christi verbis rationationem instruit. *Infantes, qui Christo dicuntur oblatis, non erant baptizati neque ab ipso Christo neque ab Apostolis: Christus tamen testatur ipsorum esse regnum coelorum.* Sed qua coniectura, quo testimonio probabit Molinæus quod quasi certum & confessum fuit ac supponit? Cōstat enim ex cap. 3. & 4. Ioan. discipulos Christi baptizasse. Potestne Molinæus ostendere infantes de quibus sermo est, non recepisse baptismum ab aliquo discipulo? Nunquam ostendet. An dicet eum baptismum quem discipuli ante resurrectionem conferebant, fuisse solum Ioannis baptismum? At neque hoc probabit, & quamvis probaret, frustra: quandoquidem ex decretis Synagogæ Gebennensis nullum est discrimen baptismi quem Ioannes prædicavit, & eius quem Christus instituit. Verum quòd Discipuli Christi non Ioannis sed Christi Baptismo baptizarent, te-

stis est S. Aug. tract. 13. in Ioan. & tract. 15. Nam priore loco ad illa verba Ioan. 3. *Posthæc venit Iesus & discipuli eius in Iudæam terram, & illic demorabatur, & baptizabat*: Sic scribit. *Baptizatus baptizabat. Nō eo baptismo baptizabat, quo baptizatus est. Baptizasse dicitur Dominus quia Discipuli eius Baptismo ab ipso instituto baptizabant.* Aug. tract. 15. *Baptizabat enim quia ipse mundabat: non baptizabat, quia non ipse tingebat. Præbebant discipuli ministerium corporis, præbebat ille adiutorium maiestatis.*

Sed concedamus Molinæo infantes illos non fuisse baptismi Sacramēto consecratos: potuerunt esse circumcisione consecrati. At opponit Molinæus. *Neq; cōstat fuerintne circumcisi, aut nō circumcisi. Noli ergo sumere non fuisse circumcisos. Sed, inquit, ad rem nihil hoc refert, quando quidem tenent non eam fuisse Circumcisionis virtutem quæ regnum cœlorum aperiret. Itane hoc tenent vtu significas, tanquam*

certum & indubitatum ij quos Adversarios vocas, nimirum Romanæ fidei Doctores Theologi? Næ tu si sic opinaris, ignorantissimum te probas dogmatum nostrorum & earum quæstionum quæ cum probabilitate in vtramque partem agitantur. Quã multi graues & sapientes Theologi aliter quàm tu censes, de Circumcisione pronuntiant? Et hi suæ sententiæ suffragari, vel potius authores se habere putât Aug. Greg. Fulg. Prosp. Bedam, atque etiam Bernardum, cuius hæc sunt verba ex ep. 77. *At verò quis nesciat, & alia præter Baptismum contra originale peccatum remedia antiquis non defuisse temporibus? Abrahæ quidem & semini eius circumcisionis sacramentum in hoc ipsum traditum est: in nationibus verò quotquot inuenti fideles sunt, adultos quidem fide & sacrificijs credimus expiatis: paruulis autem etiam solam profuisse, imo suffecisse parentum fidem. Hæc Bern. ex Patrum sententia. Sed sit tamẽ quod vult Molinaus, sit*

inquam, extra controuersiam positum, Circuncisionem non eius virtutis & efficacię fuisse, quæ ex opere operato, vt scientissimè loquuntur Scholastici, inscientissimi damnant Ministelli Reformationis, conferret gratiam: ideoque præter circuncisionem aliquo alio remedio opus fuisse: quid inferet Molinaus: Ergo, inquit, *Si credimus aduersarijs, baptismus fuit illis infantibus necessarius, vt ipsis pateret aditus in regnum cœlorum.* Insulsa planè & digna tali cerebro ratiocinatio. Cur non inferas etiam consequens esse, omnibus infantibus qui & ante legis tempora, & omnibus retrò seculis nati sunt, Baptismũ fuisse necessarium? Nescis baptismum ante Christi mortem & passionem institutum quidem fuisse à Christo, sed minimè necessarium, eò quod nullum de eo tum suscipiendo esset præceptum, quum adhuc in veteri lege instituta remedia vigerent? Lege vigente non decreat remedium

aduersus peccatum originale, siue id positum fuerit in Circūcisionis sacramento gratiam conferente, siue in fide parentum coniuncta Circuncisioni, quæ veluti signum gratiæ & testificatio fidei requireretur, tametsi sine Circuncisione sufficere poterāt fides parentum ijs infantibus qui ante diem Circuncisioni præfixum moriebantur. Neque ante legis tēpora credendum est defuisse remedia diuinitūs instituta quibus infantes solui possent à reatu peccati originalis. Ita Aug. lib. 5. contra Iulian. cap. 21. *Nec ideò tamen credendum est, & ante datam circuncisionem famulos Dei, quandoquidem in eis erat Mediatoris fides in carne venturi, nullo sacramento eius opitulatos fuisse paruulis suis, quamuis quid illud esset, aliqua necessaria causa scriptura latere voluerit.* Pergit verò & philosophatur Molinæus in hūc modum. *Christus, non affirmavit infantium qui circumcisi essent esse regnum cælorum, sed simpliciter pronuntiavit esse infantium.*

Speſtabat in illis infantiam, non circuncifionem. Dignū Miniſtro argumentū.

Quid ſi & alius ſic ratiocinaretur: Chriſtus non affirmavit regnum cœlorum eſſe infantium eorum qui ex fidelibus parētibus eſſent procreati, ſed ſimpliciter & abſolutè dixit infantium eſſe. Aſpiciebat infantiam non parentum fidem. Quid tu Molinæ ſic ratiocinanti reſponderes? Diceres, credo, Chriſti ſententiam eo ipſo ad infantes fidelium duntaxat pertinere quod illi infantes à fidelibus præſentarētur. Valeat hæc reſponſio, admitto. Sed quid ſi ego ſic colligam? Chriſtus indefinitè pronūciat infantium talium, id eſt qui ex fidelibus ſint geniti, eſſe regnum cœlorum: Generalis eſt ſententia, quæ comprehenditur omnem prolem fidelium. Eſt enim indefinita oratio, quæ vt diſertis verbis Calvin. in c. 3. Ioan. ad v. 3. admonet. *Tantundem valet ac vniuerſalis.* Ergo ad omnes infantes nulla exceptione facta pertinet re-

gnum cœlorum, ad omnes scilicet qui parentes habent fideles. Omnes ergo tales sunt regeneriti in Christo. Omnes ergo infallibiliter perueniēt ad salutem : siquidem apud Patres Gebennēses, Dordracenos & quotquot sunt Calvinianorum dogmatum sectatores ita definitum ac statutum est, nimirum omnes regeneritos certò salutem consequi. Quàm autem falsum sit consequens, ipsi Nouatores satis intelligunt, nec diffitentur. Porro Molinæi argumento respondeo, Christum non simpliciter pronunciaſſe infantium esse regnum cœlorum, sed, Talium : hoc est, eorum qui remedio diuinitus instituto purgati à labe originali, facti sunt participes gratiæ Dei, si tamen in ea perseuerant. Quod verò infantes illi, quos legimus sibi oblato Christum complexum esse, circumcisi fuerint, nō est ratio probabilis ob quam quis dubitandum esse existimet : omnes octauo die circumcidebātur : at non

est probabile infantulos sex vel septem dierum, fuisse foras exportatos, cum & ipsæ parentes immundæ diebus septem manerent iuxta legem Leuit. 12. quis enim credat mulierem immundam ad Christum accessisse vt illi infantulum offerret, aut infantulos sex vel septem dierum è sinu matrum auulsos ab alijs fuisse, vt eos Christo offerrent? Postremò etiam si cōcederemus illos infantes nec dum fuisse circumcisos, non propterea cōsequens esset fuisse ab vtero sanctificatos: potuisset enim Christus pronunciare illorum esse regnum cœlorum, non quòd tum essent iusti & hæredes gratia adoptionis; sed quod essent capaces illius. Nā eo ipso quod poterat illis applicari remediũ quod à Deo fuerat institutum contra peccatum originale, poterant esse participes gratiæ redemptionis & adoptionis. Nec alio sensu dictum etiam ab Apostolo de Iudæis ad Rom. ca. 9. quod ipsorum est adoptio filiorũ.

Non enim hoc eo sensu dixit Apostolus ut significaret eos esse per adoptionem filios : plurimi enim ea se gratia indignos reddiderunt : sed quod Deus omnibus eam offerret paratus omnes in filios adoptare. Et adoptionis nomine significari eam quæ coniuncta est cum gratia iustificationis ipse Calvin. indicat, cum affirmat ea adoptione contineri promissionem cœlestis hæreditatis. Sed hæc satis de illa Christi sententia, ut ex his abundè intelligatur vanissimā esse Molinæi ratiocinationem quæ illius sententiæ autoritate præsumpti priuilegij assertionem tueri & firmare conatur.

Iam ad alia properantem retinet altera eiusdem Molinæi obiectio lōgæ insulsissima, quam hoc loco notasse haud inutile fuerit. Ita igitur ille sect. citata. num. 4. *Scriptura certos nos facit filios à Deo non puniri propter peccatam parentum, nisi peccati fuerint participes, quemadmodum scriptum est*
Ezech.

Ezech. 18. v. 20. *Anima quæ peccaverit, ipsa morietur : filius non portabit iniquitatem patris. Contra hanc regulam peccat Ecclesia Romana, cum statuit infantem arceri a regno cælorum, propterea quod parens negligentior fuerit in procurando eius baptismo. Hoc verò est innocentem punire ob alterius delictum Imò verò quid est impostorem agere si hoc non est, quod tu agis? Quis enim in Ecclesia Romana docet aut docuit infantem qui negligentia patris matrisve aut alteri⁹ sine baptismo mortuus est, damnatum iri ut pœnas negligentia parentis debitas exsoluat? Erras vel potius fallis. Nisi ignorantissimus sis, nosti ideò arcendum esse à beatorum regno cœlestique felicitate quod peccati per originem contracti reatu obstrictus mortuus sit. Quid tu putas Molinæ? multi gentiles in errorum suorum tenebris iacentes, alieni à Christo, peccatis onusti mortui sunt, quibus si tu veram fidem ea qua decet, pietate prædicas*

scs, Christi euangelio recepto, susceptaque fide ad Beatorum societatem peruenissent, iam verò sempiternis pœnis torquentur. An illi suorum scelerum pœnas luunt, an tuæ tuique similium negligentia? sed quid ad gentiles ab eo? Illi qui te pestilentissimæ sectæ magistrum audiunt & sequuntur, cum multa quotidie peccent, nisi prius ad Ecclesiæ Catholicæ castra se cōferāt, quam moriantur, æternis dubio procul mancipabuntur carceribus: an illi negligentia seu potius impietatis tuæ pœnas luent? annon potius sceleribus suis debitas persoluent? Istud opinor, nam vnusquisque onus suum portabit. Tu tamen longè grauiores pœnas solues, quò tu plures in impietatis professione retines, qui fortassis te sequerentur si tu veritatis lucem sequereris & monstrares: sed quæ tua est dementia vel improbitas, cæcorū gregem dux ipse cæcus mauis in interitum præcipitem agere, quàm ve-

ritate agnita tutam ad foelicitatem
viam sequi. Rursum tumultuatur
Molinæus & indignatur quod salu-
tem infantis constituamus in homi-
nis potestate, penes quem sit baptis-
mum conferre, denegare, ac quod
consequens est saluare, vel in interi-
tum mittere. Durum hoc & intole-
rabile id illi videtur. Sed has obie-
ctiunculas speciosas potius fallacias
esse, quam sapientis homines obie-
ctiones, simili obiectione demōstro.
Certum est & inter omnes cōfessum
neminem adultæ ætatis sine fide pos-
se saluari, ac fidem esse ex auditu E-
uangelij vt ait Apostolus ad Rom. c.
x. *Auditus autē per verbum Dei*: quid
igitur, si quis Christianus omnibus
ad docendum necessarijs subsidijs &
adiumentis instructus versatur inter
infideles, annon penes ipsum est do-
cere, & non docere? si doceat, fieri
poterit vt plures conuertantur. Si
nolit docere, nullus cōuertetur, nul-
lus saluabitur. Hoc durum licet vi-

deatur, ferendum est. Sed mollietur facile si quis attendat diuinam prouidentiam præfidentem omnibus, & omnia gubernantem, in cuius potestate sunt hominum voluntates. Nisi Deus iusto iudicio velit gentiles in tenebris mersos deserere, excitabit hominem fidelem ad docendum: simili ratione, nisi ipse infantem moribundum iudicet esse deserendum, (quis autem arguet ita statuentem Deum) excitabit & permouebit hominem ad baptizandum, eaque ratione saluabit. Sic salus nostra & infantium in manu Dei est. Neq; quod stultissimè Molinæus ingerit; consequens est hominem Deo subijci ac suorum inimicorum voluntati, quasi homo potestatem habeat Deo inuito & nolente cælum infanti aperire vel claudere. Non hoc sequitur, cum velle hominis sit in potestate Dei, & diuini iudicii decretum sit vt baptizatus infans statim atque moritur, in regnū cælorum admittatur: sin verò

SALUTE INFANTIVM. 101
sine baptismo moriatur, ab eo exclu-
datur.

Tandem Molinæus interrogat. *Nunquid non potest contingere ut Mahometanus quispiam aut Iudæus baptismum ficta & simulata voluntate recipiat? Censebimusne, inquit Molinæus, Deo gratiorem fore propterea quòd sacramentum fœderis profanum duxerit, & habuerit, eaque profanatione statim atque mortuus fuerit, euolaturus sit ad cælum? Verùm quos petit, hæc interrogatio, aut quò dirigitur? Absurdum est existimare baptismo fictè suscepto sanctificari hominem, & eum qui profana & impia hypocrisi illudat sacramentum, eius gratia & veritate effici hæredem cæli, & regno statim poti-ri. Cōcedimus. Quid ad causam Molinæi? Quid ad assertionem præsumpti priuilegij? Sed hic homo nihil pēsi habet quid scribat: satis est illi si indoctæ plebeculæ Calvinianis iam erroribus præoccupatas mentes suis fallacijs & commentis oblectet. Non*

aduertit, quantum illa interrogatio possit suis facessere negotij: quod vt ostendam, interrogabo Molinæum: An existimet Baptismum verè esse sacramentum si mimicè & ab homine subsannante & deridente quispiam baptizetur. Si negat, benè habet, laudo sententiam. Sed caueat ne seniorum Gebennensium censura grauiore notetur, quòd à primis Reformationis authoribus recedere nō vereatur. Nam baptismum à pueris ludentibus mimicè & per iocū posse administrari, videtur cōcedere Calu. l. 4. Instit. cap. 16. §. 31. vt etiam reijcit doctrinam Theologorum de necessaria intentione consecrandi vt conficiatur Euchar. Sacramentum: sic enim ipse in Antidoto Concilij Tridentini, sess. 7. can. xi. *Ego verò, inquit, Sacrosanctæ Christi institutioni tantum defero vt si Epicuræus quispiam, intus totam actionem subsannans, mihi cœnam ex Christi mandato, & secundum regulam ab eo datam, rituque legitimo ad-*

ministret, non dubitem panem & calicem illius manu porrecta vera mihi esse corporis & sanguinis Christi pignora. Si Epicureus illusor sacramenti etiamsi ex proposito subsannandi & illudendi porrigit sacramentum Eucharistiæ porrigendo panem & vinum, poterit idem subsannando & ludendo baptizare & Christianum facere. At quis sibi persuadebit mimicam & ex proposito deridendi factam ablutionem esse diuinum sigillum quo Deus in corde baptizati suæ gratiæ promissiones obsignet, quod apud Gebennenses proprium est sacramentorum? videat Molinæus quid ad hoc respondurus sit. Interim ad alia progrediamur.

Ioannis Baptistæ sanctificationem frustra adduci ad statuendum præsumptam aliorum infantium in utero Iustificationem.

Q Vis crederet eo vanitatem No-
uatorum progredi potuisse ut

assererent suos Infantes pari atque Ioan. Bapt. priuilegio gaudere? Nam admirabilis illius & singularis sanctificationis exemplo, suum dogma de infantium suorum in matris vtero sanctificatione confirmant. Ita libellus Rupellani Ministri cui titulus Oraculum diuinorum testimoniorum veteris ac noui testamenti. Ita & Cōpendium Controuersiarum editum à Ministro Merensi. Sed ego hos Ministros interrogo quo testimonio probent Ioan. Bapt. fuisse in vtero sanctificatum? An illo Luc. 1. quo Angelus prædicit fore vt repleatur spiritu sancto ab vtero matris suæ? Quid ergo faciēt Dictatori suo Caluino, cuius in eum locum commentarius talis est. *His verbis nihil aliud notari arbitror quam indolem apparituram in Ioanne quæ spem ostendat future magnitudinis.* Et post pauca addit. *Ab vtero enim tantumdem valet atque à prima infantia.* Si hic Gebennensis Protoministri commētarius suis Secta-

toribus probatur, patet hunc locum frustra proferri ad astruendum sanctificationem eorum qui ex fidelibus nascuntur. Neque hæc prærogativa magis confirmabitur adducta Ioannis in vtero exultatione, si quidem Calvinum hic etiam audimus. Nam neque quasi confessum tenet quod Infans senserit Christi præsentiam, neque certum illi est quod sensus ille Ioannis fuerit pietatis: affirmat quidem arcano spiritus motu Infantem salisfe, sed negat ex verbis S. Lucae colligi posse, proprium illi hunc sensum fuisse; quin potius existimat partem fuisse diuinæ operationis in matre, quod infans exultauerit in vtero. Si hæc commenta Caluini pro veris habentur à Sectarijs, nihil habent ipsi quo statuere possint Ioannem ab vtero fuisse sanctificatum.

Verum absit vt ita de Ioanne sanctissimo sponsi amico sentiamus: longè honorificentius & de diuina in Ioannem beneficentia, & de admi-

randis eius prærogatiuis existimamus. Vltrò fatemur fuisse in vtero sanctum, adoptionis gratia vberima donatum; sed hoc Ioannis exemplo vanissima Nouatorum de liberorum suorum sanctificatione opinio refellitur magis quàm firmatur. Ideò enim existimamus fuisse ab vtero sanctificatum, quia ab Angelo prædictum est Zachariæ parenti eius fore vt ab vtero repleretur spiritu sancto: hoc autem primùm perfectum est cum B. V. salutando S. Elizabeth matrem Ioannis, cœpit hic plenus spiritu sancto exultare. Quod priusquam fieret iam viuebat Ioānes vtero conclusus sed adhuc reatu peccati originalis vinctus, quo tamen liberatum eum fuisse oportuisset statim atque corpusculum anima infusa viuere cœpit: oportuisset, inquam, si hæc sanctificatio esset tribuenda infantibus propterea quòd sint fidelium parentum proles, vt Magistri Gebennenses affirmant. Deinde ex eo quod semel

factum in Ioanne Baptista, vt antea etiam in Hieremia, non statim sequitur, Dominum ita agere solere cum reliquis infantibus. *Neque nos, inquit Calvinus lib. 4. Instit. cap. 16. §. 17. cum in modum ratiocinamur.* Cur enim potius validius erit argumētum ab vnius extra ordinem solitum facta sanctificatione ad assertionem generalem, quam à pluribus quos certum est genitos licet ex fidelibus non fuisse sanctificatos ad negandum assertionem generalem? Pudeat igitur novos Scholasticos, & Ministros Gebennenses & Sedanenses in suis malè coaceruatis libellis hanc magni Ioannis sanctificationem producere vt persuadeant suos etiam infantes simili priuilegio gaudere. Non male Calvin. Aduersus Seruetum. *Quòd in vno, præter ordinem accidit, id in omnibus pro lege habere, stupiditatis est in primis prædicandæ, vti aliorum infantium exempla declarant, quibus spiritum sanctum à baptismo conferendum, diuina*

*providentia iudicavit. Idem etiam l. 4. Instit. cap. 16. §. 31. monet perperam eos facere, qui ex vno exemplo generalem regulam eliciunt. Stultè profectò faciunt Ministelli novi qui sic hoc exēplo abutūtur. quid? an etiam volent persuadere suos infantes exultare in utero, quemadmodum Ioannem exultasse scimus? Quis non rideat? Solus Ioannes, ait Cyr. Catec. 3. in utero existens exultavit in gaudio, & corporis oculis nihil videns, spiritu Dominum cognovit. Si Novatores vidēt. quod luce Solis clarius est, multa & admiranda in Ioanne infante superesse, quibus ille cæteros infantes excedit, lōgōque post se intervallo relinquit: poterunt intelligere nec sanctificationis ab utero concessæ privilegiū omnibus fidelium liberis esse cōmune. Sed quā varia sit, incōstans & à se dissentiens in huius præsumpti privilegiij assertione Geben-
nēsum doctrina, quæ sequitur actio, demonstrabit.*

ACTIO SECVNDA.

*De præsumpta falsâque sanctificatione
quam infantibus fidelium ab utero con-
cessam asserunt Gebennenses.*

TAmetsi nihil amplius est sub-
sidij quo profligatam præsumpti
Priuilegij assertionem Nouatores
tueri possint, omniaque argumeto-
rum & diuinorum testimoniorum
euocata auxilia in eius subuersionem
cōuersa sunt: ne tamen vanitati eius
regendæ vel tenuis vmbra probabi-
litis supersit, placet opportunis
quibusdam in medium productis
quæstionibus variam & sibi ipsi ad-
uersantem eorundem Nouatorum
super hac ab utero sanctificatione
doctrinam excutere & agitare, vt de-
mōstrato dissentientis à seipsa Sectæ
conflictu omnes intelligant iactatæ
Reformationis magistros veluti

phrenitide agitados in absurditates
 quasque crassissimas pro errorum
 suorum defensione incurrere. Quid
 enim validius esse potest ad eos qui
 vel educationis vitio, vel faciliore
 credulitate decepti Sectę pestilentis-
 simę adhæserunt, reuocandos: quàm
 si pugnam dogmatum quę noua Se-
 cta amplectitur, perspicua claraque
 disputatione demonstremus? Hoc
 igitur agamus.

QVÆSTIO I.

*Qua ratione concilientur veritas peccati
 originalis & Infantium ab utero
 Sanctificatio.*

Certum est & Catholicum Dog-
 ma peccatum in omnes homi-
 nes ab Adamo propagatum deriuari,
 omnesque peccati labem ab origine
 contrahere & ea infectos nasci. Non
 inficiantur hoc Nouatores, quin po-
 tius disertis verbis profitentur, vt vi-

dere est in articulo 10. & xi. confessionis nouæ in Gallia Reformationis. Quæro igitur quo pacto hæc duo conueniant: omnes etiam fidelium liberos peccati originalis labe infectos nasci: &, eos qui ex fidelibus parentibus procreantur ab utero sanctos esse. Respondent facile conciliari posse quod per eam sanctificationem non deleatur labe & corruptio originalis, quando quidem ea, ut ipsi contēdunt, etiam remanet in ijs qui Baptismo regeneriti sunt Deoque consecrati. Quid igitur confert illa Sanctificatio? Respondent sanctificatos hac à Deo gratia donari ut peccatum quod in illis hæret non imputetur propter imputatam illis Iustitiam Christi, cuius participes effecti qui ab utero sanctificantur, à Deo in filios adoptantur.

Primum omnium licet sciscitari qui nam fieri possit ut peccatum originis cum manet non imputetur: quā fiat ut manente peccato reatus tolla-

tur. Nouus inter Ministros Theologaster in Pseudodoxo Scholastico cap. 21. negat fieri posse vt quis ordine seminali progenitus ex Adamo non contrahat peccatum originis, eò quod ad illud contrahendum nihil aliud requiratur quam communi & seminali ratione genitum esse. Sed quid si aduersus hunc Gebēnensem Scholasticū sic disputemus. Vt quis nascatur & originali peccato inquinatus & peccati contracti reatu obstrictus : vt non solum in eo peccatum hæreat sed etiam à Deo imputetur: nihil aliud requiritur quam vt ab Adamo profeminatus nascatur cum ea peccati labe per originem contracta : at omnes etiam ex fidelibus parentibus progeniti, vt fatentur Gebennenses, sicut ex Adamo profeminati nascuntur, sic etiam originalis peccati labe corrupti. Ergo fieri non potest quin illis imputetur & huius peccati reatu implicati teneantur. Quid ad hoc subtilissimus Scholasticus

cus? hîc subtilitatis suæ specimen dignum ingenio suo proferat. Ostēdat modum quo fieri possit vt peccatum quod hæret non imputetur: simulque faciat vt intelligamus non eodem modo fieri posse vt peccatū per originem reipsa non contrahatur. Hoc enim est quod non assequimur nec illum assequi posse pronunciamus. Immò contendimus fieri posse diuinæ misericordiæ beneficio vt quis ex Adami gente humana ratione progenitus liberetur à labe peccati originalis quemadmodum de Virgine Deipara sentimus. Enimuero si creditor potest de ære per parentem coacto vni vel pluribus ex illo nascituris facere gratiam: sic etiam facere potest ne ipsi nascātur debito paterno obstricti. Hoc est quod Scholasticus ille Pseudodoxus ne quidem post decennium assequi potuit: sed nihil est facilius quam videre neque cum ratione neque aduersus communes leges pugnare. Esto, hoc ipso quod

H

quis heres fit, teneatur etiam ex contractu defuncti, & naturâ pater & filius eadem esse persona penè intelligantur: atque pars quodammodo corporis sui inuicem: nihil tamen impedit quominus ex creditoris voluntate per liberalem benignâque condonationem & hæredes & filij non teneantur debitis paternis deuncti. Sed hoc non potest capere Scholasticus Calvinianus, videât auditores illius Thraſonis quanti sit ingenij homo cuius ab ore prædicantis pendent.

Sed ecce nouum argumentum offert nouus hic Thraſo. Citato capite Scholaſtici Pſeudoxi de reatu peccati originalis ſic philoſophatur. *Dicimus tolli & ideò tolli quia infuit.* Accipio hoc Theologaeſtri pronunciatum. Reatus tollitur quia infuit. Ergo filiis parētum fidelium reatus peccati originalis infuit. Iam verò ſi aliquo tempore infuit, qua ratione docebit Miſter nō infuiſſe toto illo tēpore quo

SALUTE INFANTIS. 115
infantes maternis vteris conclusi te-
nebantur immò etiam fuisse in natis
antequam baptismo consecrarentur.
Quidquid enim garriet de fœdere
Abrahami & benedictionis promif-
sione, vel nihil probabit, vel probabit
reatum peccati originalis nec vnico
temporis momẽto in prole fidelium
hæsisse. Ita falsum erit quod pronũ-
ciauit, *Tolli quia infuit.*

Porro quantæ impudentiæ hunc
Scholasticum esse oportet qui cum
neget prolem Gebennensem cum
adhuc in vtero est reatu peccati origi-
nalis constrictam teneri, non tamen
dubitat Beatam Virginem Dei sui
matrem affirmare reatu illo obliga-
tam fuisse? Sic enim ipse capite citato
n. 8. *Non negamus tamen sanctificatam
immò tamen credimus : de eo enim nihil
in Scriptura Canonica traditur, vt habet
Thomas 3. quæst. 27. art. 1. ac non ideo
sanctificatam quasi non habuerit reatum,
sed vt forma peccati si non extingueretur
saltem ligaretur. Ai n tu nihil in Scrip-*

tura Canonica de Beatæ Virginis sanctificatione traditum esse? Licuit hoc Sancto Thomæ scribere qui nesciuit quod vos somniatis prolem fidelium ab utero sanctam nasci. Vos verò qui multiplici Scripturæ testimonio prærogatiuam hanc vestræ proli asseritis, audeatis negare de B. Virginis sanctificatione quidquam in diuinis Scripturis esse traditum? Quis hoc ferat? an ergo vestra proles promissionibus Abrahamo & semini benedicto factis gaudebit & illa à Deo in matrem electa non fuerit filia benedictionis? Sed interrogabo te quid sit illud quo fides tua nitatur si scriptura non nititur: ais enim credere vos sanctificatam illam esse nihil tamen de eo scriptura traditum. An oblitus es vestri Dogmatis quo constitutum est vt nihil præter scripturam recipiatur? Sed hoc mitto, istud quod ad rem præsentem facit expendo. Afferis Beatam Virginem non ideo sanctificatam quasi non habue-

rit reatum, quod cum dicis, significas illam habuisse reatum. Concede igitur & vestram prolem aliquādo fuisse peccati originalis reatu obligatam. Hoc cōcesso nihil plane vobis superest quo statuere possitis præsumptam illam sanctificationis ab utero prærogatiuam.

Sed redeo ad pugnam & cōflictum quo veritas peccati originalis & hæc Nouatorum assertio de infantium suorum sanctificatione pugnant. quæ enim est hæc sanctificatio & iustificatio quæ cum sanctum efficiat gratiaque adoptionis filium Dei cōstituat, non tamen delet illam labem quæ sufficit vt filium iræ perditum & obnoxium damnationi faciat? aut quis intelligat peccatum manere nec à Deo imputari? Certe non potest peccator esse & peccato inquinatus quæ Deus non habeat pro peccatore, quæ non vt verè odio dignū oderit. Non potest verè iustus sanctusque & innocens non placere Deo: non potest

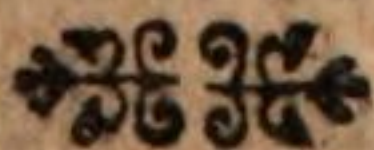
quæ verè in hōmine est iustitia & sanctitas non imputari à Deo. Ergo neque peccatum quāndiu hæret in hōmine potest non imputari, neque iniustus & peccato infectus potest diuinis oculis non displicere. Si nō imputatur peccatum infanti qui verè labæ & macula peccati inquinatus manet: neque eidem scelera & flagitia quæ adolescens & grandior factus eum perperrare contigerit, imputabuntur. Non enim, opinor, negabūt Gebennenses ex fidelibus natos atque etiam electos aliquando in grauiā & enormia scelera ruere ac multo etiam tempore turpissimis flagitiis se contaminare, hæc tamen non imputabuntur Gebennensibus pueris ab utero sanctificatis: si quidem verum esse concedamus quod apud eos ratum & fixum est dogma: Eos quos Deus semel spiritus sui & adoptionis gratia donauit; nunquam hoc tam præstanti & optabili dono spoliari. Sed quis credat tantum priuilegium

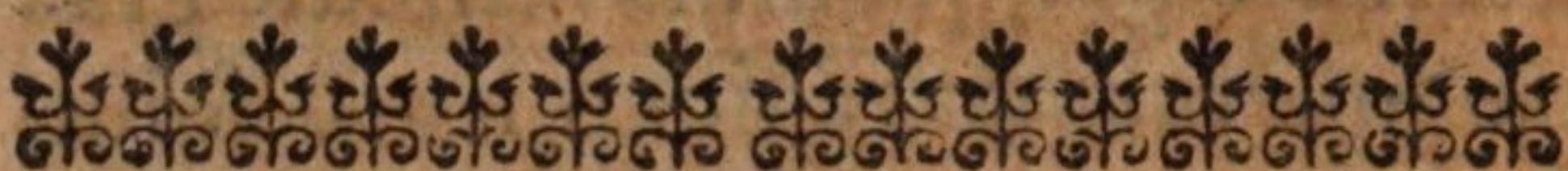
concessum esse Gebennensibus? Nemo sanè qui Apostolo credendum esse existimaverit, aut nisi quis sibi persuaserit pueros Gebēnenses longe felicioris quam Apostolum fuisse conditionis.

Videamus quid de seipso Apostolus senserit. En eius verba ad Ephesios 2. *Eramus natura filij iræ sicut & cæteri.* Erat & ipse ex fidelibus progenitoribus natus, Abrahami soboles, comprehensus in fœdere, promissionis hæres, atque etiam arcano Dei consilio ad vitam æternam electus, & tamen ita de seipso alijsque pronūciat, *Eramus filij iræ.* vbi Calvinus, pronunciauit uniuersos, sine exceptione, sub reatu esse, donec per Christum liberentur, tam Iudæos quam Gētiles. Et paucis interiectis subiungit. *Per filios iræ, simpliciter intellige perditos, ac morte æterna dignos.* Ira enim iudicium Dei significat, ideo filius iræ perinde valet atque coram Deo damnatus. Tales fuisse Iudæos & quicumque in Ecclesia excelluerūt, Paulus

hic docet. Idque naturâ : id est, ipsa origine, & ab utero matris. Locus est insignis aduersus Pelagianos & quicumque peccatum originale negant. Verum si hic locus Apostoli efficax est aduersus Pelagianum errorem argumentum, nō minus efficax suppeditat nobis aduersus falsissimum Caluini & Gebēnensium dogma de præsumpta infantium ab utero sanctificatione : quandoquidem ipse Paulus quamuis ex Abrahamo fidelibusque Parentibus progenitus & à Deo electus, apertè profiteretur se sub reatu, damnationiq; obnoxium fuisse, antequam per Christum in libertatem assereretur. Nam si dixeris quod Caluinus insinuat ideo sic loquutum esse Apostolum, non quod ipse alijque electi, ex abrahami genere progeniti, re ipsa fuerint peccati originalis reatu obligati, Deusque illis id peccatum aliquādo imputauerit; sed solum quod naturæ conditione ac origine fuerint obnoxij iræ diuinæ ac morte

æterna digni, quamuis remedio gratiæ superueniente sic eo reatu soluti fuerint vt nunquam dānationi mortis subiacerent, nunquam alieni essent à Deo & expertes gratiæ adoptionis: id vero manifestè reuincitur ex Apostoli verbis: non enim ait, sumus filij iræ, quod dicendum illi fuisset, si solū id spectasset, quod nature corruptæ conditio destituta gratiæ liberantis remedio secum affert: sed, *Eramus*, inquit, *filij iræ*, quibus verbis clarissimè significat se olim fuisse filium iræ, iam vero liberum esse ab illa miserrima cōditione: quod verū non esset, si ab vterò fuisset sanctificatus: pugnat igitur illius præsumptæ sanctificationis assertio cum Apostoli sententia, atque etiam cum veritate peccati originalis.

QVÆSTIO II.

Vtrum eorum omnium quos ab utero sanctificari asserunt Nouatores, omnia peccata sint venialia.

NE quis hoc sanctificationis ab utero priuilegium leue ac contemnendum putet, incredibile est quantum istius prærogatiuæ magnitudinem exaggerent Nouatores. Sic enim statuunt, vs quos Deus ab utero sanctificauit ac adoptionis spiritu donauit, nullum esse lethale peccatum: nec vllò quantumuis enormi scelere flagitióque vitam spirituales in eis extinguí. Omnia quæcunque perpetauerint scelera, in peccatis venialibus esse reponenda. Et omnia quidem peccata, si ex sua malitia & grauitate æstimentur, esse mortalia, nec vllum adeò leue esse peccatúm quod non mortis ac dānationis reum con-

stituat peccantem : Veniale tamen esse quodcunque peccatum hominis ab utero sanctificati & à Deo electi nō sanè naturâ sua, sed Dei non imputantis sed indulgentis aspectu : Deum enim nulla suis electis imputare peccata. Eorum verò quos Deus arcani sui cōsiliij decreto reiecit à beatorum societate, mortique ac damnationi destinavit, omnia peccata esse lethifera, eò quod & digna sint damnatione & nulla deus vnquam indulgentia condonet.

Ne verò tam crassum & putidum errorem illis falsò impingere videamur; proferamus in medium, ipsum nouæ Reformationis Dictatorem Calvinum : en eius ipsissima verba l. 2. Instit. cap. 8. 59. *Habeant filij omne peccatum mortale esse, quia est aduersus Dei voluntatem rebellio, quia eius iram necessario prouocat, in qua edictum est sine exceptione Dei iudicium : Sanctorum delicta venialia esse, non ex sua pte natura, sed quia ex Dei misericordia veniam*

consequuntur. & vt idem ait lib. 3. c. 4. §. 28. quia non imputantur. Huc pertinet quod lib. 3. ca. 2. §. xi. scribit his verbis. Vt solos electos semine incorruptibili Deus in perpetuum regenerat, vt nunquam dispereat semē vitæ eorum cordibus insitum; ita solide illis obsignat adoptionis suæ gratiam, vt stabilis ac rata sit. Et in epistolæ 1. Ioan. ca. 5. de filiis Dei loquens ita definit. Nunquam in ipsis extinguatur spiritualis vita. Huic Calviniano dogmati subscripsit grex ille Dordracenorum apud Barauos: nam cap. 5. doctrinæ parte 1. art. 6. Deus, inquiunt, qui diues est in misericordia, ex immutabili electionis proposito, Spiritum sanctum, etiam in tristibus lapsibus, Hoc est in turpissimis ac grauissimis sceleribus, flagitijsque, à suis nō prorsus aufert, nec eousque eos prolabi sinit, vt gratia adoptionis, iustificationis statu excidant. Idem art. 7. Primò enim in istis lapsibus conseruat in illis semen illud suum immortale, ex quo regeneriti sunt, ne illud pereat, aut excutiatur. Ac ne quis desi-

deret suffragium Molinæi, legat sect.
46. Clypei eius, vbi contendit de-
creto Concilij Trident. quo anathe-
ma denuntietur ei qui dixerit omnē
illum qui renatus est & iustificatus,
obligari vt credat certa fide se esse
prædestinatum, damnari omnes san-
ctos Dei seruos, quibus diuina lege
præceptum sit vt id credant. Idem
sect. 50. negat Sathanam posse de
corpore Christi, id est, Ecclesia &
societate iustorum, vllum mēbrum
auellere: addit regenerationem qua
homines ex spiritu renascuntur non
posse aboleri. Est igitur hoc istorum
Nouatorum iudicio certum firmum-
que: Eum qui regenitus est & sãctifi-
catus, non posse gratia adoptionis
excidere, ideoq; nec vllum eius pec-
catum etiamsi sit inter enormia ma-
ximum, illi esse mortale, quãdoqui-
dem anima eius eo nō occiditur, nec
vita spirituque Christi priuatur. Cum
autem electi fidelium liberi sint, vt
ijdem docent, ab utero sancti, rege-

niti spiritu, adoptati à Deo, necessaria ac perspicua consecratione deducitur, quod etiam ipsi affirmant, electis & renatis liberis fidelium nulla esse lethifera peccata, sed quæcunque toto vitæ decursu perpetrant, esse venialia; quod inter absurda absurdorum absurdissima Calvinianorū absurda numerandum esse, non est difficile demonstrare.

Atque ut huius dogmatis absurditas ipsis oculis subiiciatur, & quæ crassissima eius est stultitia manibus palpabilis fiat; proponatur de numero istorum Electorum & Sanctorū aliquis Benjamin vel Manasses. Fieri potest, imò re ipsa sæpe contingit ut qui ex fidelibus parentibus natus est, & re ipsa electus ad vitam æternam, adolescentior factus in illo feruentis ætatis flexu, cæca & præcipiti libertatis cupiditate abreptus, proijciat se quocunque libido illum incitat, seseque turpissimæ & flagitiosissimæ vitæ moribus seu potius sordibus conta-

minet. Vno verbo, fit similis illi stulto & prodigo adolescenti, qui, vt apud Lucam cap. 15. Dominus enarrat, relictâ domo paterna, plenam dedecoris vitam elegit: eoque tandem miseriarum prolapsus est, vt malè conumptis opibus, indignam seruitutem seruans, ad filiquas porcorum famelicus confugeret, eisque auidè vesceretur: donec tandem recordatione paternæ domus & benignitatis excitatus, ad Patrem redijt, à quo benignè receptus in gratiam, àmissam filij dignitatem & honorem recuperavit.

Iam ego interrogo, vtrum hic adolescens qui infans sanctus erat & numero filiorum quos Deus adoptat adiunctus, non exciderit à gratia adoptionis, non verè filius iræ ac perditus fuerit, ac vita spirituali extincta mortuus, quum inter meretrices scortaque ageret impurus & infamis? Eligant Magistri Gebennenses ac Sedanenses quid statuunt. Si ccedunt

hunc adolescentem moribus perditum, spiritu mortuum fuisse, ac in eo vitam spiritus extinctam fuisse: bene est. Iam hoc obrinemus peccata electo sanctoque mortem animæ adferre, nec omnia esse venialia: sed verè lethifera. Si negant, quod negabunt si suis hæreant decretis: iterum interrogabo, num ille non sit verè Spiritus sancti templū & Christum in pectore habitantem habeat, qui gratiam adoptionis servat & vita spiritus vivit? negare non poterunt. At quis ignorat hominem impurum scortis & meretricibus addictū eam animam habere quæ & hara porcorum & spelunca dæmoniorum dici debeat? an idem eiusdem hominis ac eodem tēpore pectus erit & ara Deo, & hara porcorum ac dæmoniorum? Nunquam hoc concedet Apostolus. *Quæ enim*, ait ipse ad Corinth. 2. cap. 6. *participatio iustitiæ cum iniquitate? aut quæ societas Luci ad tenebras! quæ autem conventio Christi ad Belial?* Negat

Molinæus

Molinæus eum qui semel iunctus est Christi corpori, eiusque membrum, ab eo abscindi aut auelli posse. Erit igitur ille membrum Christi, erit in eo spiritus Christi, qui meretrici adhæret, vnumque cum illa corpus efficitur, vt loquitur Apostolus 1. ad Corinth. 6. *Nescitis, ait Apost. Quoniam corpora vestra membra sunt Christi? Tollens ergo membra Christi, faciam membra meretricis? absit. An nescitis, quoniam qui adhæret meretrici, vnum corpus efficitur.* In quem locum Caluinus. *Ideò si me commisceam cum meretrice, Christum quantum in me est, membratim discerpo, quia fieri nequit, vt eum in tantæ pollutionis communionem traham. & infra addit. Qui se cū scorto miscet, vnum corpus efficitur: membrum igitur à Christi corpore auellit.* Habes Molinæe Dictatorem vestrum tecum pugnantem, vt etiam secum dissentientem: sed hoc pessimum est quod vterque aduersus Apostolum pugnatis. Affirmat Apostolus membrum Christo

tolli, quum is qui Christi membrum erat, impuro congressu se iungit & miscet meretrici. Calvinus, Molinæus ac eiusdem erroris Sectatores audent negare eum, qui semel regeneritus, spiritu adoptionis accepto adiunctus est Christo, posse ab eo separari, cōmunicataque per eius spiritum vita privari; quamvis fateantur, quod inficiari non possunt, eum qui in Christi communionem aliquando acceptus est, se interdum eiusmodi impuro congressu fœdare. Quis non hîc inter Apostolum & hos novorum dogmatum Magistros pugnam videat? Ille sibi persuadeat his Magistris convenire cum Apostolo, qui credere poterit posse Deum cum idolo convenire in eodem templo, quod fieri posse negat Apostolus 2. ad Corint. cap. 6. Non est dubium quin is templum Dei corrumpat & violat qui Deo spiritus vñctione & adoptionis gratia consecratus, animum corpusque flagitio aliquo ac turpitu-

SALUTE INFANTIVM. 131
dine polluit: qui verò putat in anima
inquinata corporeque corrupto per
libidinem remanere Dei spiritum,
consequens est vt veluti vanas & ina-
nes rideat illas Apostoli minas: *Si quis
violauerit templum Dei, disperdet illum
Deus. Templum Dei sanctum est quod estis
vos.* Neque enim, vt in eum locum
scribit Calvinus, locus immundus
domicilium Dei esse potest. Non po-
test ergo quicumque se turpi libidine
commaculat, esse domicilium Dei,
quare nec spiritum adoptionis reti-
nere: quemadmodum nec sancti spi-
ritus sponsa esse permanebit quæ se
sicut amica luto sus volutabit in tur-
pitudinis volutabro. Sed adeò Ge-
bennenses lutum hoc amant vt vel-
lent etiam, Deum ac Dei spiritum se-
cum in eodem luto hæerere.

Idem planè sensus fuit B. Ioannis
Apostoli, qui B. Pauli: non patitur
hic vt Deum ac Spirit. S. in eodem
templo cum dæmonijs habitare exi-
stimemus, neque ille fert vt creda-

mus eum qui odit proximum, viuere Deo & in se vitam habere. Nam 1. ep. cap. 3. sic disertè. *Qui non diligit, manet in morte: & omnis qui odit fratrem suum, homicida est: Et scitis quoniam omnis homicida, non habet vitam eternam in semetipso manentem.* Non malè Calvinus in hæc verba. *Ostendit quàm detestabilis coram Deo res sit, odium.* Nemo est, qui non homicidium horreat, imò nomen ipsum execramur omnes. *Apostolus autem homicidas esse pronuntiat quicumque fratrem odio habent.* Nihil dici atrocius potuit: nec tamen hoc est hyperbolicum. Nam quem odimus, vellemus perijisse. Si nihil atrocius dici potest, si nihil est coram Deo magis detestabile, quis credat illum qui ex fidelibus parentibus progenitus ac infans gratia adoptionis consecratus, hoc tantum Dei donū seruare quo vita continetur, cum cœperit odisse proximum, & quem diligere deberet, vult perijisse? Ex verbis B. Ioan conficit hunc syllogismum Beza. *Quisquis ho-*

*micida est, versatur in morte æterna: qui fratrem odit, est homicida: ergo est in morte. Alterum addo syllogismum. Omnis homicida & odio habens fratrem suum est in morte: Aliqui nati ex fidelibus parentibus & renati in Christo, spirituque adoptionis donati, oderunt fratres suos & fiunt homicidæ: ergo aliqui renati manent in morte. Perge in hunc modum. Quicumque manent in morte, quam incurrunt homicidæ, sunt expertes vitæ spiritualis & spiritus adoptionis; Aliqui in infantia renati secundum spiritum, postquam grandiores facti sunt & oderunt fratres, mortem incurrunt ac verè secundum spiritum moriuntur. Ergo aliqui ex ijs qui regeneriti sunt, excidunt à gratia & spiritu adoptionis, qui est spiritus vitæ, cuius expertes mortuis annumerantur. Confir-
mo testimonio & exemplo B. Pauli. Fuit hic Hebræus ex gente Abraha-
mæ, ex tribu Benjamin, ex fidelibus progenitoribus, electus & prædesti-*

natus ad munus Apostolicum, ad regnum æternum, ideoque cōprehen-
sus in fœdere; &, si vera est Nouato-
rum assertio de sãctificatione ab vte-
ro, verè ab vtero sanctificatus: quem
tamen existimamus in circumcisione
primùm iustificatum fuisse recepta-
que gratia adoptionis in familia Dei
censeri cœpisse. Hic verò adolescen-
tior factus & odio habere atque per-
sequi fratres aggressus est. Res nota
est ex Actis Apostolicis & ex eius epi-
stolis. Quod verò eo tempore quo
blasphemus, contumeliosus, perse-
cutor vt i. ad Tim. i. ipse de se loqui-
tur, ardens odio ac furore inflamma-
tus id vnum cogitabat vt Christianos
perderet, fuerit verè alien⁹ à Christo,
mortuus Deo, perditus & inter filios
Dei esse desierit, non est dubitãdum.
ac ne quis dubitet, ipsum de se & alijs
loquẽtem audiat: sic enim ipse in ep.
ad Eph. c. 2. *Et vos cùm esseis mortui
delictis & peccatis vestris, in quibus ali-
quando ambulastis secundum seculum*

mūdi huius, secundum principem potestatis aeris huius, spiritus, qui nunc operatur in filios diffidentiae: in quibus & nos aliquando conuersati sumus in desiderijs carnis nostrae, facientes voluntatem carnis & cogitationum, & eramus naturā filij irae, sicut & ceteri: En vt Apostolus annumeret se ijs qui morte peccati iacebant oppressi, alieni à vita Dei; in qua morte eousque se mansisse testatur, donec Deus pro sua misericordia ipsum vt ceteros è tenebris euocatum transtulit in admirabile lumen suum.

Verū si Nouatoribus non videtur peccatum Pauli persequentis Christianos adeò enorme fuisse vt illi mortiferum vulnus fuerit; propono aliud quò grauius non potest cogitari; nimirum illud scelus quod perpetrarunt qui Christum ipsum occiderunt, vel vt occideretur, egerunt. Fuit hoc scelus admissum ab ijs qui & electi ad vitam & ex fidelibus parentibus progeniti, participes erant for-

deris , adeoque secundum dogma Gebennense , ab ipso vtero sancti. Non affirmo omnes electos fuisse sed assero aliquos fuisse. Quis enim dubitet plures ex illis salutem consecutos esse , quos B. Petrum primo suo sermone cōuertisse ad Christum legimus A&t. ca. 2. tum ex ijs ad quos sermonem habuit vt est in A&t. cap. 3? Ast illi de numero eorum fuerūt qui Christum occiderant aut occidi voluerāt. Eosdem etiam fuisse comprehensos in Abrahami fœdere perspicuè demonstrant verba S. Apostoli: *Vobis , aiebat in ser. 1. est repromissio & filiis vestris , & omnibus qui longè sunt. Et iterum in altero ser. Vos estis filij Prophetarum , & testamenti , quod disposuit Deus ad Patres nostros , dicens ad Abraham : & in semine tuo benedicentur omnes familie terre. Fuerunt igitur illi si verum est dogma Gebēnense, sãcti ab vtero, regenerationis participes, & in filios Dei asciti. An dicēt Gebennenses illud atrocissimum fa-*

eius quod designarunt, illis non le-
 thale fuisse, nec ob id excidisse à per-
 cepta gratia adoptionis? an dicent il-
 los qui lethali odio Christum perse-
 cuti sunt, eius necem machinati sunt
 eumque occiderunt, eodem tempore
 fuisse participes Christi, membra eius,
 ac filios Patris æterni? Ita iidem &
 spiritu adoptionis sanctæ gaudebunt
 & eodem tēpore filij diaboli, atque
 spiritu diabolico agitati vnigenitum
 Dei interficient. Nondum Christum
 tradiderant occidendum Iudæi, de
 occidendo solūm cogitabant, cum
 ad eos Christus ista Ioan. 8. *Vos ex
 Patre diabolo estis: & desideria Patris
 vestri vultis facere. Ille, homicida erat ab
 principio.* Isti qui Christum occidebāt,
 etiam cum occidebant, censebuntur
 iudicio Gebennensium in numero
 filiorum Dei? an poterant Deum ha-
 bere patrem & eius spiritu viuere, qui
 tam infestos filio se præbebant?
 Patrem oderant, filium interfici vo-
 lebant, & dices spiritum Patris tan-

quam filios in seipsis habuisse? Quid facies? hæc Calvinianis placent.

Equidem non ignoro nec inficiari velim id peccatum dici posse veniale, si veniale dixerimus quod quidem & odio Dei & morte æterna dignum hominem constituit, sed tamen superueniente remedio seu sacramenti, seu contritionis, à Deo veniam consequitur: hoc enim sensu eorum qui salutem obtinebunt, etiam quæ maximè enormia sunt, in hanc venialium categoriam veniunt: neque solum electorum sed etiam aliorum multa peccata siue quæ leuiora sunt vt verba otiosa, siue etiam mortalia: hæc enim aliquando in reprobis delètur. Sed aliud est quod contendunt sectarij Calvinianę Reformationis: Nimirum quæcunque scelera & flagitia perpetrata fuerint ab ijs qui iustificationis & adoptionis gratiam receperint, venialia esse; quod illis à Deo nõ imputentur, neque propter eorum grauitatem ac malitiam abscedat vn-

quam ab eis spiritus adoptionis quo Deus illos dignatus est, nec illos Deus habeat pro peccatoribus sibi aduersarijs & inimicis. Hoc autem quid aliud est quàm contra manifestissimam Euangelij veritatem, ipsamque rationem insanire?

Opponunt testimonium S. Ioan. 1. cap. 3. sed hoc vt oportet explicatũ vt veritatis est testimonium sic vanitatis & erroris euerfio. Apostolus sic scribit. *Scimus quia omnis qui natus est ex Deo non peccat; sed generatio Dei conseruat eum, & malignus non tãgit eum. & c. 3. omnis qui ex Deo natus est: peccatum non facit: quoniam semen ipsius in eo manet, & non potest peccare, quoniam ex Deo nat⁹ est.* Si eos qui regeneriti sũt, putãt puros omnino & immunes ab omni peccato viuere, itaque interpretatur Ioannem, secum pugnantem faciãt Apostolum, cuius hæc est vt humilis sic vera confessio. *Si dixerimus quia peccatum non habemus: ipsi nos seducimus, & veritas in nobis non est.*

Quid ergo sibi vult cum negat eos peccare qui ex Deo nati sunt? Audiamus Calvin. *Ergo non peccare dicit, qui non prorsus à gratia Dei excidūt. Hoc est qui non delinquunt mortaliter. Non repugno. Sed quæro quo sensu Apostolus neget eos posse mortaliter peccare. si enim existimet Calu. vt reuera sentit, eum qui semel rege- nitus est, nunquam incidere in pec- catum quo à Dei gratia excidat, falli- tur vehementer vt demonstro. Non est dubium quin aliqui ex renatis ali- quando labantur in grauissima pec- cata, cuiusmodi sunt adulterium, for- nicatio, homicidium, rapina, odium & similia quæ Apost. recenset ad Ga- lat. cap. 5. nec diffitentur aduersarij. At hæc peccata verè lethalia sunt, mortemque animæ afferunt. Quis enim sani iudicij homo sibi persua- deat de eo qui instigante Sathana a- adulterium perpetrat, dici posse quod B. Ioan. dicit de eo qui ex Deo na- tus est. *Et malignus nō tangit eū. Quod**

inquit Calu. ad lethale vulnus referendum. Nam quis ferat coniugem adulteram si de suo scelere flagitiōne conuicta hoc se quasi clypeo tueri velit, dicatque se quidem cum Sathana conflixisse, vulneratam esse, non tamē lethale vulnus accepisse? An non dignus est adultera coniuge qui hanc vocem ferret? Affirmat tamen Calvinus regenitos filios Dei grauia quidem peccata admittere, cuiusmodi sunt supra recensita, nec à Sathanæ vulneribus intactos esse: negat tamē lethale vulnus accipere. Ita, inquit, fidei clypeo propulsant eius iētus, ut minimē ad cor ipsum penetrent. Quare nunquam in ipsis extinguatur spiritualis vita. Hoc istud est, non peccare, quum labuntur quidem fideles infirmitate carnis, sed sub onere peccati gemunt, sibi displicent, Deum timere non desinunt. O interfectorem veritatis & animarum. Sic vitam restituis cum persuadere conaris mortuum viuere? Sathanas coniugem fidelem & quam Christus gra-

tia iustificationis ornavit, instigat, impellit ad adulterij flagitium, ipsaque hoc se flagitio contaminat: & illam negas lethaliter vulnerari? Quin etiam affirmas eam sic obiecto fidei clypeo ictus propulsare ut ad cor non penetrent. An habent illi cor qui te ista docentem, tuosque sequuntur? Et cum hæc docere ausus sis, insultas Sorbonicis. *Nullum*, inquit Calu. in 1. Ioan. c. 5. *fere Sorbonici mortale peccatum agnoscunt, nisi quibus tam crassa extat turpitudine, ut manibus palpari queat. Ita in peccatis venialibus censent teterri- mas foeditates, quæ in animis latent.* Splendidum planè mendacium: & tamen cum tu ipse id illis falsissimè & mendacissimè imponis, negas eum qui tentatus à Sathana se adulterio polluit, vel etiam homicidium committit si modò sit de numero tuorum fidelium, vinci ac lethaliter vulnerari. Hæc prodidisse, confutasse est.

Sed priusquam ad alias quæstiones agitandas pergamus, explicanda

est B. Ioan. sententia. Affirmat eum
qui natus est ex Deo, non posse pec-
care, quoniam semen eius in ipso ma-
net. Verum est, nam vt exponit S.
Aug. l. 2. de bapt. paruulorum ca. 7.
qui ex Deo & spiritu regeneritus est,
quā talis non peccat neque potest
peccare: quod in eo semen est Dei,
non potest esse principium vitiosi
germinis, mali operis: filij Dei qua-
tales, spiritu Dei aguntur vt ait Apost.
ad Ro. 8. Quisquis vero spiritu Dei
agitur, nō peccat vt eo spiritu agitur:
at idem qui natus est ex Deo, peccare
potest qua ex carne & sanguine na-
tus est, voluntate flexili ad malum
vertere se potest: & ita peccare po-
test vt spiritum Dei quo agebatur re-
pellat, & de corde eius semen diuinæ
regenerationis auferatur. Deinde
qui natus est ex Deo peccare nō po-
test quia quamdiu retinet semen di-
uinæ generationis & gratiam adop-
tionis, non potest graui aliquo &
enormi peccato Deum offendere:

potest quidem grauit̃ & lethali-
ter peccare ; sed simul atque grauit̃
peccauerit, excidet à dignitate & ho-
nore per regenerationem accepto :
statim atque corruperit tēplum Dei,
discedet Sp. S. Vt enim nemo potest
duobus Dominis seruire : sic neque
idem potest esse domicilium S. Sācti
& Dæmoniorum : nec in eadem sede
morantur sanctitatis Author & im-
pietatis parens. Sic S. Hieron. lib. 2.
aduersus Iouinian. exponens Ioan.
sententiam. *Tamdiu, inquit, sciatis vos
in generatione Domini permanere, quam-
diu non peccaueritis. Immo qui in genera-
tione Domini perseuerant, peccare non
possunt. Quæ enim communicatio luci &
tenebris ? Christo & Belial ? Quo modo
dies & nox misceri non queunt : sic nec
iustitia, & iniquitas, peccatum & bona
opera, Christus & Antichristus. Si sus-
ceperimus Christum in hospitio nostri pe-
toris, illico fugamus diabolum. Si pecca-
uerimus & per peccati ianuam ingressus
fuerit diabolus, protinus Christus recedit.*
Hæc

Hæc S. Hieron. tam vera & consentientia doctrinæ Apostolicæ, quam contraria falsissimo Calvinianorum dogmati, cui euertendo hoc vnicum pronunciatum Ezech. 18. satis esse potest. *Anima quæ peccauerit, ipsa morietur.*

QVÆSTIO III.

Vtrum hæc duo dogmata Gebennensium consistant: hominem sola fide iustificari: & liberos fidelium ab utero sanctos esse.

QUomodo hæc duo non ex aduerso concurrant pugnentque explicandum propono Nouatoribus Gebennensibus. Primùm enim hoc apud illos in confesso est infantes ex fidelibus parentibus procreatos, ab utero sanctos esse, & hæredes regni celestis. Etsi verò Lutherani existimēt infantes cum baptizantur fide diuina diuinitus inspirata & in eorum cordi-

bus excitata credere in Christum : id tamen meritò reijciunt Gebennēses. Sed licet reciperent, non satis id esset ad quæstionis explicationē; quandoquidem quæstio hæc comprehendit infantes adhuc vtero conclusos, eosque qui nati nondum sunt Baptismo consecrati. His enim nemo probabiliter fidem asserat, quos tamen Calviniani sanctos & iustos esse contendunt. Deinde quod sola fide homines iustificentur, adeò receptum est & firmum apud Calvinianos ut nihil sit quod pertinacius defendant: quod autem hæc duo simul cōsistere non possint, ostendo.

Si infantes non sunt insiti Christo, manent filij Adæ, & consequenter in morte relinquuntur : *Quando in Adam nihil quàm mori possumus* : ait Calvin. lib. 4. instit. c. 16. §. 17. Nam ut idem eodem loco affirmat, *quum in Adam omnes mori pronuntiet Scriptura, sequitur nullam nisi in Christo spem vitæ restare.* Quo igitur, *vite hærede*

fiamus, nos cum eo communicare oportet. Rursum quum scriptum sit alibi, natura nos iræ Dei obnoxios omnes esse, & in peccato conceptos, cui damnatio perpetuò adheret: è natura nostra demigremus oportet, antequam in regnum Dei aditus nobis pateat. At ipse Calvinus & eius Sectatores pertinacissimè contendunt homines sola fide inseri Christo, Christique participes fieri, ac fidem esse vnicum instrumentum quo I. C. oblatum apprehendimus, esse vas vnicum ad eam percipiendum comparatum. Hoc ipsum Gallicanæ reformationis confessio profitetur art. 18. & 20. Cum enim art. 18. statuatur totam iustitiam hominis esse fundatam in remissione peccatorum & imputatione iustitiæ Christi, atque hanc esse totam hominis fœlicitatem: articulo 20. subiungitur. *Credimus nos huius iustitiæ sola fide participes fieri.* Cōfirmat hoc dogma novus Theologaster & Scholasticus inter Calvinianos Ferrius minister sui Pseudodoxi Scho-

lastici c. 23. §. 25. & his verbis explicat. *Quomodo hanc gratiam siue iustitiam apprehendere poterimus: ut enim peccatum Adami nostrum utique non fuisset nisi in eo interpretatiue essemus, & quidem per seminalem propagationem: sic nisi quodammodo simus cum Christo & in Christo, impossibile est illius iustitiam fieri nostram. Quæ verò est generatio inter Adamum & posteros, ea est fides inter Christum & renatos, quia per fidem habitat in nobis: & sic iustitia eius fit nostra, etiã si nõ mutet subiectũ. Ergo horum hominũ iudicio vt homo particeps fiat iustitiæ Christi tã necessaria est fides ac necessarium est hominem ex Adamo originem ducere & profeminari vt peccati originalis maculam contrahat. Cum autem nemo aliter originali macula inquinetur quam per carnalem & communem ex Adamo generationem, sic horum Ministrorum sententia nemo aliter Christo inseritur, nemo alia ratione Christum apprehendit quàm fide. Atqui infantes*

carent fide, fides enim ut ait Aposto-
 lus ex auditu est, id est ex percepto
 Euangelio, cuius intelligentiam cum
 infantes non possint capere, conse-
 quens est neque eos credere posse, ut
 consensu docent ipsi Gebennenses
 aduersus Lutheranos. Itaque secun-
 dum hanc Gebennensium doctrinam
 sequitur infantes non apprehendere
 Christum Christique iustitiam, nec
 inseri Christo, ideoque nec regene-
 rari, nec ab utero sanctos esse, imò
 nec in Baptismo sanctificari.

Respondet Calvinus in cap. 5. Ep.
 ad Rom. ad V. 17. *Ut Christi iustitia
 fruaris fidelem esse necessarium est; quia
 fide apprehenditur eius consortium. Infan-
 tibus peculiari ratione comunicatur. Ha-
 bent enim in fœdere ius adoptionis quo in
 Christi communionem adoptantur. Ve-
 rùm si dogma Calvinianum de fide &
 participatione Christi per fidem con-
 stat, si fides ut Beza affirmat est vni-
 cum instrumentum quo Christus ap-
 prehenditur, si quod Scholasticus*

Caluinianus docet, ad obtinendum iustitiæ Christi consortium fides perinde necessaria est, atque carnalis ex Adamo origo necessario requiritur vt originale peccatum contrahatur, euidens est responsionem illam consistere non posse, quod & aliter ostendo. Iustificatio hominis fieri non potest si defit causa formalis, at hæc causa formalis secundum philosophiam Caluini est fides, sic enim ipse lib. 3. instit. cap. 17. de causis iustificationis philosophatur, vbi docet causam efficiẽtem esse Dei misericordiam & gratuitam erga nos dilectionem; materialem verò causam Christum cum sua obedientia perquam nobis iustitiam acquisiuit: formalem causam vult esse fidem. Stulta quidem est hæc philosophia sed tamẽ Calviniana est, quã positã nemo non videt tam infantes non posse sine fide iustificari quam impossibile est aliquid esse tale absque eo per quod solum constitui potest tale. Sed fortassis dicet aliquis

fidem nō esse propriē causam forma-
 lem iustificationis sed duntaxat in-
 strumentalem vt ipse etiam Calvinus
 loco citato & in cap. 3. ad Rom. ad-
 versum 22. eam appellat. Verum ne-
 que hac ratione effugiet conflictum
 horum dogmatum, quandoquidem
 fidem sic instrumentum esse asserunt
 vt affirment esse vnicum, idcirco Be-
 za ca. 5. Conf. art. 1. negat quēquam
 saluum esse qui moriatur antequam
 fide Christum apprehēdat. Præterea
 quocunq; se vertant horum dogma-
 tum assertores euadere non possunt
 quin manifestæ cōtradictionis con-
 uincātur. Cum enim tāquam certum
 statuunt eos qui ex fidelibus parenti-
 bus procreati sunt non solū à Bap-
 tismo, sed iam inde ab ipso vtero san-
 ctos esse & à peccato iustificatos gra-
 tia remissionis peccatorum & adop-
 tionis donatos esse, & tantum à Deo
 dilectos in Christo vt nulla illis dein-
 cept peccata imputentur, consequēs
 est hos omnes cum adoleuerint non

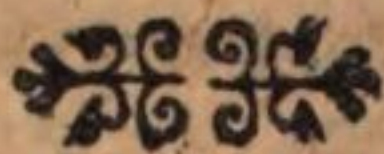
obtinere remissionem peccatorum gratiamque iustificationis per fidem, quandoquidem antequam credant, renati & iustificati ac iustitiæ Christi ipsis imputatæ participes in perpetuum effecti sunt. Quocirca hac præsumpta sanctificationis ab vtero prærogatiua & eius quam asserunt Nouatores positâ perpetuitate & constantia, manifestè sequitur natos ex fidelibus parentibus etiam postquam grandiores effecti sunt, multaque peccata perpetrarunt nunquam iustificari per fidem, sed potius fidem eorum posteriorem esse concessâ ipsis remissione peccatorum & gratiâ iustificationis; quod non tantum necessaria argumentatione ab aduersarijs extorquemus, sed etiam ab ijs qui in grege Calviniano familiam ducunt, pronunciatum accepimus & referimus. Est enim hoc quorundam Calvinianorum qui apud Batavos Contraremonstrantes vocantur dogma. *Deus delet peccata quâdo adhuc ei molesti*

SALUTE INFANTIVM. 151
sumus peccando, id est, quando neque cre-
dimus neque vitam emendamus, quia re-
conciliatio nostra cum Deo & non impu-
tatio peccatorum nostrorum præcedit fi-
dem nostram & pœnitentiam imò &
regenerationem & quod amplius est verbe
administrationem & vocationem, earum-
que causa est. Quorum verborum sen-
tētia est, illi cui Deus inspirat gratiam
fidei & quem excitat ad credendum,
iam remissa esse peccata eumq; cum
Deo reconciliatum esse: cum idcirco
Deus excitet illū vt credat, nimirum
sibi peccata non imputari sed remissa
esse, quia reuera peccata illi non im-
putantur vereque iustificatus est.
Quod est dicere peccatorem non iu-
stificari ipsa fide sed fidē illi inspirari
quia iustificatus est. Ita vero habet
Speciminis aut mōstri Amsterodamē-
sis articulus 176. quibus similia scribit
Scriba Cōciliabuli Dordraceni Festus
Hommius disp. 63. & consentiunt
Gomaristæ cum docent hominem
iustificari quando adhuc impius est,

ipsamque remissionem peccatorum
conuersione priorem esse vt refert
Malderus prima secūde quęst. iiii. ar. 3
Et in Antisynodicis cap. 6. Neque
ab hoc dogmate recedere aut illi ad-
uersari possunt Gebennenses nisi
Bezæ suo magistro repugnare velint.
Cum enim hic non minus audacter
quam impudēter ausus sit affirmare,
Dauidem etiam eo tempore quo se
se adulterij flagitio cōtaminarat non
excidisse à gratia adoptionis: quis nō
videat consequens esse adulterium
perpetranti, flagitium non fuisse im-
putatum sed remissum, ipsumq; pec-
cantem etiam cum peccabat fuisse
iustificatum? Quo concesso manife-
stè consequens est Dauidem huius
sui peccati remissionē non obtinuisse
per fidem neq; fide iustificatū fuisse.
Ne verò Bezæ quicquam videamur
imponere apponamus eius verba ex
colloquio Monpelgartenfi. *Ego dico,
Dauidem in adulterio perpetrato; retinuis-
se fidem & spiritum sanctum, neq; eam*

amisisse. Quod similitudine declarabo. Ebrius non amittit intellectum seu rationem; Et si, quamdiu ebrietas caput eius occupat ratio se se non exerat, sed similis sit animali bruto. Et quemadmodum ignis cineribus tectus, minimè extinctus est, sed latet: ita etiam gratia, fides, & Spiritus sanctus, in lapsibus electorum, ad tempus tīguntur ut non sentiantur, donec ad seipsos redeant & peccatum suum agnoscant, & pœnitentiam agant. Quod in Davidis adulterio quoque factum est: in quo gratia Dei ad tempus tecta, sed non amissa fuit. Neque hæc dubitanter pronuntiauit Beza, sed pertinacissima asseueratione confirmavit: cum enim aduersarius Prædicans Lutheranus his auditis exclamasset se ne toto quidem terrarum orbe oblato adduci posset ut tã manifestè impia suis proponeret: Respondit Beza, Ego vellem perire si aliter docerem. Ex his autem, quæ quidem apertissimis diuinæ scripturæ testimoniis teuiuncuntur, sic possumus argumentari: Davidi cum grauiissi-

num flagitium perpetraret non imputabatur illud peccatum, quandoquidem ex sententia Bezæ non fuit spoliatus gratiâ adoptionis & iustificationis, quæ secūdum Calvinianam definitionem in remissione peccatorum consistit: ergo etiam liberis fidelium sanctis ab utero nulla imputantur peccata quæ adulti committunt, quandoquidem, vt Gebenenses & Dordraceni decernunt, nunquam perit in illis vel aufertur semen diuinæ generationis & adoptionis iustificationisque gratia: ergo non obtinēt remissionem peccatorum neque iustificantur per fidem, sunt enim à prima origine sancti iustique & in hac dignitate semper perseuerant. Videant nunc Gebennenses & Dordraceni quomodo se ab hac conflictione dogmatum & manifestis antilogijs vindicare possint,

QVÆSTIO IV.

Vtrum Baptismus infantibus Gebennensium proffit & quam utilitatem & fructum afferat?

CVM pueri Gebēnenses suorum patrum iudicio sancti sint ab utero & hæredes regni, merito sciscitatur quid illis Baptismus conferat. Si nihil prodest, quorsum datur? Si nullus sit fructus, frustra datur: itaq; causam obtinebunt Anabaptistæ qui negant infantes esse baptizandos. Si constat aliquis Baptismi fructus, si est aliquod bonum, quotquot infantes sine sacro baptismo moriuntur, huius tanti boni iacturam patientur; cum tamen teste V Vitakero lib. 8. defensionis suæ aduersus Duræum negent Calviniani infantes vllum damnum pati. Quis tamen dubitet magnum id esse damnum? neque

enim existimandum est si quod est Baptismi bonum, id leue & exiguum esse aut à Christo fuisse instituendum hoc sacramentum nisi magnum eius extaret bonum. Olim quidem negarunt Pelagiani infantes nasci obstrictos reatu peccati originalis, non tamen eo prorupit eorum audacia, ut nullum esse Baptismi fructum affererent, ut intelligitur ex sermone 14. S. Augustini de verbis Apostoli, ubi aduersus Pelagianos in hunc modum inuehitur. *Dic mihi, obsecro te. Paruulis baptizatis Christus aliquid prodest, an nihil prodest? Necesse est ut dicat prodesse. Premitur mole matris Ecclesiae. Fortè quidem vellent hoc dicere: nam ratiocinationes eorum ad hoc videntur compellere, sed autoritate reprimuntur Ecclesiae, ne non dicam sputis hominum obruantur, sed ipsorum infantium lachrymis tanquam fluuio retrahantur. Si enim dixerint nihil prodesse Christum baptizatis infantibus nihil aliud dicunt quàm, superfluò baptizantur infantes. Ut autem non superfluò*

*baptizentur, quia hoc dicere non audent
prodesse Christum baptizatis infantibus
confitentur. Hæc S. Augustinus ser-
mone citato cap. 17. de Pelagianis,
quæ de Reformatoribus dici posse,
non est cur dubitemus. Planè non
audent negare Baptismum prodesse
infantibus: & tamen eorum ratioci-
nationes eò compellunt. Sciscitamus
enim ex illis quid putent Baptismo
conferri fidelium infantibus? An re-
missionem peccati & adoptionis gra-
tiam? At suos infantes iam ab ipso
vtero tanta gratia à deo donatos esse
pronunciant. Negant etiam hanc in
Baptismo vel per Baptismum cōfer-
ri: eam solum quæ iam data sit obfi-
gnari affirmant. Quid ergo prodest
Baptismus infantibus? An ingressum
ad regnum cœlorum aperit? Hoc af-
ferebant Pelagiani, iam verò Calui-
niani non sapientiores sed audentio-
res facti contēdunt suis liberis etiam
sine Baptismo patere regnum cœlo-
rum. Quod ergo tandem bonum in-*

fantibus extabit percepto hoc sacramento? an dicent infantibus prodesse vt cum adoleuerint exerant vim & efficaciam Baptismi percepti, hoc est vt exponit Catechismus Gebēnensis remissionem peccatorum sibi oblatam fide recipiant & certa animi fiducia statuunt, se ab omnibus maculis Christi sanguine esse purgatos: deinde in vitæ nouitate & Dei obediētia seruire Deo studeant. At hoc non satisfacit: nihil enim hæc responsio profert quod infantes ex Baptismo bonum percipiant quo in infantili ætate frui possint, ex quo Anabaptistæ concludere poterunt frustra & sine fructu Baptismum infantibus cōferri, ideoque nec esse conferendum.

Neque verò plus boni baptizatis infantibus confertur, eò quod, vt aiūt Ministri, Deus baptismo tanquam sigillo suas promissiones obsignet, suāque erga liberos fidelium misericordiam testetur: nam hæc obsignatio, si ea esset quam statuunt Nouatores,
ipsis

ipsis quidem infantium baptizatorum
 Parentibus prodesset, nihil tamen in-
 fantibus conferret : quandoquidem
 fides, cum nullam habeat, non possit
 confirmari hac obsignatione, quam
 neque ipsi intelligant. At audio Cal-
 uinum lib. 4. Instit. ca. 16. §. 9. *Non-*
nihil, inquit, emolumentum pueri è suo
Baptismo capiunt quod in corpus Ecclesie
insiti alijs membris aliquantò sunt cõmen-
datiores. Verum si iam ab utero sunt
 sancti & iustificati nec gratiam adop-
 tionis primùm in Baptismo accipiunt,
 iam sunt Ecclesie insiti & Christi
 membra, vt etiam re ipsa esse asserunt
 Nouatores, cum pronuntiant Baptis-
 mum eo fine illis conferri, vt eos non
 primùm fieri sed iam antea esse Ec-
 clesie & corporis Christi membra te-
 statum sit, atque etiam è numero
 eorū quos Deus suos reputat. Quid
 autem illos cæteris membris Ecclesie
 cõmendatiores reddere potest quàm
 si intelligatur esse Christi membra &
 filios Dei. Sed addit Calu. : *Vbi adole-*

uerint, eo ad serium Dei colendi studium non mediocriter stimulantur à quo in filios solēni adoptionis symbolo accepti fuerint, antequam per ætatem eum agnoscere patrem possent. Verum & hoc respōsum inane est, primū enim etiam si infantes non fuissent baptizati, satis potens esset illis stimulus ad redamandum patrem à quo cognoscerent se cum adhuc essent in vtero, in filios ascitos fuisse, & vi fœderis factos esse Christi participes. Deinde hic stimulus esset efficacior, si Baptismus iam grandioribus & ratione vtentibus conferretur cum eius fructum agnoscere possent, & præsenti oculo cererēt suis corporibus fœdus Dei fœderisque signaculum insculptum.

Nihil igitur possunt nouæ reformationis doctores in medium proferre quod Baptismum infantibus collatum magnopere commendet: haberent tamen si non sua somnia sequi mallēt quam Ecclesiæ Catholicæ decretis adhærere. Nos enim in Ec-

ellesia Catholica vt est in symbolo
 Constantin. credimus vnū Baptisma
 in remissionem peccatorum: atque
 hoc est primū & diuinū Baptismi be-
 neficiū nempe remissio peccati siue
 quod origine contractū est siue quod
 quis per se commisit. Sic Concilium
 Mileuitanum C. 2. *Paruuli qui nihil*
peccatorum in semetipsis adhuc committe-
re potuerunt, ideo in remissionem pecca-
torum veraciter baptizantur, vt in eis
regeneratione mundaetur quod generatione
traxerunt. Et S. Augustinus in Psalm.
 50. *Novimus ex Baptismo Christi solui*
peccata. Et in Baptismo spiritum san-
 ctum accipi docet idem li. 15. de Tri-
 nitate cap. 26. quo vt ait S. Chrysost.
 in Cateche. ad illuminandos qui bap-
 tizantur mundi fiunt, sancti & ipsis
 radijs solis puriores. Nā vt ait S. Cy-
 rillus lib. 2. in Ioan. cap. 42. *Quem-*
admodum viribus ignis intensius aqua ca-
lesfacta, non aliter urit quam ipse ignis:
sic Spiritus sancti operatione aqua, qua
baptizati corpus aspergitur reformatur ad

diuinam virtutem & potentiam! Nam
vt ait Apostolus ad Ephesios 5. mun-
dat Christus Ecclesiam suam lauacro
aquæ & vt ad Titum 3. scribit, saluos
nos fecit per lauacrum regeneratio-
nis. Denique qui Baptismo conse-
crantur Deo, veterem hominem
exuunt; nouum qui Christus est in-
duunt, & in nouos homines refor-
mantur, fiunt filij Dei, Hæredes re-
gni Christique cohæredes. Cum autē
Caluinianæ reformationis Ministri
hæc omnia suis suorumque sectato-
rum liberis asserant ab vtero esse cō-
cessa non autem Baptismo conferri:
nihil Baptismo præcipuum & singu-
lare relinquunt, quo primum Chri-
stianæ religionis sacramentum com-
mendetur.

Ac obmurmurabit aliquis & ob-
strepet quasi ministris Caluinianis nō
leuem iniuriam inferamus, obtendet
enim quod in Caluiniano Catechis-
mo docetur: in Baptismo peccatorū
veniam vitæque nouitatem offerri
atque etiam recipi quemadmodū per

Baptismum conferuntur ; Deinde Baptismum veluti quendam aditum in Ecclesiam esse. *Illic enim*, verba sunt Catechismi, *testimonium habemus nos cum alioquin extranei alienique simus in Dei familiam recipi ut inter domesticos censeamur.* Opponet etiam quæ in formula administrandi Baptismi perscripta sunt, quibus affirmant Ministri duplicem in Baptismo gratiam recipi scilicet remissionis peccatorum & renouationis. Verum hæc nihil nisi fucos & fumos continent, neq; enim Ministri fateri volunt, vel docere hæc diuinæ gratiæ dona per Baptismum conferri, quasi non baptizati infantes his omnibus careant, cum in ipsa formula Baptismi aperte testentur se ideo ipsos infantes recipere ad Baptismum quod sint heredes regni regnūque Dei sit ipsorū. Quemadmodum etiā Calu. 4. Insti. c. 15. paragrapho ultimo disertis verbis affirmat non ideo baptizari fidelium liberos ut filij Dei tunc primū fiant qui antè

alieni fuerint ab Ecclesia, sed solenni potius signo ideo in Ecclesiam recipi quia promissionis beneficio iam ante ad corpus Christi pertinebant.

Quid igitur dicet aliquis sibi volunt Ministri cum infantem baptizaturi eum offerunt Deo precanturque ut velit sibi oblatum infantem recipere, & remittendo peccatum ab origine contractum adoptare ut Christo dignetur inferere quo tanquam corporis eius membrum, bonorum omnium quæ in Christo sunt particeps efficiatur. Quorsum enim eiusmodi precatio si iam sibi persuadent infantem solutum esse reatu peccati originalis & à Deo adoptatum? Respondeo hæc esse vanitatem Ministrorum ut à Deo petant quod iam credunt esse concessum, quod vanum est & stultum.

QVÆSTIO V.

*Vtrum solis fidelium liberis privilegium
sanctificationis ab utero Calviniani
Ministri tribuere debeant?*

CVM Gebennenses Ministri probare volunt infantes fidelium non esse à Baptismo repellendos, argumentum inde petunt, quod in noua lege Baptismus eo loco sit quo in veteri lege Circuncisio: hac autem omnes fidelium Hebræorum infantes signabantur tanquam signaculo iustitiæ, tanquam hæredes promissionis comprehensi in fœdere: ex quo concludunt in noua lege omnes fidelium infantes Baptismo veluti signaculo insigniendos esse nullumque qui ex fidelibus sit procreatus ab eo esse reiiciendum. Cum enim Deus sub veteri testamento, vt se patrem paruulorum ostēderet, promiss-

sionem salutis in corporibus eorum insculptā signo visibili esse voluerit, indignum fore affirmant, si fideles à Christi aduentu minus confirmationis habeant, quando & eadem inquit nobis promissio destinatur quæ olim patribus, & clarius bonitatis suæ specimen nobis in Christo Deus exhibuit. Hac illi ratione colligunt infantes fideiū sub nouo testamēto per Baptismum in Ecclesiam publicè esse recipiendos, quod ad eos gratia adoptionis pertineat, cuius sigillum duntaxat non causam dicūt esse Baptismū, quēadmodū & olim circumcisionem asserūt fuisse signū quo Deus suam in liberis fidelium Hebræorum gratiam ob signabat. Sic Catechismus Calvinianus Dominica 50. & formula Baptismi, sic Beza cap. 4. suæ Cōf. art. 48. sic Calvinus lib. 4. Inst. cap. 16. Verum si rectè ac legitimè ratiocinantur huius præsumptæ sanctificationis assertores, necesse est vt aliis etiam quam fidelium liberis priuile-

gium sanctificationis ab utero concedant, quandoquidem non soli ex fidelibus progenitoribus nati infantes circumcisionis signaculo notabantur sed etiam alij, qui ex infidelibus alioquin erant procreati: nam si quis erat apud Iudeos seruus vel dominatus vel pecunia pretiōue emptus, circumcidebatur, quemadmodū Deus præceperat Genesis 17. *Infans octo dierum circumcidetur in vobis. Omne masculinum in generationibus vestris: tam vernaculus quam emptitius circumcidetur, & quicumque non fuerit ex stirpe vestra.* Quare si quis erat apud Hebræos infans vel dominatus ex seruo infideli procreatus vel emptus idemque ex infidelibus parentibus progenitus, debebat circumcidi ac proinde comprehendebatur in fœdere. Pari ratione ac iure si quis Christianus habeat seruum eumque infidelem puta Turcam Iudæum vel Paganum, si huic seruo proles nascatur, poterit Sacramento

Baptismi Deo consecrari. Similiter si vel iure belli vel pretio Christianus infantes fidelium sibi acquirat, poterit illos baptizare : quemadmodum Hebræi tales circumcidere debebāt. Iam vero secundum doctrinam Caluini & Gebennensium illi soli infantes Baptismo abluendi & consecrandi sunt qui probantur esse in fœdere. Ergo secūdum dogma Calvinianum & Gebennense concedendum est hosce infantes quāuis ex infidelibus parentibus progenitos comprehēdi in fœdere. At secundum eorundem Nouatorum dogma quicunq; comprehenduntur in fœdere iam Sancti sunt ab vtero, in filios Dei adoptati atque regni cœlestis hæredes, ita vt quos è vita præsentis migrare contingerit antequam aqua tingantur, non arceantur à regno cœlorum; quandoquidem ita visum est Caluino non leuem iniuriam Dei fœderi fieri si in eo tanquam per se firmo homines non acquiescunt : *cum eius effectus ne-*

que à Baptismo neque ab ullis accessionibus pendeat. Ita Calvinus lib. 4. Instit. c. 15. §. ultimo.

Quis autem non intelligit hoc consequens quod optima & perspicua consequutione ex decretis Gebenn. colligitur nihil habere probabilitatis? Quis enim sibi persuadeat infantē ex infidelibus procreatum emptum à fidei, habendum esse pro sancto & herede regni cœlestis etiā si aquis salutaribus non abluatur? an putas quia infantem ex paganis & infidelibus parētibus natum emisti vel quovis modo iure acquisivisti, si priusquā Baptismo abluatur, ex hac vita mortali discedat, vitam æternam & regnum consequetur, quo non pervenisset nisi tibi servus fuisset? quænam rogo te isthæc Theologia? Si quis novorum Ministrorum respondeat, eiusmodi infantes infidelium saluos fore etiam sine Baptismi salutaribus aquis quamvis etiam maneant in potestate parentum infidelium, si

modò sint de numero illorum quos
Deus arcano suo cōsilio elegit & præ-
destinauit ad vitam : contra verò ar-
cendos esse & penitus excludendos
ab ea felicitate etiā si baptizētur, qui
non fuerint in illo prædestinatorum
numero comprehensi : aduertat hoc
consequens longe absurdissimum ex
cuiusmodi responsione & dogmate
Caluiniano deduci, Christianos pa-
rētes non magis certos esse de salute
suorum infantium etiam baptizato-
rum quam certi esse possimus de sa-
lute infantium qui ex Turcis vel
Iudæis vel Paganis procreati sunt &
sine Baptismo in infanti ætate mo-
riuntur, quod qui credit iam Chri-
stianus esse desijt.

QVÆSTIO VI.

Quid sentiant Ministri Calviniani de sanctificatione infantum illegitimorum.

Sciscitatur vtrum hoc adeo op-
tandum & admirabile priuilegium
sanctificationis ab vtero, quod suis
liberis asserunt Ministri Calviniani,
velint etiam pertinere ad eos qui ex
adulterio vel fornicatione progeniti
sunt. Non existimo responsuros esse,
fideles nunquam in adulterium vel
fornicationem prolabi nisi velint ne-
gare Dauidem fuisse fidelem, quem
tamen Beza negat gratia & Spiritu
sancto fuisse priuatum cum adulterij
flagitio se contaminaret: nisi etiam
sua decreta velint rescindere quæ in
conciliabulo Dordrechtano Ministri
Angli, Bataui, Germani, Geben-
nenses, Calviniani sanciuerunt. Quæ-

rimus ergo, utrum qui ex huiusmodi congressu procreantur, sint ab utero sancti & à Deo in numerum filiorum ac hæredum asciti. Si negant, simul necesse est ut negent eos salutaribus Baptismi aquis abluendos esse, quandoquidem nullos existimant infantes esse baptizandos præter eos qui in fœdere Dei comprehenduntur, & quos Deus suis domesticis & filiis adiunxit. Si affirmant, dicunt quod per se planè incredibile est: quis enim sibi persuadeat prolem ex adulterio susceptam, antequam Baptismo sanctificetur, sanctam esse & ab ipsa origine trahere sanctitatem? Quis credat Deum hoc Abrahamo & eius posteris promisisse? Si negant eiusmodi prolem sanctam esse ab utero, exponant nobis quam de causa fiat ut parens cum adulterio se polluit, si fidelis est, non excidat à gratia adoptionis & sanctitate, proles vero concepta cum sit extra omnem culpam adulterij à parente perpetrati reijcia-

tur à gratia & hæreditate? Sin verò affirmant sanctam esse prolem, videant quam parum sibi suisque caveant & prospiciant. Quis enim satis fidere poterit cōiugi quæ existimet se etiam ex adulterio suscipere sanctam prolem ab utero : neque etiam ipso adulterij flagitio deserì à Spiritu sancto? Quid ad hanc quæstionem responsuri sint nouæ reformationis Ministri, expectamus : quod tamen aliàs responderunt & statuerunt hoc est. magnus ille & sceleribus suis celebris Calvinista Cnoxus in Scotiâ tales infantes à Baptismo reiecit : atq; etiam vt reijcerentur, Calviniani in Lituanica Synodo Vilnæ habitâ ann. 1589 die 11. Martij decreto sanciuerunt, vt etiam in Palatinatu anno 1586. cuius rei fidem faciunt articuli reformationis Calvinianæ eo anno disseminati, inter quos secundus hic erat. *Infantes qui ex illegitimo thoro nascuntur æternæ perditioni & damnationi obnoxij sunt nec per Baptismum iuuari possunt;*

Ita referunt Serrarius in cap. ii. lib. Iudiciū quæst. 4. Becanus in Aphorismis Calvinistarum. Atque huic sententiæ videtur fauisse Calvinus in cap. 23. Deuteron. ad v. secundum. Et sequitur ex eo quod ipse li. 4. Inst. cap. 16. §. 24. tradit, infantem ex fidei progenitum hæreditario iure secundum promissionis formulam, iam à matris utero in fœdere contineri: Nam successio hæreditaria non pertinet ad eos qui ex adulterio, qui ex incestu vel fornicatione progeniti sunt: ergo neque etiam benedictio promissa semini Abrahæ, hæreditario iure ad prolem illegitimam pertinebit.

At verò illud idem decretum iisdem Palatini Ministri refixerunt ac reiecerunt anno 1588. ut fidem facit libellus Germanicus ab illis editus, quem admodum refert Serrarius loco supra citato. Enimvero negari non potest eiusmodi infantes fuisse cōprehēsos in fœdere Dei inito cum Abrahamo:
nisi

nisi quis negare velit Phares quem Iudas filius Iacob ex Thamar nuru sua suscepit, quique fuit vnus progenitorum Dauidis ac ipsius Christi, fuisse comprehensum in fœdere, quod dici nō potest, cum benedictio Abrahæ promissa eos maxime complecteretur, e quibus Christus, benedictum semen Abrahæ, nasci debebat. Neque etiam quis iure poterit excludere ab hoc fœdere ducem fortissimum Iephthe, quem Apostolus ad Hebræos II. Sanctorum numero adscribit: & tamen fuit is filius meretricis. Vt enim hosce infantes Hebræos circumcidi oportebat, sic etiam credendum est comprehensos fuisse in fœdere. Ergo neque in noua lege reijci possunt à Baptismo. Ergo si verum est dogma Gebennense, sancti sunt etiam antequam Baptismo consecrentur: quod consequens quam absurdum sit quiuis intelligere potest.

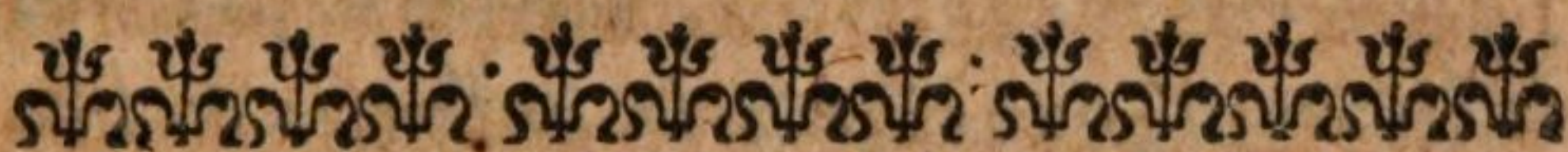
QVÆSTIO VII.

*Quid sentiant Ministri Calviniani de ijs
infantibus, qui maiores aliquos habent
fideles sed ex patre & matre infi-
delibus nati sunt.*

QVærimus hoc loco : utrum in-
fans cuius quidem Pater Ma-
terque sunt infideles, Auus tamen
vel proauus, vel alius ex antiquis pro-
genitoribus fidelis fuit, censeri de-
beat in fœdere comprehensus, & con-
sequenter ab utero sanctus; ita ut si
eum è vita mortali euocari cōtingat
priusquam sacramēto Baptismi pur-
getur, salutem & vitam æternā con-
sequatur. Petrus Pseudomartyr non
ultimus inter Sacramentarios novæ
reformationis magistros, ut apud
Schluffelburgium in Theologia Cal-
viniana lib. i. cap. 18. refertur; affir-
mat infantes ex fidelibus natos ad

Deum pertinere etiam priusquam baptizentur, & si neque patrem neq; matrem habeant coniunctos Deo, fortè habuisse aliquos ex maioribus qui fuerint Ecclesiæ membra, ideoque sanctos esse ex mera Dei misericordia. Beza etiam 2. parte responsionis ad acta colloquii Monpelgart. vt refertur in antithesi doctrinæ Calvinianæ & Christi edita à Lutherano Alberto Gavvero, asserit infantes nasci sanctos, si ex ijs siue proximis, siue superioribus parētibus orti sunt, qui per Dei gratiā vera fide Christum ex fœderis formula tam posteris suis quam sibi ipsis apprehēderunt. Nam vt idem Beza cap. 4. suæ confessionis art. 48. ait promissio à parentibus per fidem apprehensa, eorum quoque liberos comprehendit in mille vsque generationes, vt Exodi 20. scriptum est, & refert formula Baptismi præscripta Ministris Calvinianis. Et sanè qui ex Hebræis nati sunt etiam si proximos parentes habuerint infideles,

semper tamen habiti sunt inter filios
Abrahæ & in fœdere comprehensi;
ideoque etiam Circumcisionis legi
alijsque Iudæorum legibus subiecti
fuerunt. Quapropter si ea est vis fœ-
deris & promissionis Abrahamo fa-
cta, quæ efficiat ut sancti sunt qui ex
fidei aliquo progenitore originem
traxerunt, consequens est omnes in-
fantes qui ex Abrahamo, Isaac & Ia-
cob genus ducunt, & quotquot ex
fidelibus Christianis qui olim primis
Ecclesiæ temporibus vixerunt origi-
nem accipiunt, sanctos esse ab ipso
vtero: quo posito dicendum erit om-
nes Hebræos infantes nasci sanctos
atque etiam plurimos qui ex paganis
vel Mahometanis parētibus nascun-
tur. Sed cum hoc consequens falsissi-
mum sit, videant Nouatores Calui-
niani quid sibi statuendum sit & qua-
lem suis infantibus sanctitatem asse-
rant, quam Iudæorū & Paganorum
liberis communem esse eos fateri ne-
cesse est si sua dogmata cōstāter tueri
velint nec à suis decretis discedere.

QVÆSTIO VIII.

*Qualis sit ea securitas quam Calviniani
Ministri suis seſtatoribus pollicentur
de ſalute infantum qui ſine
Baptiſmo moriuntur.*

INſtructio ſeu forma Baptiſmi ad
miniſtrandi præſcripta Gebēnen-
ſibus Miniſtris hæc habet. Nullum du-
bium eſt, quin infantes noſtri ſint hæredes
vitæ quam Deus promiſit. Loquuntur
autem Gebennenſes de infantibus
iſtis etiam non baptizatis, quos ibi-
dem affirmant, ab vtero diſcretos &
ſegregatos eſſe à liberis infidelium.
De iſdem etiam Conciliabulū Dor-
drechtanum cap. 2. art. 17. ſic ſtatuit.
*Quandoquidem de volūtate Dei ex verbo
iſtius nobis eſt iudicandum, quod teſtatur
liberos fidelium eſſe ſanctos non quidem
naturā, ſed beneficio fœderis gratuiti, in
quo illi cum parentibus comprehenduntur.*

pij parentes de salute & electione suorum liberorum, quos Deus in infantia ex hac vita euocat, dubitare non debent. Quibus verbis Nouatores isti eam certitudinem salutis horum infantium asserunt, quæ sit fidei infallibilis, quæque diuini verbi testimonio, quo nihil certius, nihil verius esse potest, nitatur. Quam etiam certitudinem Calvinus pollicetur lib. 4. Instit. c. 15. §. 20. Infantes nostri, inquit, antequam nascantur, se adoptare in suos pronuntiat Deus, quum se nobis in Deum fore promittit, semini que nostro post nos. Hoc verbo continetur eorum salus. Cōsentit Beza cap. 4. confess. suæ artic. 48. vbi de infantibus fidelium sic scribit. Quos Dominus ab ipso utero sanctificauit, & ab infidelium liberis discreuit, quoniam promissio à parentibus per fidem apprehensa, eorum quoque liberos cōprehendit in mille vsque generationes. Hæc si vera sunt, consequens est tam certam esse salutem infantium qui ex fidelibus parentibus nati sunt, etiamsi

morianatur nondum Baptismo sanctificati: quam certum est, quicquid Deus suo verbo ac testimonio quod fallere non potest, testificatur, quod ita verum est ut aliter non possit.

Ego tamen contra hoc dogma Calvinianum sic oppono. Si salus infantium qui parentes habent fideles, certa esset nec in dubium reuocari deberet quod eam Deus suo verbo confirmauerit: certa esset salus omnium illorum infantium, nec ullus omnino ex fidelibus parentibus natus periret vel perire posset. Ratio consequentiæ est quod promissio diuina si quæ est qua Nouatores asserant hanc salutem suorum liberorum est vniuersalis complectens omnes liberos fidelium vsq; ad millesimam generationem: neque enim vllum diuini verbi testimonium profertur quo contineatur promissio aliqua fidelibus facta, quæ speciatim respiciat hos potius quàm illos eorum liberos, quæque de aliquorum potius quam

aliorum salute certiores parētes reddere possit. Ergo si certum est ac diuina promissione firmum priuilegiū quo fidelium liberis etiam non baptizacis salutem pollicētur, necesse est huius priuilegij gratiam ad omnes pertinere, omnesque beneficio huius priuilegij salutem consequi. Si verò non omnes qui ex fidelibus parentibus procreantur, saluantur, nec omnium est certa salus: priuilegium illud non esse diuinitus concessum, sed Calviniani cerebri commentum esse euidentissima cōsecutione colligitur. Atqui iam suprà demonstratum est & ex ipsis Gebennensium decretis & ipsa Ministrorum clara confessione probatum: non omnium qui parentes habēt fideles certam esse salutem, nec omnes salutis fieri participes. Est igitur illius priuilegij assertio vt Calviniana sic planè ficta & commēticia: non ad verum solatium fidelium parentum, sed ad interitum infantium & parentum deceptionem menda-

cissimè & malignè excogitata. Quid? annon impudenter suis sectatoribus illudit Beza; quum & sanctificationem & salutem liberorum diuini verbi testimonio ac diuina promissione certam ratamque affirmat, simulque eam promissionem fide parètum apprehendi: & tamen idem pronūtiat probabiliter tantum existimari gratia adoptionis donatos esse fidelium liberos? Nec solum suis sectatoribus illudit & imponit, sed & diuinæ veritati contumeliam impingit. Quid enim est contumeliosius aduersus diuinam veritatem, quàm asserere aliquid illius testimonio & promissione: nec tamen plusquam probabiliter vt verum haberi? Iam supra Bezæ & aliorum aperta testimonia retulimus, quibus fatentur non omnes fidelium liberos hoc priuilegio gaudere: His iuuat apponere duorum Calvinianæ Reformationis Magistrorū non minùs claram huius rei cōfessionem.

-lal-

-lvi-

l- -lal-

l- -lvi-

Primus testis sit Ioannes Serranus: hic enim in defensione sua aduersus Ioannem Hayum Societatis Iesu Theologum, parte 2. quæst. 1. exponens illa de liberis fidelium verba Apostoli 1. Cor. c. 7. Nunc autem sancti sunt, hæc scribit. Sanctum dicitur quod Deo separatū est atque consecratum. Propriè igitur & verè *συνεχόμενα* epitheto sancta vocatur Ecclesia, quod eam Deus è colluie generis humani segregarit, purgarit, adoptarit hæredem iustitiæ filij sui, quem ipsi donet, & ipsam filio, ut ipse sit in illa, & illa in ipso. Ita propriè Ecclesia complectitur Electos, propter quos etiam verè & propriè Ecclesia appellatur. Quum tamen generali vocatione complures censeantur ad Ecclesiam pertinere, quum in externa illius communione sint, idcirco sancti nomen latius extenditur, eos omnes comprehendens qui Christianam religionem profitentur, externaque illa forma existimantur esse Ecclesiæ membra: sicuti ciuium liberi, Ciuitatis. Sic ait Apostolus de fidelium liberis. Alioqui liberi

vestri impuri essent (quippe ex impuro
 Adami semine prognati) nunc autē sancti
 sunt. Vocantur autem infantes fidelium
 Baptismi sacramento initiati Ecclesie,
 sancti, non quod omnes singulatim bap-
 tizati, vera Christi sanctitate sint donati,
 sed quod ex fidelibus parentibus procreati,
 censeantur esse in Ecclesia, de fœderis for-
 mula, Ero Deus tuus ac seminis tui: ac
 proinde quantum quidem ex professione
 illa externa conijcere possumus, arbitramur
 illos ad Ecclesiam Dei pertinere. Nō quod
 necessariō id semper eveniat, quia promif-
 sio non est generalis de omni semine, sed
 tantūm de illo in quo singulatim efficax
 est electio (alioquin Ismaël & Esau es-
 sent filij seminis) sed quoniam de arcana
 Dei electione minimē debemus inquirere,
 sed de ijs qui Ecclesie privilegio donantur,
 ex charitatis formula & iudicio benè esti-
 mare, donec aliter effecta demonstrarint.
 Hæc Serranus Calvinianæ vanitatis
 defensor, quibus apertè profitetur
 non esse certum omnes fidelium li-
 beros, gratiæ adoptionis & sanctita-

tis Christi fieri participes; quod etiam extendit ad baptizatos, quos tamen fide Catholica certum est omnes in Christo regenerari & in filiorum sortem transferri.

Alterum testem aduocamus è Magna Britannia. Is est inter Caluianianos famigeratissimus Vvitakerus, qui in libro defensionis suæ aduersus Duræum hæc scribit. *Me dicere affirmas fidelium filios ipso originis iure ad Abrahæ semen pertinere, quasi sentiam, quicumque ex ijs parentibus nascuntur, eos genuinos esse filios Abrahæ: quod mihi nunquam in mentem venit. Non enim qui filij carnis, ij filij Dei, quemadmodum Apostolus docet. Id verò dico, qui ex sanctæ stirpe procreantur, quia in ipso fœdere Dei comprehenduntur, & promissio vitæ æternæ ad illos pertinet, quantumvis externo sacramento sine sua culpa careant, nihil tamen esse de illorum interitu pronuntiandum, fieri enim posse ut sine sacramento vi promissionis seruentur. Ita hic Cantabrigiensis Professor: qui sanè non*

audet affirmare liberos fidelium certo salutem consequi, sed solum pronuntiat nihil esse de eorum interitu iudicandum. Vult enim parentes quos latet diuinæ Electionis arcanum iudicium ac decretum, suspensis animis nihil statuere de interitu vel salute suorum infantium, eorumque salutem diuino iudicio ac decreto committere.

Tertius nobis testis erit Doctor olim Heidelbergensis Pareus, cuius est hoc ex eius lib. 6. de amissione gratiæ & statu peccati testimonium. *Nec Zuinglius, nec Calvinus, nec quisquam nostrum, indefinite omnes infantes sine baptismo, vel in utero matris, vel in partu, vel cum ad Baptismum gestantur discedentes, in cælo cum Beatis collocant, sed de solis infantibus Ecclesiæ in fœdere natis, si morte præueniantur, canone charitatis ita pronuntiant, ex singulari privilegio promissionis parentibus & liberis factæ in fœdere, Ero Deus tuus & seminis tui, salva tamen electione, quæ ut olim*

in Abrahami & Isaaci familia, ita d. in-
ceps infidelium liberis sæpe discrimen fa-
cit, nobis nec scrutandum, nec sugillan-
dum, sed adorandum. Hæc ex Pareo, vt
refert Malderus Episcopus Antwerp.
in antisynodic. Dordracenis ca. 2. n.
5. Ex quibus apertissimè colligitur ne
quidē ipsorum Reformationis Cal-
uinianæ Magistrorum iudicio certos
esse parentes fideles de iustitia san-
ctitate & salute suorum liberorum.

Quid igitur causæ est, dicet ali-
quis, quod & Gebennenses in for-
mula Baptismi affirmant parentes fi-
deles non debere dubitare, quin sui
liberi sint hæredes regni: & Dordra-
ceni cap. 1. doctrinæ art. 7. pronun-
tiant pios parentes de suorum libe-
rorum electione & salute non debere
dubitare, quod de voluntate Dei ex
verbo ipsius sit iudicandum? Nam si
non constat de omnium salute, pro-
fectò de singulorum salute dubitare
iure possunt, cum de nullius particu-
laris salute & electione certi esse pos-

sint parentes, si vera sunt Caluiniana decreta. Sed, vt inquit Tilenus in notis Dordracenis ad art. cit. vocolæ huius, *Non debent dubitare*, inepto testorio Synodus Caluiniana Dordracenorum, suorum doctrinam incrustare voluit, quasi dicat: *Etsi res ita se habeat, parentes tamen non debent, id est non tenentur, aut mandato aliquo obstringuntur, vt de liberorum suorum, in infantia morientium salute dubitent*. Videant porrò sectatores horum Magistrorum quibus strophis sibi illudipatiantur. Non negant Dordraceni & Gebennenses aliquos ex multis fidelium infantes excludi à regno Beatorum, non negant esse dubitandum de eorum salute: nam contrarium expressis verbis docent. Neque quis sibi imponi patiatur, quod Dordraceni in cōclusionē canonum subiiciant se, eos detestari qui asserunt multos fidelium infantes ab vberibus Matrum innoxios abripi & tyrannicè in gehēnam præcipitari. nam

vt alibi, sic & hoc loco, nihil nisi verba dant, inquit Tilenus. Nam etiã si fidelium liberi excludantur à regno cœlorum, non tamen innoxij excluduntur, si sine Baptismo moriuntur, quare nec tyrannicè arcētur à regno Beatorum. Cum igitur Dordraceni detestantur eos qui Deo Tyrannidem impingunt, non propterea asseuerāt omnes infantium liberos esse hæredes regni ac re ipsa salutem adipisci: de qua tamen non esset vllomodo dubitandum si verum esset quod illi supponunt, Deum verbo suo testari illos esse sanctos fœderis gratuiti beneficio. Quod verò dicunt promissionem fœderis respicere solum Electos, si verum est, ad id valet vt nihilo certior sit salus infantium qui ex fidelibus parentibus nati sunt, quàm eorum qui parentes habent Mahometanos, Paganos ac infideles: nam & aliqui liberi horum infidelium possunt esse electi, & omnium electorum salutem infallibilem esse fateri

fateri necesse est : itaque falsum erit quod Beza ca. 4. suæ confess. & Gebennenses in formula Baptismi affirmant, liberos fidelium, Deum ab ipso vtero sanctificatos ab infidelium liberis discreuisse. Sic omni ex parte doctrina Calviniana secum pugnat, ac seipsam evertit.

QVÆSTIO IX.

Vtrum Calviniani certiores sint de salute liberorum baptizatorum.

R Espondeo certos quidem eos esse posse de salute infantum baptizatorum, si Catholicam Romanæ Ecclesiæ doctrinam ac fidem amplectantur : sin verò perseverant in sequela & doctrina Gebennensi, incertissimos reddi, immò falli gravissimè & hallucinari, quum sibi persuadent suorum infantum quos Baptismus Deo consecrauit, certam esse

salutem : quod ego sic demonstro.

Primum secundum doctrinam suorum Magistrorum quam in suo Catechismo profitentur, nihilo certiores sunt de baptizatorum salute, quam de eorum salute qui ex hac vita discedunt ante susceptum Baptismum : atqui demonstratum est falli ac fallere Ministros quum pronuntiant fidelium infantes iam ab utero donatos esse gratiâ adoptionis, idcôque salutis ac vitæ æternæ participes fieri etiamsi non baptizati moriâtur. Ergo nulla illis hos Magistros sequentibus relinquitur certa spes de salute suorum infantium baptizatorum. Quod verò non aliam nec certiore spem illis Ministri relinquant de salute baptizatorum quam de fœlicitate non baptizatorum, manifestum est ex eo quod negent Ministri Baptismo tolli reatum peccati originalis ac labem illius deleri : affirmentque Baptismo solùm obsignari Dei promissionē & gratuitam remissionem :

Baptismumque esse symbolum non quo deleantur peccata, sed quo Deus sigillo obsignet gratiam adoptionis & remissionis, quia iam infantem ab utero dignatus est, ut docet Calvin. l. 4. instit. cap. 15. §. 1. & 2. ubi negat S. Petrum 1. 3. 21. affirmantem Baptisma nos saluos facere, significare voluisse, ablutionem & salutem nostram aqua perfici: aut, aquam purgandi, regenerandi, renouandi virtutem in se continere: vel in eo salutis esse causam, sed duntaxat talium donorum cognitionem & certitudinem in hoc sacramento percipi. Ac tandem §. vltimo negat Calvinus effectum fœderis & promissionis à Baptismo vel vllis accessionibus pendere, ut negat ideò baptizari fideiū liberos ut filij Dei tunc primū fiāt, qui antea alieni fuerint ab Ecclesia. Quibus cōsentit Catechismi Gebennensis ac nouæ Reformationis doctrina: nam Dominica 50. docetur Baptismi signum non esse infantibus

fideliū denegandum, nec posse sine iniuria denegari, propterea quod substantiæ Baptismi iam sint participes, hoc est, Christi & gratiæ adoptionis ac iustificationis per Christum concessæ. Quare negat Beza cap. 4. suæ conf. art. 49. salutem infantium à Baptismo pendere; ut etiam Vviterus negat eos ullum damnum pati qui non accepto hoc sacramēto moriuntur: & Ioan. Serranus negat necessarium ac infallibile esse ut omnes fideliū infantes Baptismo initiati, vera Christi sanctitate donentur. Ita ratum est ac fixum dogma apud Calvinianos Baptismo nihil gratiæ, nihil sanctitatis, nihil iustitiæ, infantibus fideliū accedere quod iam non sit ab utero concessum: ut mirum non sit si nihilo certior sit apud eos eorum salus à Baptismo percepto quam ante Baptismum. Quare sicut pronuntiant infantes sine Baptismo morientes probabiliter censerī filios Dei & hæredes regni, sic etiam baptizatos

nonnisi probabiliter haberi filios Dei non verentur dicere: quod audacter affirmavit Beza in Colloquio Mompelgart.

Iam ergo nihil est quod quis miretur si ij, quibus adeò vilis est Baptismus, nullaque eius virtus & efficacia esse videtur: malint suos infantes potius mori sine Baptismi sacramēto quam eos baptizandos offerre Catholicis Sacerdotibus, vel permittere vt ab aliqua muliere vel persona priuata domi extra concionem baptizentur. De qua eorum consuetudine & lege adscribam, quæ Hieremias Ferrerius antea Calvinianæ Reformationis Minister, postea verò Catholicæ veritatis & Romanæ fidei Defensor litteris consignauit in eo opere quod aduersus Romani Pontificis hostes de Antichristo gallico sermone conscripsit, ex quo hæc latinè reddita atteximus.

Baptismi sacramentum vt à Christo institutum, atque vt necessarium

ad salutem mediū à Christianis omnibus semper habitum est, sic eorum nemini pro quibus peteretur denegādum in Ecclesia visum est, vbi praesertim grauior imminēte mortis discrimine necessitas ingrueret. calliditā Hugenotti, quę fuit ab ipso Schismatis exordio barbaries eorū atque immanitas, adeò liberis suis male cōsultum voluerunt vt lege lata sancirent, ne cui Baptismus extra consuetos concionum dies, urgente licet vel periculosissimo morbo, conferretur. Quę lex quam iniqua quam belluina sit quis non intelligit? Nam vbi illi vnquam vel ex scripturis, vel ex Patribus aut Conciliis, vel etiam ex eorum scriptis quorū ab Ecclesia Apostasiam imitātur, didicisse potuerunt non alio loco nec tēpore Baptismum esse conferendum, quam quo conciones haberi solent? Atque vt illis concedam non esse sacramētum hoc à diuino verbo seiungendum, nego tamē de alia diuini verbi parte debere id intelligi, quam de ea qua Baptis-

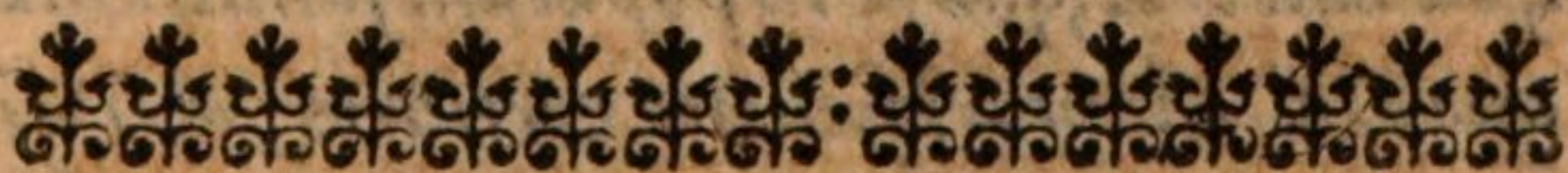
ni forma vel institutio continetur. Neque enim omnis cōcio Baptismo conuenire potest. Et sanè quid absurdus, quid magis contra omnem humanitatem, quā vt infantem sine Baptismo mori sinant, eò quod concioni interesse non possit, in qua for-
 tè de aqua olim in Cana Galilææ cō-
 uersa in vinum, vt non rarò factum est, sermonem haberi contingat: & quod moribūdus extremis hæretem labris & iam iam fugientem animam retinere non valeat, vsque dum inchoatam de aliqua è biblijs historia à Baptismi Sacramento prorsus aliena concionem Ministellus absoluerit? Neque vero quoties huiusmodi sacramentum administraturi sunt, susceptum dicendi argumentum, licet ad eam rem minimè accōmodatum, vllatenus mutare consueuerunt. Vt hanc inter eos Tyrannidem nemo non videt, æquissimus verò quisque detestatur: vnde in conciliabulo habito in oppido S. Maxent. im-

pijsſimam hanc legem nonnulli con-
uellere moliti erant, ac ſanciri cura-
uerant, vt ijs in locis quibus publicæ
precationes horis à concione diſtin-
ctis haberi ſolent, ſi qui offerrentur
infantes egroti, mox Baptiſmo dona-
rentur: ſed decretum illud poſtrema
corū Synodus reuocauit, prouincijs.
que omnibus edixit paratos ad eſſe
ſingulos, vt in alia proximè futura
Synodo contra eos anathema pro-
clameretur, qui liberos ſuos ſecundum
Dei atque Eccleſiæ ſtatuta baptizari
maluerint, quam ſine Baptiſmo pe-
rire quod à concionis vſque finem
vitam protrahere non potuerint. Ni-
mirum adeò vereri videntur Mini-
ſtri nouatores ne meliores eos ſeipſis
ac paulo ſapientiores eualiſſe quiſ-
quam putet. Hæc Hieremias Ferre-
rius. Atque vtinam hæc à perditis ho-
minibus introducta conſuetudo &
ſancita lex talis eſſet, quæ nobis tan-
tum ritus alicuius religioſi nō tamen
neceſſarij ceremonialem vſum inter-

diceret, neque autoribus ipsis alijsq;
 innumeris mortem afferret: nihil es-
 set causæ cur a deò commoueremur,
 quanquam neque hoc ferendum es-
 set: verum cum talis sit ex qua tot
 infantium qui numerari non possunt
 interitus sequatur, qui vitæ & fœlici-
 tatis participes regno beatorum iam
 fruerentur, si ut porterant salutaribus
 Baptismi aquis purgati fuissent: quis
 non & hanc consuetudinem legem-
 que perniciosissimam & eius autores
 ac defensores detestetur? Liccat mihi
 aduersus hoc hominum genus illa
 verba vsurpare quæ olim autor Hy-
 pognosticon aduersus Pelagianos li.
 5. cap. vltimo. *O cæca vestrorum sen-
 sum corda. O Magisterium quod obuola-
 tum mortali nebula vobis Diabolus propi-
 nauit! Quis hæc Catholicorum sapientissi-
 mus, imò quis Christianus, ferat? Quis
 vos non horreat potius nominare, quam
 cernere ut verbum Dei fidele in parte veri
 & in parte mendacijs esse prædicetis? Id
 est in maioribus quia vere in remissionem*

baptizantur : in paruulis autem mendax, quia sic in remissionem peccatorum tingantur. Vos enim ô Gebennenses Deum partim veracem partim mendacem in Baptismo paruulorum facitis, cum eos qui sacro lauacro Diuinitati consecrantur, negatis omnes remissionis iustificationisque gratia donari, & quibusdam adoptatis alios reijci audetis affirmare. Itaque diuinam promissionem in parte paruulorum falsam & fallacem redditis. Quid dico in parte paruulorum? Verius dixissem in maioribus & paruulis omnibus Deum fallacem exhibetis, à quo nihil per Baptismum gratiæ in baptizatos conferri reclamantibus scripturis pertinacissimè contenditis. Quando iam vel quid à vobis dicitur verum, aut dicetur, cum in illo loco, ubi veritas Christus in Spiritu sancto baptizans omnes curat ad se venientes peccati vulnere sauciatos, Deo mendacium dicere non timetis? Verba namque Dei sūt symboli verba. Non fefellit Deus tradens per

Apostolos suos Ecclesie sue sanctae Catholicae, credentes in remissionem peccatorum baptizari. Vt quid enim iussit in remissionem peccatorum, si non facit verè remissionem? imò ideò iussit quia facit. Est enim Deus verax omnis autem homo mendax. Ps. 115. Omnino in remissionem peccatorum baptizantur & paruuli, alioquin non habebunt in regno coelorum vitam. Dimittitur enim eis regeneratione spiritali quod traxerunt ex Adam generatione carnali. Stulte Hæretice, respice ad IESVM, qui propterea vocatus est IESVS, idest, Saluator: quia sic dicit Euangelista, ipse saluum faciet populum suum à peccatis eorum.

QVÆSTIO X.

Vtrum Ministri Gebennenses possint absque cõtumelia Numinis omnes fidelium infantes baptizare.

SI ea quibus Gebennenses aduersus Anabaptistarum sectam Pæ-

do baptismum asserunt, rectè ab illis constituta & cōfirmata sunt, planum est ex eorum sententia dicendū esse omnes fidelium infantes omni exceptione semotâ diuini fœderis tabulis comprehendi, sic enim disputant. Quod ante institutum Baptismum erat Dei populo Circuncisio, id post Christi mortem Euangelij tempore esse Baptismum, atque hunc in Circūcisionis locum subiisse: ita vt quidquid Circuncisioni conuenit ad Baptismum pertineat, exceptâ visibilis cæremoniæ differentia. *Perinde enim ac Circuncisio*, inquit Calvinus lib. 4. Instit. cap. 16. §. 4. *quia tessera Iudæis quædam erat, qua se in populum familiamque Dei adoptari fiebant certiores, ac ipsi etiam vicissim nomen se Deo dare profitebantur, primus illis erat in Ecclesiam ingressus, nunc quoque per Baptismum Deo initiatur ut eius populo ascribamur. Pergit deinde eodem capite §. 5. Quod si fœdus firmum & fixum manet: Christianorum liberis non minus hodie competit*

quam sub veteri testamento ad Iudæorum
 infantes spectabat. Atqui si rei signatæ
 sunt, participes, cur à signo arcebuntur?
 Si veritatem obtinent, cur à figura depel-
 lentur? Hæc Calvinus quæ profectò
 nulla ratione constare possunt, nisi
 statuatur omnes fidelium infantes
 fœderis tabulis comprehendi, om-
 nesque promiscuè nullo discrimine
 facto ad sacrum signaculum hoc est
 Baptismum esse admittendos. Nam
 omnes Hebræorum infantes lex di-
 uina præcipiebat die octaua circūcidi;
 omnes igitur diuini fœderis tabulis
 comprehensos fuisse fatendum est:
 quo posito hoc ex ipsis Calvinianæ
 doctrinæ principijs conficimus. *Evi-*
dentissimum est (inquit Calvinus cap.
 citato §. 6.) *Quod semel cum Abrahamo*
Dominus fœdus percussit non minus hodie
Christianis constare: quam olim Iudaico
populo. Sed illud fœdus cum Abraha-
mo initum omnes omnino Iudæo-
rum infantes complectebatur. Ergo
omnes Christianorum infantes eius

dem fœderis tabulis comprehendī
necesse est. Qui bene utrumque expendet
omnia, hoc consequi animadvertet, ait Ca-
techismus Calvinianus Dominica 50.
Neque enim eius gratiæ quæ Israël ante
collata fuerat, hac lege nos participes fe-
cit Christus, ut vel obscurior erga nos esset
vel aliqua ex parte imminuta. Quin po-
tius & luculentius eam in nos & abun-
dantius effudit. Omnes igitur fidelium
infantes ad Baptismum admittendi
sunt, ut olim omnes in fidei populo
signaculo Circuncisionis signabātur.
Nam si fas esset aliquos ex fidelibus
progenitos infantes à Baptismo re-
pellere, consequens esset, ut citatus
Catechismus affirmat, Christi aduē-
tu gratiæ Dei aliquid nobis decessisse.
Sic enim Catechismus. Cum Dēus sub
veteri testamento ut se patrem parvulo-
rum ostenderet, salutis promissionem in eo-
rum corporibus insculptam esse voluerit
signo visibili, indignum foret, si minus
confirmationis à Christi aduentu habeant
fideles, quando & eadem hodie nobis pro-

missio destinatur, quæ olim patribus: & clarius bonitatis suæ specimen nobis in Christo Deus exhibuit. Hoc igitur apud Gebennenses fixum ratumque esse debet omnes infantes ex Christianis progenitoribus natos sancti ac diuini fœderis tabulis comprehendî, ideoque nefas esse illos à Baptismo arceri: vt etiam disertis verbis affirmat Beza cap. 4. suæ confess. art. 48.

Iam vero quæ sit, iudicio Ministrorum, diuini fœderis gratia, quæ securitas salutis eorum quos tabulæ illius fœderis comprehendunt, paucis explicemus. Caluinus li. 2. Insti. cap. 10. §. 8. rem declarat his verbis: Sic semper pepigit cum seruis suis Dominus, Ero vobis in Deum, & vos eritis mihi in populum, quibus verbis & vitam & salutem, & omnem summam beatitudinis comprehendî prophætæ quoque exponere soliti sunt. Non enim David sine causa sæpius pronuntiat, Beatum populum cuius Dominus est Deus! beatam gentem quam in hereditatem sibi elegit: nec terre-

*ne quidem felicitatis gratia, sed quoniam
à morte eripit, perpetuo conseruat, eter-
naque misericordia prosequitur quos in
populum assumpsit. Itaque si iudicium
Caluini sequimur, non est dubitādū
de illius salute ad quem fœdus perti-
net: quo cum omnes ex fidelibus
progeniti infantes comprehēdantur,
eorum quoq; salutem verbo fœderis
cōtineri disertis verbis affirmat Cal-
uinus lib. 4. Instit. cap. 15. §. 20. nec
aliter docēt nouæ reformationis Sc-
ētatores & ministri vt patet ex iis quæ
in formula administrationis Baptis-
mi Ministris præscripta traduntur.*

*Hanc vero salutis promissionem
& gratiam asserunt ijdem Ministri sa-
cramento Baptismi veluti sigillo à
Deo confirmari & obsignari. Aiunt
enim sacramenta esse veluti verbi
appendices & in eum vsum adhiberi
vt sint testimonia gratiæ Dei ac ve-
luti quædam beneuolentiæ qua erga
nos affectus est sigilla, quæ ipsam no-
bis obsignando promissionem di-
uinam*

vinam confirmant, nobisque testa-
torem imo ratam quodammodo fa-
ciant: ita Calvin. lib. 4. Instit. c. 14.
§. 7. & Beza cap. 4. Confess. art. 3.
quod ipsa in Catechismo Calviniano
Sacramenti definitio posita declarat,
quæ talis est. *Sacramentum est Divinæ
erga nos benevolentiae testificatio quæ vi-
sibili signo spirituales gratias figurat ad
obsignandas cordibus nostris Dei promif-
siones, quò eorum veritas melius confir-
metur.* Hæc causa est ob quam Calui-
niani Ministri clarè & apertè affir-
ment fidelium liberos non ideo bap-
tizari vt filij Dei tunc primum fiant,
sed solemni potius signo nimirum
Baptismo ideo recipi in Ecclesiam,
quia in fœdere comprehensi iam an-
te, nimirum ab ipso vtero, Sancti,
ab infidelium liberis separati & dis-
creti, à Deo in filios adoptati, ad Chri-
sti corpus pertinebant. Sic Calu. lib.
4. Instit. cap. 15. §. ultimo. & ad art.
1. Facultatis Parisiensis, sic Calvinia-
na formula administrationis Baptis-

mi & ipse Catechismus nouæ reformationis.

His itaque declaratis quæ apud Gebennenses certissima & verissima habentur axiomata, facillimum erit demonstrare Calvinianos Doctores aduersus Dei veritatem adeò contumeliosos esse, vt Deum & fallacem & mendacem illusorem faciant, neq; eos sine summa Diuinæ veritatis iniuria posse asserere omniū infantum qui tabulis fœderis comprehenduntur, certam esse salutem, atque eius gratiæ certam firmamque promissionē Baptismo obsignari, nec eos vllō iure omnibus fidelium infantibus Baptismum posse administrare: id verò luce meridiana clariùs in hunc modum demonstratur.

Si Deus verbo suo certam salutem quam non vult præstare pollicitus est: si sacramento tanquam sigillo & signaculo testatus est se eos adoptare & tanquam filios paterna beneuolentia complecti, quos tamen nec

adoptare nec in sortem filiorum admittere voluit, sed arcano suo decreto & consilio repellere statuit: consequens est & Diuinæ promissionis fœderisque verbum fallax & mēdax esse & sacramenti Diuini sigillum falsum ac vanum esse, Deum potius ludificari quam seriò cum hominibus fœdus inire. Atqui si vera sunt Gebennensium Magistrorum placita, Deus verbo fœderis sui salutem ijs pollicitus est quam exhibere non vult & sacramenti signaculo testificatur se eos in filios asciuisse, quos abscondito suo decreto reiecit à gratia filiorum. Ergo si Gebennensium stant decreta, consequens est verbum Dei Dei fallax & mendax reperiri ac Diuini sigilli testimonium inane esse: vel certe Gebēnensium decreta non posse consistere si Dei verbo ac fœderi sua constet veritas ac fides & sacramenti maneat integritas. Prima huius argumenti propositio clara est & euident, nec de eius consequentione

rationabiliter, vel probabiliter dubitari potest. *Nam nisi quis fallacem vocare Deum volet, inane ab ipso symbolum proponi, nunquam dicere audeat, inquit, Calvinus lib. 4. Instit. cap. 17. §. 10. atqui valde inane est symbolum & plane mendax, quod adhibetur ad id obsignandum quod re ipsa non est: facit igitur fallacem & mendacem Deum qui Deum facit authorẽ ad cõ fallacis signaculi, quiq; asserit Deum & verbo & sigillo suam erga eos paternam benevolentiam testificari, quos à gratia & salute filiorum reiicere cõstituit. Iam altera eiusdem argumenti propositio demonstranda est. Si vera sunt Gebennensis Theologiæ decreta, Deus ijs omnibus quos in fœdere voluit comprehendere certam salutem promisit, eamque promissionem ac benevolentiam sigillo sacramenti, in veteri quidem fideli populo Circumcisione, deinde verò in nouo per Baptismum obsignauit; atqui, si vera docent Geben-*

nenses, Deus non omnes qui fœdere comprehenduntur amplectitur vt filios, nec omnibus salutem exhibet quos tamen vult sacramentum vt suæ gratiæ & adoptionis sigillum recipere. Ergo si stant Calviniana decreta euidentis est & verbum diuini fœderis & diuinum sigillum falsum & fallax esse. Prima huius probationis propositio certa & perspicua est ex ijs quæ ex doctrina Caluini & nouæ reformationis dicta sunt de gratia Diuini fœderis. Altera etiam propositio non minus certa est in Schola Gebennensi, si duo statuantur quæ ipsi nulla tergiuersatione possunt rejicere nisi sua ipsi refellant & refigant decreta. Primum est, omnes ex fidelibus progenitoribus infantes natos tabulis fœderis comprehendendi, nec vllum ex his infantibus à Baptismo iure arceri posse, quod supra satis superque declaratum est. Alterum est, non omnes infantes etiã si baptizati sint & ex fidelibus progeniti adoptari à

Deo, gratiaque iustificationis donari: quod etsi falsissimum sit & cum Catholica veritate pugnans, esse tamen Gebennensium Magistorum dogma ipsorum testimonijs atque etiam ex eorundem placitis consequens esse demonstratum est. Vera igitur est vtraque probationis propositio & evidens consequentia. Sic evidentissimè sequitur Gebennenses Deum facere illusorem, mendacem, authoremque fallacium signorum, quæ nihil sint nisi vanæ, inanes, & lusoriæ vmbra: quo nihil potest dici vel cogitari contumeliosius aduersus summam quæ in Deo est Deique verbo veritatem.

Quid ad hoc Gebennenses? an est aliquid quo se tueri possint? nempe excipient in sacramento Baptismi offerri omnibus diuinas promissiones. Sed frustra hoc; nam si offeruntur, quid causæ esse potest, cur non omnes fidelium infantes Baptismo consecrati ex his diuinis promissio-

nibus adoptionis gratiam percipiant? Neque enim in hac infantium causa possunt obtendere illam quam in causa adultorum afferunt rationem. *Certum est, (inquit Calvinus lib. 4. Instit. cap. 14. §. 7.) nobis à Domino misericordiam ac gratiæ suæ pignus cum sacro suo verbo, tum sacramentis offerri, verum non apprehenditur nisi ab ijs qui verbum ac sacramenta certa fide accipiunt.* Nam hæc in infantibus exceptio locum non habet, & ipse Calvinus alibi disertis verbis docet aliam esse rationem infantium: ad quos nec pertinet quod Catechismus Calvinianus, Dominica 47. pro causa infructuosi sacramenti his verbis affert. *Quanquam oblata sibi in sacramentis Dei dona, in nihilum, ut ita dicam, redigunt impij, quantum ad ipsos spectat, non tamen propterea efficiunt, quin sua vis & natura sacramentis maneat.* Non enim in infantibus ea potest esse impietas qua promissiones sibi oblatas respuendo, sacramentum quod percipiunt infru-

etuosum & inefficax reddant. Nec
vlla alia ratio excogitari potest quâ
Gebennenses explicent consensio-
nem diuinæ veritatis, ac sacramenti
sacrique signaculi firmitatem cum il-
lo suo dogmate cōcilient, quo statuūt
non omnes infantes ex fidelibus pa-
rentibus natos, atque etiam Baptis-
mo initiatos, diuinæ gratiæ & adop-
tionis fieri participes: à quo tamen
dogmate non possunt recedere, nisi
illud suum decretum de certissima
salute omnium quos Deus semel in
filios adoptauit gratia iustificationis
sanctificatos, mutare & refigere ve-
lint. Neque se expedient aut expli-
cabunt si negare audeant omnes in-
fantes fidelium tabulis fœderis com-
prehendi. Nam hoc effugium omni
ex parte illis esse præclusum intelliget
quisquis hætenus dicta comprehen-
derit.

Iam verò nemo mirabitur si Ge-
bennenses Ministri seipso fallaces ac
médaces in administrando Baptismo

exhibeant qui Deum ipsum faciunt
illusorem & mendacem. Id verò fal-
laces & mēdaces esse in Baptismi ad-
ministratione Gebennenses demon-
strat, quod cum asserant Baptismum
esse diuinitus institutum symbolum
signaculum & testimonium diuinæ
beneuolentiæ adoptionis & gratiæ
quā Deus sibi per Baptismum con-
secratos prosequitur: hoc sacramen-
tum administrant etiam illis qui reip-
sa non sunt participes tanti beneficij,
ijs, vt ipsi affirmant, quos Deus
arcano suo consilio à numero & for-
te filiorum repellere constituit: ita
præbent fallax & mendax sigillum
diuinæ beneuolentiæ, & cum verum
sacramentum videntur administrare
laruam potius & spectrum sacramēti
vt ipse Calvinus loquitur, exhibent
ijs infantibus quos Deus non adop-
tat, non liberat à reatu origiualis cul-
pæ, nec Christi corpori tanquā mem-
bra adiungit. Baptismum ab eo pol-
lui qui confert illi ad quem non per-

tinet promissio affirmat Calvinus in antidoto Concilij Tridentini sess. 6. cap. 5. Quid vero est hæc profanatio Baptismi quam fallacis & mendacis symboli exhibitio, quod exhibendo Minister Deum facit fallacẽ ac mendacem testem? sed enim, respondent Gebennenses, Deo iudicia sua arcana se relinquere: sibi satis esse quod ex promissionis formula præsumant sanctificatos esse quicumque ex fidelibus parentibus nati sunt, ac nefas ducant infantes, cum Ecclesiæ per Baptismum inserendi in publico cœtu offeruntur, hac eximia consolatione quæ ex Baptismo percipitur, priuare, sic Beza cap. 4. Confess. art. 48. nec aliter Pseudodoxus Scholasticus ca. 4. vindiciarum sect. 2. Quasi verò, inquit, possimus in diuinitatis consilio vel intimis hominum mentibus despicere qui electi, qui reprobi sint: ac proinde negare debeamus cuiquam, quæ voluit Deus esse auxilia omnibus communia, omnibus patientia media ad salutem:

At novit Deus qui sunt sui. Novit profectò qui sui sunt sicut & te novit mendacissimorum dogmatum magistrum. Age enim: mi homo, putas ea intelligis quæ legis & scribis? An existimas Deum voluisse vt Baptismus omnibus infantibus quos fideles parentes baptizandos offerunt, commune medium & patens auxilium esset ad salutem?

Non ignoro, non dubito voluisse, sed tu constanter non potes hoc defendere: necesse est vt hoc confesso mutes ea quæ audacter nimis vt inscitè statuisti. Nam si Deus voluit Baptismum omnibus esse cõmune patensq; salutis medium, profectò fatendum est Baptismum esse fructuosum & salutarem omnibus infantibus baptizatis, cum nulla causa excogitari, vel fingi possit ob quã infructuosus reddatur. Si habes aliquam causam? prome. Verùm cum tu & ij quos secutus es errorum duces ac magistros non minùs impiè

quàm temerè constitutis, neq; omnes infantes etiam ex Christianis parentibus procreatos baptizatosque, à Deo recipi in Christi cōmunionem, neque Christum pro omnibus sanguinem suum fuisse ac Patri obtulisse : quis nisi cæcus non videt consequens esse, Deum non voluisse ut Baptismus omnibus esset commune patensque ad veram certamque salutem auxilium? Sed neque hoc prætere vobis licet, Dei mandatum esse, ut omnibus infantibus quos parentes fideles offerunt, Baptismus conferatur. Quanquam enim id verissimum est, si tamen manent ea quæ vos novantes Calviniani certa & immota esse vultis, non potest id à vobis dici nisi Deum fallacē illusorem, mendacemque testem facere velitis. Nam cum sacramentum inane sit, & illusorium magis quàm verum sacramentum, si vera docet Calvinus, id inquam sacramentum, quod est sine verbo promissionis quo Deus teste;

tur se Patrem esse & eos sibi filios esse qui sacro symbolo & signaculo signantur, evidens est nullum de baptizandis omnibus Christianorum infantibus posse esse mandatum, si nullum sit verbum quo Deus baptizatos omnes certos faciat suæ adoptionis & salutis. Quod autē nullum sit tale verbum, necesse est ut ipsi Gebennenses fateantur, nisi velint Dei verbum fallax ac mendax esse, quandoquidem negant omnes infantes ex fidelibus procreatos, quamvis baptizatos, esse de numero eorum quos Deus in filios adoptat, & ad regni sui felicitatem perducendos elegit: nec ullos existimant fieri participes gratiæ adoptionis qui vnquam à Christo Deoque separari possint. Et verò quis non videt tale promissionis verbum quo Deus omnibus infantibus baptizatis non solum gratiam adoptionis sed etiam certam salutem polliceatur, à Deo exstare non posse, si verum est quod Gebennenses &

Gebēnensium sectator citatus Pseu-
dodoxus Scholasticus docent & tu-
entur, nō omnes eo fine à Deo con-
ditos esse vt salutis fiant participes,
neque Christum à patre destinatum
esse omnibus Saluatorem, nec eū pro
omnibus mortem subiisse, sed solum
pro paucis quos Deus arcano suo
consilio de innumerabili multitudi-
ne selegit & prædestinauit? Adeone
Caluiniani excecati sunt & errorum
tenebris immersi vt hoc non asse-
quantur?

Verū quò errori temerè semel
suscepto probabilitatē aliquā Pseu-
dodoxus hic Scholasticus conciliet,
Sancti Augustini testimonia ineptè
coaceruata nobis opponit. quid verò
Sanctus Augustinus? docet non om-
nibus quibus sacramenta communia
sunt, sacramenti virtutem esse com-
munem, omnibus baptizatis cōmu-
ne esse lauacrum regenerationis, non
tamen perinde communem esse gra-
tiam, nec omnes qui signacula reci-

piunt, hæreditatis fieri participes: sanctitatem sacramenti communicari cum multis, sed cum paucis sanctitatem vitæ donumque charitatis. Vera sunt hæc & Augustini sunt, nec tamē vlla in parte Sāctus Augustinus suffragatur errori Calviniani Scholastici. Nunquam cogitavit. S. Augustinus, nunquam scripsit esse infantes ex Christianis parentibus natos salutaribus Baptismi aquis ablutos, qui solum sacramentum non gratiam & fructum sacramenti recipiāt, sed hoc cōstanter & vniuerse affirmavit, omnes sanctificari atque etiam vitæ beatæ hæreditatem assequi, quotquot in infantia annis baptizati migrant ex hac vita mortali: vt eiusdem Augustini testimonijs actione prima demonstratum est, quibus adde hoc ex Enchiridij ad Laurentium cap. 119. *In quacunque quatuor istarum velut ætatum singulum quemque hominem gratia regenerationis inuenerit, ibi ei remittuntur præterita vniuersa peccata & reatus*

ille nascendo contractus renascendo dissoluitur. Deinde de paruulo subiungit idem cap. 120. *Sed si iam sacramento regenerationis imbutus est, nihil ei mors oberit, si tunc ex hac vita migrauerit. Quia ideo Christus mortuus est & resurrexit, ut & viuorum & mortuorum dominetur, nec tenebit regnum mortis eum, pro quo mortuus est liber ille in mortuis. Ex quibus Sancti Augustini verbis euidentissimum est, & omnes paruulos qui Baptismo consecrantur, sanctitatis & adoptionis gratiam recipere: & Christum pro omnibus mortuum esse: cum tamen constet non omnes qui in illa ætate per sacramentum regenerationis adoptione filij facti sunt, esse electos ad regnum & hæreditatem filiorum. Atque hoc ipsum illustri eiusdem S. Aug. testimonio confirmari potest, sic enim ipse in li. de Bono Pers. cap. 10. Videmus alijs eandem habetibus causam, non nisi per gratuitam gratiam, regenerationem donari: & eius occulto, iusto tamen iudicio, quoniam*

non est iniquitas apud Deum, quosdam etiam post Baptismum pessime vivendo perituros, in hac tamen vita quousque pereant detineri: qui non perirent, si eis corporis mors lapsum eorum præueniens subueniret. His verbis clarè & perspicuè docet Sanctus Augustinus esse aliquos ex sanctificatis & regeneratis Baptismi sacramento, qui à gratiâ recepta excidant tandemque pereant, qui tamen salui fuissent, si mors adhuc infantes ijs tentationibus eos præripuisset, quibus victi à gratia per sacramentum percepta prolapsi sunt. Quæ vero Calvinianus Scholasticus ex August. lib. 13. contra Faustum cap. 16. & ex enarratione in Psal. 77. producit, si ea apud August. legisset & intellexisset, vidisset nullo modo suo errori favere. Quid enim iuvaret causâ Pseudodoxi Scholastici, quod Sanctus Augustinus affirmet multis vel hæresis labe inquinatis, vel prævæ vitæ moribus perditis, cōmunia quidem esse sacramenta, non ita tamen

fructum & virtutem sacramentorum
 esse communem? quis hoc nescit,
 quis inficiatur? sed hunc Thrasoni-
 cum Scholasticum alteri castigandum
 relinquo. Necdum semel correptus
 sapere didicit, nouis calceis gloriatur
 & hoc affectare videtur vt vapulet:
 fiet eius ambitioni satis & intelliget
 quam parum decennali labore profe-
 cerit.

QVÆSTIO XI.

*Vtrum Ministri Gebennenses ulli infanti
 ex parentibus Christianis progenito
 Baptismum iure conferre
 possint.*

NON est difficile intelligere quid
 de hac quæstione statuendum
 sit. Evidentissimum est ex dictis eos
 haud absque summa diuinæ veritatis
 contumelia posse omnes fidelium in-
 fantes promiscuè ad Baptismum re-

cipere, si quidem verum est, quod
 tanquam axioma tenent, gratiam
 adoptionis non conferri per sacra-
 mentum Baptismi, sed potius iam ab
 utero datam cum electionis certitu-
 dine obsignari. *Dicimus*, inquit Beza
 aduersus Tilemannum Heshusium
 ad sextam calumniam, oportere nos in
 foedere cōprehendi ac proinde ad Christum
 pertinere priusquam baptizemur: neque
 gratiā adoptionis à Baptismo inchoamus,
 sed per eum potius dicimus illam in nobis
 obsignari. Si ita est vt cum Caluino
 Bezaque nouatores Calviniani do-
 cent, nego eos iure posse vel vnicum
 infantem, etiamsi ex Christianissimis
 & maximè pijs ac fidelibus parētibus
 genitus sit, Baptismi sacramento ini-
 tiare. Hoc in hunc modum demon-
 stro. Baptismus ex sententia Geben-
 nensium ijs solùm diuina institutio-
 ne destinatus est, qui ex æterna &
 arcana Dei electione ad Christum
 pertinent, quique iam Christo insiti,
 sancti sunt & à reprobis discreti: nam

vt disertis verbis loco citato docet Beza, Baptismus non est prima in Christum insitio sed eam supponit: Ideoque, inquit idem Beza, sicut prius scribi oportet diploma quam sigillum apponatur, ita oportere nos in fœdere Christi prius comprehendere quam baptizemur: ac proinde nos tum primum Christo non donari cum baptizamur, sed Baptismo nostram insitionem obsignari. Igitur vt Minister iure possit infantem à Christianis parentibus sibi oblatum Baptismo tanquam solenni signo in Ecclesiam recipere, necesse est, vt sibi non temere, sed prudenter & rationabiliter persuadeat atque apud se statuatur infātem iam Christo insitum esse, sanctum, adoptionis gratia donatum & in æterno Dei consilio electum. Quæro igitur, qua coniectura, qua notâ, quo signo vel argumento Minister Calvinianus statuere possit cum qui sibi baptizandus offertur, ad Christum pertinere, verèq; electum ad vitam. Respōdet Beza Ecclesiam

ex probabilibus coniecturis iudicare. *An aliquis ad Christum pertineat, putà in infantibus, si quis ex fidelibus sit prognatus.* Sed idem Beza ibidem fatetur posse esse ex numero reproborum, qui ex fidelibus est prognatus, deinde non ob id sanctos esse infantes quod ex sanctis sint nati. Ergo quod infans aliquis ex Christianis & maximè fidelibus parentibus progenitus sit, non est eius sãctificationis, inſitionis in Christum & electionis probabile satis argumentum; quod & hac ratione euinco. Id quod indifferens est, ad esse sanctum & nō sanctum, quod commune est electo & non electo, quod neque ex ipsa rei natura & conditione, neque ex divina ordinatione est necessariò coniunctum cum gratia sãctificationis, adoptionis & electionis, id non potest esse sufficiens coniectura ad statuendum de aliquo, quod sit sanctus, à Deo adoptatus & electus: sed esse progenitum ex fidelibus parentibus est talis con-

ditio quæ cōmunis est electo & non electo; Ergo non est sufficiens conjectura vel argumentum ad aliquid statuendum de sanctitate & electione eius in quo ea conditio reperitur. Nam id quod est adoptionis & electionis argumentum, idem etiam est argumentum & nota discernendi adoptatum à non adoptato, electum à non electo: huiusmodi verò nota discernendi non potest esse communis utrique. Hęc igitur infantis origo non potest esse sufficiens causa cur ad Baptismum recipiatur, si quidem verum est quod schola Caluini tenet, infantem baptizari non ut sãctus fiat sed quia sanctus est.

Enimvero quod infans natus sit ex Christianis, id minimè satis est ut minister possit iuramento confirmare eum esse sanctum, à Deo adoptatum, electum, & re ipsa salutem æternam consecuturum. Quis enim non temeritatis ac stultitię damnaret eum Ministrum qui iureiurando adhibito

affirmaret eum infantem vel moriturum in infanti ætate, vel factum adolescentiorem veram fidem amplexurum & in ea perseveraturum? Atqui non potest Minister affirmare infantem re ipsa ad vitam æternam perducendum, nisi constet vel veram fidem suscepturum & in ea perseveraturum, vel certè in infantia è vita mortali migraturum, eumque de numero esse prædestinatorum, etiam si Baptismo non consecratur, quod certè nemo nisi stultus iureiurando confirmabit: At eiusdem est temeritatis & stultitiæ talem infantem Baptismo initiare, si ut Calvinianæ reformationis dogma continet, Baptismus est diuinum sigillum quo Deus gratiam adoptionis non confert, sed obsignat, & electionem suam ratam ac testatorem quodammodo facit. Ideo enim non potest Minister nisi stultè & temerè iureiurando adhibito affirmare infantem qui ad Baptismum offertur, esse ab utero sanctum & electum, quia

nō potest nisi temerè & impiè Deum
testem facere vel aduocare eius quod
non est ipsi iuranti planè cōpertum :
At cum Minister Baptismum cōfert,
facit quantum in se est vt Deus & si-
gillo & verbo testetur eum qui Bap-
tismo initiatur, cum ex pijs progeni-
toribus sit natus, esse sanctum ab vte-
ro & electum. Id inquam testatur si
verum est de sacramētis dogma Ge-
bennense. Ergo temeritatis & impie-
tatis perinde damnandus est, atque si
adhibito iuramento id ipsum confir-
maret quod nullo certo signo potest
esse compertum.

Adhibeamus etiam ad huius erro-
ris Gebennici demonstrationem, il-
lam similitudinem qua libèter vtun-
tur ipsi Gebēnenses. *Hunc morem, in-*
quit Beza cap. 4. Confess. artic. 30.
videmus in plerisque iudicum tribunalibus
obtinerè, vt quum rei cuiuspiam, vel do-
minium, vel possessionem alicui tribue-
rint, quasdam præterea ceremonias adhi-
beant quibus ille in possessionem mittatur.

Ita in ciuilibus contractibus, quamuis publicus Tabellio testium nomina adscripserit & ipsi instrumento subscripserit: solet tamen ciuitatis aut principis sigillum apponi ut prorsus validum & authenticum instrumentum habeatur. Vult Beza cum cæteris Gebennensibus prout etiam declarat cap. citato, art. 35 sacramentum esse sigillum quo obsignetur verbum: verbum intelligunt quo Deus testetur gratiam adoptionis iam antea collatam atque etiam eternam electionem. Age igitur, quisquis es Minister, qui tibi oblatum infantem ad Baptismum recipis, prome illud verbum quod Baptismi sacramento velut diuino sigillo obsignes. Vbi nã illud verbum extat quo Deus suam erga illum infantem paternam beneuolentiam declarauit, quoque testatus est se eum in filium ab utero suscepisse, atque in hæredem regni ad quod ab eterno eum elegerit? Sine hoc verbo inane est & inutile sigillũ. Nam, vt tu ipse fateris, instrumenta

*nonnunquam valida sunt etiam non appo-
sito sigillo: est autem sigillum inutile at-
que adeo sigilli nomen non meretur, nisi sit
appositum instrumento eius confirmandi
causa. At tu nullum verbum proferre
potes, quo Deus suam in illum in-
fantem quem ad Baptismum excipis,
paternam benevolentiam, adoptio-
nis gratiam ab utero concessam, eter-
namq; electionem testatus sit: quod-
cunque verbū protuleris in medium,
demonstratur ad omnes ex fidelibus
progenitos infantes æqualiter perti-
nere, quos tamen non audes omnes
asserere sanctos ab utero fuisse: aut si
ad aliquos dumtaxat speciatim ver-
bum illud quod produxeris refera-
tur, ut solius Dei est electos à repro-
bis discernere, sic ad eum solum per-
tinet statuere qui sint in quibus verbi
sui firmitas sit obsignanda. Tu verò
Homuncio! qua temeritate audes
eum quem ignoras electusne sit an
reprobus, appposito Dei sigillo ele-
ctorum numero adscribere? non me-*

tuis ne Deum falsi signaculi auctorem facias? non times diuinum sigillum apponere vbi Deus suum diploma noluit exstare? Nunquam te crimine liberabis.

Nefas est & grande nefas vlli sacramentum baptismi conferre quem Deus non eo fine creauit vt æternæ vitæ particeps fieret, quemque nescias esse de numero eorū quos Christus sui sanguinis pretio, sui corporis victimâ redemptum sibi asseruerit. Iam vero quis Gebennensium Ministrorum nouit, vtrum ille infans quem Christiani parentes Baptismo initiandum offerunt, sit à Deo in eum finem conditus vt Beatitudinem assequeretur & in eorum numero pro quibus Christus iustæ Redemptionis pretium persoluit? Si Gebennenses mansissent in Ecclesiæ Catholicæ castris, id scire possent: nec enim dubitandum est quin omnes Deus eo fine creauerit, quin Christus pro omnium causa victima fieri voluerit.

Sed cum Magistri Gebennenses in contrarias partes abierint, ac pertinaciter negent omnes in eum finem à Deo conditos esse ut ei serviendo vitam æternam adipiscantur: Iidemque simili audacia & temeritate inficiuntur Christum se exhibuisse omnium mediatorem: nihil illis superest quo ipsi hunc potius quam illum infantem sentiant esse de numero illorum, quos Deus creavit ut beatos faceret, & quorum causa Christus mori non recusavit. Ita evidenti consecutione colligitur non posse Calvinianum Ministrum ulli infanti Baptismi Sacramentum conferre, quin se evidenti periculo profanandi Baptismum exponat. Siquidem (iudice Caluino) profanat & polluit Baptismum qui confert illi qui non pertinet ad Christum. Audio quidē quid Gebennenses cum suo Beza in summa Christianismi aphorismo 14. de fœdere garriant. *Quum*, inquit Beza, *in gratuito suo fœdere, cuius mediator est*

Christus, non ipsos modò fideles sed etiam eorum posteritatem in mille generationes comprehendat, adeò ut disertè sanctam esse pronunciet, minimè dubium est, quin sanctorum liberos (qui ad electionem pertinent quos solus ipse novit) filio dederit, qui ne hos quidem foras eijciat. Audio inquam ista, sed simul aduerto quæ parenthesi interiecit Beza, quibus declarat eos solum filio dari qui à patre ex innumerabili multitudine pauci sunt electi. His, non alijs, iudicio scholæ Gebennensis Baptismus est destinatus, in his solis est signaculum iustitiæ. Quum autem nemo Ministrorum nouerit an is qui offertur baptizandus infans, sit electus: Consequens est temere & cum manifesto profanandi sacri sigilli periculo baptizari.

Neque mihi elabetur Minister si responderit Christum, & adoptionis gratiam electo ac non electo seu reprobo promiscuè offerri. Non dubium est, inquit Beza, cap. 4. Conf. art. 44.

quin Deus qui summæ fidelis est præter signa visibilia rem ipsam quoque, id est Iesum Christum unâ cum omnibus ipsius operibus, verè & absque ullo dolo fruendum semper offerat, quâ ratione dici potest ac debet, Dei videlicet promittentis respectu, res ipsa cum signis semper & verè esse coniuncta. Hic sanè cuniculus est in quem se recipit Gebennensis Magister, sed non est magni negotij vel de foueâ suâ serpentem extrahere vel ipsam foueam obstruere. Primùm enim si Calvinianus Minister sibi cōstat, non hoc solum per Baptismum obsignat, quod illi infanti qui Baptismo consecratur, Christi gratia & communio offeratur: sed etiam quod iam ab utero sit Christi particeps, co-hæres regni & ad hoc ab æterno electus: quorum donorum obsignatio non potest à Ministro sine ingenti temeritate fieri vt abundè demonstratum est. Secundò vel illa oblatio facta ex parte Dei sufficit ad hoc vt infans Christi particeps fiat eiusque

corpori tanquam membrum cohæ-
reat; vel ex parte infantis requiritur
acceptatio, qua Christum eiusque
communione apprehendat: neu-
trum affirmare potest Minister quin
se in laqueos inextricabiles induat.
Nam si illa à Deo facta oblatio suffi-
cit, necesse est omnes qui baptizandi
offeruntur & Baptismo initiantur
fieri participes Christi, donari gratia
adoptionis, imò etiam esse electos, si
vera docent Calviniani: At hoc con-
sistere non potest cum illo decreto
Calviniano quo statuitur neminem
vnquam à Christo diuelli posse qui
semel illi fuerit cōiunctus; quis enim
nescit multos in infantia baptizatos
à Christo separari? Si verò ex parte
infantis requiritur acceptatio, rogo
quæ est hæc dementia? quid enim
dici vel excogitari potest Deo magis
indignum, quam si asseras id ab eo
qui summa sapientia est fieri, quod
non nisi stultè & à stulto fieri potest?
quis enim sapiēs infanti offerat quod

infans propria consensione nec accipere nec recusare potest, si non aliter vult illius esse quam accedente acceptatione? An putas sic Deus ludit & illudit infātes, infantúq; parētes? An non peponē loco cordis habere tibi videntur, quos tibi talia de Deo affirmāti fidem vīs adhibere? At, inquires fortassis, parētes si fideles sint ipsi fide apprehendunt & acceptant. Si hoc dicis, nullum infantem ex fidelibus progenitum excipere debes à gratia adoptionis & electionis, ideoque necesse est vt omnes esse & adoptatos & electos statuas. Quod cum tu vel inuitus negare cogaris, nihil tibi superest quò te recipias, nisi fortassis in aliquod spelæum Gebennense te abditum esse velis, vnde vtinam nūquam prodeas vt audiaris. Et vide quæso ne in hac causa, in qua aduersus Anabaptistas defensionem pædobaptismi suscipere videris, præuicator deprehendaris.

QVÆSTIO XII.

*Vtrum Gebennenses Ministri habeant
aliquod veteris Ecclesiæ suffragium
pro præsumpta infantum
prærogativa.*

NEscio an vllus vnquam Gebē-
nēsis sectæ Minister ausus fue-
rit aliquod veteris Ecclesiæ suffragiū
huic infantum præsumptæ præroga-
tiuæ asserere, ac vllum testem produ-
cere ex antiquis Doctoribus, qui af-
firmaret infantes non ideo baptizan-
dos vt sancti sint, sed quia sancti sunt
& iam filij adoptionis effecti: hoc scio
nullum esse qui suffragetur. Vno ore,
vna voce, vna mente pronunciant
Baptismum non ad ob signandum re-
missionem peccatorum iam partam
sed ad eam tribuendam, à Deo Bap-
tismum esse institutum. Quid opus
est singulos in medium producere?

Q

Sufficit quod Concilij Constantino-
politani iam ante mille & ducentos
annos celebrati voce & consensu san-
citum est his verbis, *Confiteor unum
Baptisma in remissionem peccatorum*. Nec
dubium est quin hoc Sacrosanctum
Concilium eo sensu Baptisma in re-
missionem peccatorum profiteatur,
quo S. Petrus actorum. c. 2. Iudæos
hortatur his verbis, *Baptizetur unus-
quisque vestrum in nomine Iesu Christi
in remissionem peccatorum*, quæ verba
satis esse possunt ad demonstrandum
Catholicam veritatem simulque re-
futandam vanissimæ prærogatiuæ
assertionem.

Videamus tamen ut Gebennēsis
interpretes hæc Sancti Apostoli verba
à vero sensu detorquet. *Tametsi*, in-
quit interpretes, *in contextu verborum
Baptismus remissionem hic præcedit, or-
dine tamen sequitur, quia nihil aliud est
quam bonorum quæ per Christum conse-
quimur, obsignatio ut in conscientijs no-
stris rata sint*. Audax, temeraria, falsissi-

maque interpretatio, clarum est perinde atque id quod ipso Solis radio scriptū lucet, Iudæos pœnitētes & cōpunctos ob admissum in crucifigēdo Christo facinus, ab apostolo moneri, vt in remis. peccatorū, id est, ad obtinendum remissionem Baptismum suscipiant. Illi enim corde cōpuncti, conscij atrocissimi sceleris, solliciti de venia obtinenda, quid facto opus, quod remedium esse posset inquirebant. *Vltorem*, inquit Calvinianus interpretes apud Marloratum, *metuunt iam regnantem quem occiderant bene facientem*. Et paulo post addit idem. *Querunt de remedio perveniendi ad remissionem peccatorum*. at S. Petrus hoc vnum remedium proponit: *Pœnitentiam*, inquit, *agite & Baptizetur unusquisque vestrum in nomine Iesu Christi in remissionem peccatorum*. Quibus verbis non responderet Apostolus eos baptizari debere vt remissio iam accepta obsignaretur & confirmaretur: neque etiam ipsi credebant sibi esse remis-

sum delictum: neq; hoc postulabant
vt quo sigillo obsignāda esset edoce-
rentur: sed hortatur vt ad impetran-
dam illius detestandi sceleris aliorū-
delictorum veniam salutaribus Bap-
tismi aquis abluantur, simulque pol-
licetur fore vt illius peccati grauissimi
& omnium remissionem obtineant.
Omnia, ait S. Cyrillus Hierosolymi-
tanus catech. 3. *Quæcunque perpetrave-
ris condonabuntur, siue fornicatio, siue
adulterium, siue quodcunque aliud eius-
modi genus peccati fuerit. Quod maius esse
potest scelus quam crucifigere Christū?
& huius tamē ablutio est Baptismus, nam
illis qui accedebant ad Dominum & scis-
citabantur dicentes: quid faciemus viri
fratres? magnum enim hoc vulnus. Per-
cussisti nos Petre nostra ruina. Dicens,
Ducem vitæ occidistis: quod Emplastrum
dabitur tāto vulneri? quæ salus in hac per-
ditione? Pœnitentiam agite, & baptize-
tur unusquisque vestrum, in nomine Iesu
Christi Domini nostri, in remissionem
peccatorum & accipietis donum spiritus*

sancti. Vides vt hic antiquæ, veræ, & Catholicæ fidei magister verba Sãcti Apostoli exponat? ne dubites eodem sensu accipiendum esse articulum illum Cõstãtinopolitani symboli quo vnum Baptisma in remissionem peccatorum affirmatur. Concilio præses interfuit Cyrillus & subscripsit: sciebat eundem esse Apostoli & Concilij sensum; Apostolum verò sic interpretatus est vt ex eius interpretatione euidenter sit Baptismus ab Apostolo denunciari suscipiendum esse, non ad obsignandam quæ crederetur iam accepta, sed ad obtinendam remissionem peccatorum. Eo ipso tempore quo Concilium Cõstãtinopolitanum celebrabatur, præfidebat in Ecclesia Constantinopolitana magnus Antistes Gregorius: proferamus igitur quid iste Græcorum Theologus de Baptismo pronunciauerit. *Hæc, inquit ipse in oratione in sanctum Baptisma, Baptismi gratia & facultas est, non orbẽ terrarum, vt olim aquis obruens, sed vniuscuiusque*

hominis peccatum purgans & prorsus abstergens. Sed ne Gregorius sine Comite Basilio audiatur, prodeat & hic in medium. Si quis medicus, ait Sanctus Basilius in exhortatione ad Baptismum, commentis ac machinis quibusdam te iuuenem è senere reddere se receperit, ad eam profecto diem omni studio venire curares, in qua ætati floridæ te restituendum videres. At nunc cum anima tua quam omni scelere contaminatam reddidisti, per Baptismum renouari ac regenerari nūcietur, tantum despicis beneficium, non ultro properas, aut id pollicenti sis obuiam. Et post pauca subiungit idem, Baptismus igitur est captiuorum & æris alieni remissio, peccati mors, animæ generatio, amictus splendens, character αἰγιόπηγτος, Cæli iter, regni cælestis conciliatio, adoptionis gratia. Hæc Basilius, quibus sanè non asserit Baptismo gratiam ante datam confirmari, sed hoc inuitamento ad Baptismum suscipiendum hortatur, quod eo sacramento & peccata deleantur & gratia conferatur. Possem

huius Catholicæ veritatis aduersus errorem Caluinianum totos veteris Ecclesiæ exercitus producere, sed amantibus veritatem ac veram certamque salutem, hætenus allata testimonia satis esse possunt.

Admonitio ad eos qui Gebennensis Reformationis doctrinam sequuntur.

Nunc ego vos paucis alloquor, quotquot Gebennensis Reformationis magistros cæcos duces sequimini, quos à luce veritatis, via salutis, Caluiniana vafrities quibusdam quasi præstigijs auertit, vos vnquam appello. Habetis liberos? Amate: si amatis, nolite perdere, nolite occidere: perditis verò si fallacissimis Magistris, de eorum præsumpta sanctificatione & salute sine Baptismo obtinenda creditis. Sanctos ab utero asserunt, quos ipsi fatentur iræ obnoxios nasci, sed ipsi: vt loquitur Psal

57. *Errauerunt ab utero, locuti sunt falsa ! Quidquid de iustitia ab utero concessa garriunt, commentum est. Ideo ergo errauerunt à ventre, Verba sunt Augustini, quia locuti sunt falsa? An potius ideo locuti sunt falsa qui errauerunt à ventre? In ventre quippe Ecclesiae veritas manet; quisquis ab hoc ventre Ecclesiae separatus fuerit, necesse est ut falsa loquatur.*

Non ignoratis Tribunos Gebennenses & primos Calvinianæ reformationis autores discessionem ab Ecclesia Romana fecisse, ab utero sanctæ Matris seiplos separasse, & auditis illos? Quid auditis nisi falsa? Cur errorum Magistris, quibus hoc constitutum est perire & perdere, & vestram & infantium vestrorum salutem committitis? Iacet infans moribundus? pietati vestræ consulite, eius saluti prospicite. Nihil maius, nihil melius potestis præstare, quam si guttulâ salutaris aquæ in nomine sanctissimæ Trinitatis, ipsum, trans-

mittatis in regnum, & cui terrenos thesauros vel relinquere nō potestis faciatis Dei thesaurum. Si dimittitis illotum, qui impurus natus est, immundus abibit cœlo & regno excludēdus, in quod nihil inquinatum ingreditur. Quid tam ferum, tam inhumanum, tam crudele & barbarum, quàm infantem ex te genitum, quem facillimè setuare potes, negato salutari lauacro perdere, & excludere societate beatorum, quæ omniū opum pretio fuerat comparanda? Nonne quotquot parentum culpa sine sacramento salutis moriuntur, cum dies iudicij venerit, apud iudicem ac vindicem iustissimum parentes accusabunt? & sane iustius quam illi apud S. Cyprian. Sermone de lapsis in hanc querimoniam erumpent. *Nos nihil fecimus nec derelicto cibo & poculo Dei ad profana contagia sponte properavimus, perdidit nos aliena perfidia, parentes sensitus parricidas: illi nobis Ecclesiam matrem, illi patrem Deum negaverunt. Nemo*

vos ab hoc crimine parricidij vindicabit, si quos hactenus secuti estis errorum Magistros auditis, & morientibus liberis vestris necessarij sacramento remedium denegatis. Audite Augustinum sermone 14. de verbis Apost. cap. 16. *Nemo nos fallat: scriptura evidens est, autoritas fundatissima est, fides catholicissima est, omnis generatus: dānatus: nemo liberatus, nisi regeneratus. Nemo regeneratus nisi baptizatus.*

Verum si vos vestrorum infantium cura non tangit, consulite vobis ipsis. Nam qui fieri potest vt vos salutis vestre certos vos esse existimetis, qui tot tamque graua aduersus Deum perpetrastis, si vestrorū infantium etiam baptizatorum salus vobis incerta redditur, vt incertissimam esse Gebennensium & Calvinianorum Ministrorum testimonijs demonstratum est? Nam multò certior potest esse salus infantis, qui nunquam ipse voluntate sua peccauit, quàm eius qui se proprijs sceleribus & flagitijs iræ

diuinæ obnoxium reddidit. Verissi-
 mè enim sãctissimus Martyr Cypria-
 nus lib. 5. Epist. 8. *Si homines aliquid*
impedire à gratiæ consecutione possit: ma-
gis adultos & prouectos, & maiores natu
possent impedire peccata grauiora, qui-
bus infantes non tenentur obstricti.
 Iam verò inquit idem Beatissimus
 Martyr. *Si etiam grauissimis delictoribus*
& in Deum multum ante peccatibus, cum
postea crediderint, remissa peccatorum da-
tur, & à Baptismo atque à gratia nemo
prohibetur: quantò magis prohiberi non
debet infans, qui recens natus nihil pecca-
uit, nisi quòd secundum carnem carnaliter
natus contagium mortis antiquæ primâ
natiuitate contraxit? Qui ad remissam
peccatorum accipiendam hoc ipso facilius
accedit, quod illi remittuntur non propria,
sed aliena peccata. Ecce veritatis testis
 & præco Cyprianus disertis verbis
 pronuntiat ab infante facilius obti-
 neri remissam peccati ab origine con-
 tracti, quàm ab adultis priorum
 peccatorum: contrà verò Nouato-

res contendunt ad ultimum quamvis
grauissimis sceleribus ac flagitijs coo-
pertū, si modò apud se statuat Deum
esse sibi propitium, suæ iustificatio-
nis & salutis certiores esse, quàm cer-
ti esse possimus de salute infantium
quos nouerimus Baptismo esse Deo
consecratos. Enimuerò qui creden-
tibus, sperantibus, ac diligentibus
salutem & vitā promisit, idem etiam
infantibus baptizatis regnum esse
paratum testatus est. Sapiēter B. Cy-
prian. l. c. *Non potest Euangelium in
parte consistere, & in parte nutare. Aut
utrumque oportet ut valeat, aut utrumque
vim veritatis amittat.* Quocirca si cer-
ta est salus credentium, sperantium,
ac diligētium ut oportet: certa etiam
sit infātiū baptizatorū salus. Vtraq; e-
iusdē verbi testimonio fulcitur. *potest
fieri, ait S. Aug. in Ps. 57. ut homo men-
tiatur, non potest fieri ut veritas mentia-
tur.* Excipiunt Gebēnenses, diuinam
de sanctificatione & salute infantium
promissionem, eos solūm complecti
quos Deus arcano suo consilio desti-

navit ad vitam, nec ad eos pertinere, quos Deus occulto iudicio reiecit. Non aduertunt homines astutissimi, & ad fallendum vigilantissimi, posse aliquem eadem facilitate, pari iure excipere ac dicere, promissionem salutis oblatam credentibus, sperantibus ac diligentibus, eos tantum comprehendere quos in diuinitatis suæ cōsilio Deus elegit ad regnum, ideóque nec Deum sua promissione impediri, quin eos à regno beatorum repellat quamuis credentes in ipsum, quos abdito suo decreto reijci voluit. Quo concesso, quod Gebennenses Ministri refutare non poterunt, quin illam de infantibus reprobis exceptionem refellant, euanesceat planè illa de salute præsumpta à vobis securitas: cuius tamen blanda, sed fallaci specie seducti, ad Gebēnensem sectam delati, ad eam tanquam ad scopulum infelicitè adhærescitis, certissimum naufragium facturi. O triste & deplorandum naufragium, quo non mer-

cium, non auri, non argenti gemmarūq; , sed æternæ salutis fit iactura. O si cogitaretis, quod hîc vestra, vestrorumque agitur causa: omni cura, vigilantia, sollicitudine peragenda! Non enim de prædio, cuius possessio temporis est breuissimi, neque de status temporalis ac mundani dignitate retinenda decernendum est, sed de felicitate & infelicitate æternum duratura. Quid? vbi de re summa agitur, vos vestram ac vestrorum salutem, eorum consilijs, sermonibus, ac doctrinæ credendam existimabitis, qui quamuis scientiam iactitent, & linguarum peritia, dicendi facultate gloriantur, haud tamen sibi conscientiaæ synceræ veritatem audent asserere? Accipite ipsam Protominiſtri Gebennensis iactantiam simul & confessionem. *Nobis linguarum donum collatum, nostra scripta cum veteribus etiam excellentissimis comparari possunt: ut dicere nec immeritò quidem consueverim, dum illa tempora Apostolicis etiam*

proxima cum nostris comparo, plus illos scientiæ, conscientiæ minus habere. Tum addit: Hæc omnia huc spectant, ut appareat nihil eorum hodie nobis deesse, quæ ad hoc requiruntur, & semper adhibita sunt in verè pijs & religiosis, ut lucem à tenebris, veritatem à mendacio discernerent. Hæc sunt Beze verba in epistola ab eo ad Andreā Duditium scripta, quæ non tantum parum verecundè, ut Duditius admonuit, sed planè impudenter scripta esse nemo nō videt. Scientiam sibi suisque vendicat quæ eos etiam qui inter veteres & Apostolicis temporibus proximos sapientissimi fuerunt, superent. Quis hoc ita esse credat? Quis hoc concedat istis hominibus, quorum libri tot antilogijs ac erroribus manifestis referti deprehenduntur? Ut illis linguarum aliquam peritiam, loquendique facultatem concedamus; nemo tamen scientiam, quæ non potest esse vbi error regnat, tribui posse iudicabit: nisi eam sibi vendicare velint, quæ

eorum est qui scientes volentesq; falsa docent & summa cum improbitate defendunt. Hanc ego scientiam multis Gebennensis reformationis Magistris concessero : sic assentior Bezæ affirmanti plus illis esse scientiæ quam conscientiæ. Verùm an ideo existimabit aliquis nihil illis deesse eorum, quæ ad discernendum verum à mendacio sunt adhibenda, quæ in ijs qui docendi munere fungi debent, desiderantur ? Conscientia, ipsius Bezæ confessione, deest : & verò deesse, quæ à nobis dicta sunt de præsumpta prærogatiua sanctificationis infantium, euidentissimè demonstrant. Quis autem ita malè de Deo sentiat, ut existimet homines cōscientia perditos, quamuis linguarum & loquendi peritos, extra ordinem diuinitus excitatos fuisse ad Ecclesiæ iam, ut aiunt, collapsæ statum erigendum ? Quisquis hoc credit, sponte fallitur. Quò doctior est, & ingenio, arte ac scientia magis præstat, qui docendi munus

munus suscepit, si conscientia defuit
 syncera veritas, eò erit ad fallendum
 magis instructus. Et vos eiusmodi
 homines audiendos, ac sequendos
 esse putatis? Quicumque sibi suisque
 melius & felicius consultum volet;
 illis, illorumque erroribus relictis, ad
 eos, quos Christus in Ecclesia Ca-
 tholica magistros & doctores consti-
 tuit, se conferet, iubente Christo, tra-
 hente veritate, conscientia, & boni
 authoris salutari consilio parebit. Si
iactatus curru inanum questionum cadis
in fluctus vanae contentionis, & velut na-
vis deserta gubernaculo per diuersa & in-
cognita littora volueris, nec prorsus ibi
prosperè nauigare potes, reuertere & sede
in portu fidei Catholicae, ubi te nulla possit
fluctuosa cogitationis tempestas turbare
& mergere. Sic monet author Hypo-
 gnosticôn. Vestrum est bene mo-
 nenti mentem accommodare. Ego
 suadeo, rogo, obtestor. Quicquid
 feceritis: erit vobis hic sermo, vt verbis
 S. Augustini vtar, quem de munere Dei

258 PRO VERA SALUTE INFANT.
nouit ipse, quanta & pacis & vestra di-
lectione deprompsimus, correctio si veli-
tis, testis verò si nolitis.

FINIS.

SYNOPSIS
EORVM QUÆ IN HOC
LIBRO CONTINENTVR

ACTIO PRIMA
PRO VERA SALVTE INFANTIVM
ADVERSVS INFANTICIDIVM
GEBENNENSE.

CAP. I. *Quæ sit Ecclesiæ Catholi-
cæ doctrina de salute infantium
baptizatorum.*

CAP. II. *Quid Gebennenses Calui-
nianique Ministri statuunt de salute
infantium baptizatorum & quàm in-
certos salutis eorum reddant fideles pa-
rentes.*

CAP. III. *Altera Demonstratione
cuincitur Gebennensis confessionis se-
ctatores incertos esse salutis suorum
infantium, eosque frustra ex præsump-
ta eorum sanctificatione ab utero cer-
titudinem sibi asserere.*

ACTIO SECVNDA.
DE PRÆSUMPTA FALSAQVE
SANCTIFICATIONE QVAM
infantibus fidelium ab utero
concessam asserunt
Gebennenses.

QVÆST. I. Quâ ratione conci-
lientur veritas peccati originalis
& infantium ab utero sanctifi-
catio.

QVÆST. II. Vtrum eorum omnium
quos ab utero sanctificari asserunt No-
uatores, omnia peccata sint venia-
lia.

QVÆST. III. Vtrum hæc duo dog-
mata Gebennensium consistant: Ho-
minem sola fide iustificari: &, liberos
fidelium ab utero sanctos esse.

QVÆST. IV. Vtrum Baptismus in-
fantibus Gebennensium profit, &
quam utilitatem & fructum affe-
rat.

QVÆST. V. Vtrum solis fidelium
liberis privilegium sanctificationis ab
utero Calviniani Ministri tribuere

debeant

QVÆST. VI. Quid sentiant Ministri Calviniani de sanctificatione infantum illegitimorum.

QVÆST. VII. Quid sentiant Ministri Calviniani de ijs infantibus, qui maiores aliquos habent fideles sed ex patre & matre fidelibus nati sunt.

QVÆST. VIII. Qualis sit ea securitas quam Ministri Calviniani suis sectatoribus pollicentur de salute infantium qui sine Baptismo moriuntur.

QVÆST. IX. Vtrum Calviniani certiores sint de salute liberorum baptizatorum.

QVÆST. X. Vtrum Ministri Gebennenses possint absque contumelia Numinis omnes fidelium infantes baptizare.

QVÆST. XI. Vtrum Ministri Gebennenses ulli infanti ex Christianis parentibus genito Baptismum iure conferre possint.

QVÆST. XII. Vtrum Gebennenses Ministri habeant aliquod veteris Ec-

clesiæ suffragium pro præsumpta in-
fantium prærogativa.

Admonitio ad eos qui Gebennensis refor-
mationis doctrinam sequuntur.

FINIS.

ERRATA POTIORA
sic corrigantur.

P Ag. 2. lin. 12. lege machinis. p. 5. l.
vlt. l. afferenda. pag. 8. l. 21. l. his ver-
bis p. 12. l. spiritualis. p. 18. l. 7. l. Sacra-
mentum. p. 28. l. 13. Sacramento. p. 30. l.
18. l. gratiam. p. 31. l. 23. l. tanquam. p. 33.
l. 20. particeps. p. 34. l. vlt. l. inquiunt.
p. 35. l. 6. l. propositio. p. 42. l. 16. l. cen-
fendi. p. 43. l. 6. l. Caluiniano. l. 10. l. la-
uacro. p. 44. l. 16. l. confessionis. l. 17.
salute. p. 46. l. vlt. lege argumentum.
p. 47. l. 7. l. consecrentur. p. 51. l. 19. dele-
tuus. p. 52. l. 16. l. posse. p. 57. l. 23. l. re-
missione. p. 61. l. 14. l. qua. p. 63. l. 21. l.
assertores. p. 77. l. 4. l. alijs. pag. 82. l. 3.
l. ratiocinatur. p. 96. l. 20. l. longè. p. 97.
l. 16. l. potius. p. 99. l. 11. l. hominis.
p. 114. l. 17. l. pseudodoxi. p. 116. l. 18. l. in
scriptura. p. 123. l. 24. l. venialia. p. 130.
l. 22. l. violet. p. 134. l. 23. l. essetis. p. 178.
l. 7. sint. p. 200. l. 15. l. ad. p. 201. l. 9. l.
poterant. l. 20. l. magisterium. p. 203. l.
12. l. respice. p. 206. l. 2. l. vtrunque.
p. 240. l. 5. l. infantumque. p. 248. l. 25.
l. aspersum.

Varennaeus, Jacobus F.

Causa Salutis infantium adversus infanticidium Gebennense

Mussipons 1630

Polem. 2770

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10775941-1